

**ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH
VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY**

Sách này chỉ kính biểu, không bán!

Ấn bản điện tử được đăng tại trang web:

<http://www.thuvienthaythonglac.net>

TU SINH NHIỀU TÁC GIẢ

ÁP DỤNG

**ĐỨC HIẾU SINH
VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY**

TẬP II

TU VIỆN CHƠN NHƯ
(PL 2550 - DL 2007)

Lời nói đầu

*L*àm người ai cũng phải tìm cho mình một phương pháp sống.

Một phương pháp sống như thế nào để đời sống của mình không làm khổ mình, không làm khổ người và không làm khổ cả hai. Một phương pháp sống không làm khổ

mình, không làm khổ người và không làm khổ cả hai là một phương pháp sống có nghệ thuật, sống có đạo đức nhân bản - nhân quả theo đúng tiêu chuẩn chương trình giáo dục đào tạo của lớp học NGŨ GIỚI. Lớp học NGŨ GIỚI là lớp học đầu tiên của chương trình giáo dục đào tạo đức hạnh của Phật giáo tại tu viện Chơn Như đang giảng dạy về đạo đức hiếu sinh ý hành, thân hành, khẩu hành.

Đây là một nghệ thuật sống làm chủ thân tâm, nhất là ở giai đoạn mới bước đầu thì phải áp dụng đức hiếu sinh vào bất cứ mọi trường hợp nào, mọi hoàn cảnh nào thì chúng ta mới tìm thấy thoát ra khỏi mọi sự khổ đau.

Đây là cuốn sách giúp cho quý vị có một phương pháp, có một nghệ thuật sống

*không làm khổ mình, không làm khổ người
và không làm khổ cả hai. Vì thế, thấy cuốn
sách có lợi ích lớn và thiết thực như vậy, nên
chúng tôi xin giới thiệu với quý vị độc giả
bốn phương. Ước mong sau khi cuốn sách
này đến tay của quý vị sẽ mang lại lợi ích và
sự bình an cho thân tâm quý vị.*

*Kính ghi,
Diệu Quang*

Bài thứ 11

**ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH
VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY**

--o--

**ĐẠO ĐỨC
HIẾU SINH KHẨU HÀNH**

(Thiện Tâm)

Như chúng ta đã biết: Đạo đức hiếu sinh là tình thương yêu, trân trọng của con người với bao sự sống của muôn loài và của muôn người trên khắp hành tinh, giúp cho mọi người và mọi loài được sống an vui.

Vậy, còn đạo đức hiếu sinh khẩu hành là gì? Nó được biểu hiện qua những đức hạnh nào? Ở con người được thể hiện bằng những hành động ra sao?

Ở đây chúng ta thấy có cụm từ “Khẩu hành” là chỉ cho các hành động xảy ra ở nơi miệng con người gồm có: việc nói cười ... và sự uống ăn.

Thế nhưng sự ăn uống ở con người thì phải có sự kết hợp với đôi tay, cũng như sự cắn xé thức ăn ở loài vật. Do đó nó thuộc về thân hành.

Vậy thì từ “khẩu hành” ở đây là nhằm chỉ cho lời nói của con người.

Do đó ta có thể hiểu rằng: Đạo đức hiếu sinh khẩu hành chính là những lời nói của con người đem lại cho cuộc sống của con người và mọi loài sự hạnh phúc an vui. Đó là những lời nói xuất phát từ lòng thương yêu của người nói, khiến cho người nghe cảm thấy mát dạ, hài lòng, khiến cho mọi loài thoát khỏi cảnh khổ đau, khiến cho cuộc sống được nhẹ nhàng, thoải mái, yên vui.

Ví dụ: Như câu nói: *“Này bạn, chúng ta hãy giúp đưa em bé này qua đường đi”*.

Hoặc lời khuyên của người mẹ: *“Này, con hãy thả con thằn lằn ấy ra đi kẻo nó chết tội nghiệp đó con, nó sợ chết lắm đó!”*.

Những câu nói trên đây đã thể hiện những tấm lòng yêu thương của con người với mọi người và loài vật xung quanh.

Những lời nói đầy tình thương ở con người được thể hiện muôn màu, muôn vẻ,

phong phú và đa dạng, cùng đi đôi với thái độ của con người, khiến cho ngôn ngữ của con người sống động và cuộc sống loài người lành vẻ, muôn hình.

Những lời nói hiếu sinh là những lời nói dịu dàng, ngọt ngào, trù mền thân thương, thể hiện những tấm lòng Từ, Bi, Hỷ, Xả, là những đức hạnh cao quý của con người...

Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau tìm hiểu đức hiếu sinh khẩu hành ở con người được thể hiện sống động như thế nào qua những đức hạnh sau đây:

I- ĐỨC TỬ TÂM

Đức hiếu sinh khẩu hành thể hiện ở tâm từ là những lời nói đem đến sự an vui cho cuộc sống của mọi người và mọi loài như: Lời khuyên người khác tha chết cho một con vật; một lời nói can ngăn, khuyên giải mọi người bỏ thù hằn, gây lộn nhau; một lời khen tặng người với việc làm tốt của họ... khiến cho mọi người và mọi loài được sống yên ổn, vui tươi.

Chúng ta đều thấy rằng, lời nói là một phương tiện đặc biệt chỉ có ở đời sống của xã hội loài người dùng để trao đổi, quan hệ giao tiếp với nhau mà tất cả loài vật khác không

có được. Do đó, cuộc sống của con người được thể hiện thật là sống động và phong phú bởi tiếng nói muôn màu.

Lời nói đem đến với mọi người niềm vui, sự an ủi, thông cảm giữa mọi người, nhưng nó cũng gây ra cho mọi người và mọi loài lắm sự khổ đau, cuộc sống trở nên phức tạp...

- Một lời nói khen tặng hoặc một câu hài hước khiến cho mọi người hoan hỷ.

- Một câu nói đùa vô ý hay một lời nói thiếu suy nghĩ, ta cũng dễ làm mọi người hiểu lầm, khó chịu và khổ đau...

Trưởng lão có dạy rằng: Cuộc sống con người bị khổ đau phần lớn là do lời nói gây ra, đó là những lời nói thiếu tình thương yêu, thiếu lòng hiếu sinh thương người.

Để tránh gây đau khổ cho mọi người và mọi loài, chúng ta không nên nói những lời nói như sau:

i- Lời nói dối: Chuyện không nói có, chuyện có nói không, dối gạt mọi người để mưu cầu lợi ích cho riêng mình, làm hại người.

ii- Lời nói lật lọng: Bây giờ nói thế này, sau lại nói thế khác, làm cho người khác phải khổ sở, phiền lòng.

iii- Lời nói thêu dệt: Thêm bớt sự thật, khiến cho mọi người nghi kỵ, hiểu lầm nhau...

iv- Lời nói hung dữ: Xui khiến mọi người đánh đập, giết hại nhau; hoặc giết hại loài vật, hoặc la mắng, nguyên rủa... gây đau khổ cho người.

Đó là những lời nói đem đến sự khổ đau cho mọi người và mọi loài. Ta nên tránh xa những lời nói này.

Ngoài ra còn có những lời nói khác mà hậu quả là đem đến những bất hạnh và đau khổ cho mọi người, cho kẻ khác. Chúng ta nên tránh xa và không nên nói những lời nói ấy như:

- Không nên nói những lời nói thô tục, cộc cằn, thô lỗ, không êm dịu.

- Không nên nói lời nói vội vàng, thiếu suy nghĩ, không căn cứ, gây nghi ngờ.

- Không nên nói những lời lên án, chỉ trích, buộc tội, vu oan cho người.

- Không nên nói những lời gây chia rẽ mọi người, nói xấu người sau lưng...

- Không nên nói những lời đùa cợt thái quá, dễ gây hiểu lầm.

- Không nên nói những lời thiếu lễ phép, thiếu lễ độ, thể hiện sự ngỗ mạn với người.

Nói chung, đó là những lời nói sẽ gây đau khổ cho mọi người, bởi vì nó thiếu sự yêu thương, tôn trọng với người.

- Ngày xưa, thời Tam Quốc bên Trung Hoa, viên võ Tướng Quan Công được mọi người kính nể và ca ngợi bởi lời nói của ông luôn khẳng khái, ngay thẳng, không dối gạt ai bao giờ. Kể cả lúc bị Tào Tháo bao vây và dụ hàng ông vẫn không dùng lời dối gạt. Vì vậy mà được người đời ca tụng truyền mãi đến giờ.

- Trong câu chuyện “Bỏ Qua Oán Hờn” của bài học hiếu sinh, chúng ta thấy chỉ vì một món tiền nhỏ nhoi bị mất mà người em đã thốt ra những lời nói nghi ngờ thiếu tình thương đối với người anh, khiến người anh đau khổ, tức giận và đã đi đến kết quả biến hai anh em đang yêu thương nhau bỗng trở

thành hai kẻ ghét nhau, kéo dài suốt 20 năm trời đặng đặng, sống trong sự đố kỵ thù hằn. Cuộc sống hai anh em đang yên vui hạnh phúc bỗng trở thành địa ngục đau khổ, oán hờn! Sự đau khổ này sẽ kéo dài đến bao lâu nữa nếu không có người khách lạ đến giải oan? Thật là khủng khiếp!

Chỉ vì những lời nói nghi ngờ mà cuộc sống đang yên lành bỗng trở thành địa ngục.

Đọc câu chuyện này chúng ta cảm thấy sợ hãi về những câu nói của mình một khi thiếu mất tình thương.

Vì vậy, bài học này như nhắc nhở chúng ta: *“Đừng bao giờ nói lời nói thiếu tình thương”*.

- Đến nhà bạn chơi, vô tình nói một lời khen con gà béo tốt, làm thịt ăn chắc là ngon lắm... khiến chủ nhà tưởng nhắc khéo, bắt gà làm thịt. Thật là tai hại cho lời nói của mình!

- Hình ảnh “Im lặng như Thánh” của vị Tỳ Kheo trước bao sự chửi mắng đánh đập của chủ nhà mà Ngài không hề hé răng, chỉ vì sợ lời nói thật của mình sẽ gây ra sự chết chóc cho con ngỗng, khiến cho ta cảm phục

vô cùng trước tấm lòng hiếu sinh cao cả của Ngài.

Sự nhẫn nhục của vị Tỳ Kheo như thâm nhẫn nhủ với mọi người: *“Thà chết, chứ không bao giờ nói lời làm hại chúng sanh”*.

Một tấm gương về đạo đức hiếu sinh khẩu hành im lặng tuyệt vời!

1- Lời nói hiếu sinh trong cuộc sống đối với con người:

Có lẽ, trong cuộc sống con người không có những lời nói nào chan chứa tình yêu thương và đầy ái ngữ như những lời nói của cha mẹ đối với con mình; của những vợ chồng mới cưới, chưa va chạm với sự khốn khó của cuộc đời.

- Người mẹ thương con, nuôi dưỡng con mình với lời ru tiếng hát, với những lời âu yếm thân thương. Người con lớn lên trong những lời thương yêu của mẹ, được dạy dỗ bảo ban, khôn lớn nên người!

- Những câu nói: *“Con yêu quý của mẹ”, “Con trai của bố”, “Thằng chó con của mẹ đâu rồi?”*... thể hiện cả một tình yêu thương

trìu mến của những người cha mẹ đối với con cái của mình.

- Những câu nói: “*Con thân yêu*”; “*Mẹ yêu quý*”; “*Anh thân mến*”; “*Em ngoan của chị*”; “*Thưa mẹ con đi học về*”; “*Con gái của mẹ hôm nay đến lớp học ngoan không nào?*” hoặc: “*Mẹ ơi, con lật rau giúp mẹ nhé?*”; “*Bố con mình xuống giúp mẹ một tay đi!*”....

Có thể nói, những lời nói trên đây chứa chan tình yêu thương thấm thiết trong mái ấm gia đình, khiến cho cuộc sống gia đình hòa thuận, yên vui và hạnh phúc.

- Cha mẹ thương yêu con của mình, không dùng lời la mắng, chửi rủa con mình, gọi là “*đồ thế này*”, “*thế nọ*”...

- Những người con yêu thương cha mẹ dùng những lời “*vâng*”, “*dạ*” ngọt ngào, không cãi lẫy cha mẹ, không đối gạt, khi dễ cha mẹ. Luôn thể hiện lễ phép với cha mẹ mình.

- Anh chị em yêu thương nhau dùng những lời dịu dàng, hòa nhã, tôn trọng lẫn nhau. Anh chị không ỷ lớn dùng lời la mắng những em nhỏ của mình.

- Vợ chồng tôn trọng nhau, không mắng chửi hoặc dùng lời cộc cằn, thô lỗ với

nhau, không gọi nhau bằng “mày”, “tao”, “kia”, “nọ”.

- Con cháu yêu thương, kính trọng ông bà dùng những lời lễ phép hiền hòa thưa hỏi “dạ”, “vâng”.

Ví dụ người cháu thưa:

- *“Thưa ông ngoại mới tới nhà con chơi”.*

- *“Cháu chào ông đi về!”.*

- Ông bà yêu thương con cháu dùng những lời âu yếm ngọt ngào đối với chúng. Ví dụ: *“Cháu tôi ngoan quá!”*; *“Cháu dạo này làm ăn ra sao?”*; *“Cháu hát cho bà nghe đi nào!”.*

- Những gia đình mà mọi người yêu thương kính trọng lẫn nhau thường dùng những lời nói dịu dàng, nhẹ nhàng, hòa nhã đối xử với nhau, khiến cho gia đình luôn êm ấm, không khí gia đình luôn thoải mái và tâm hồn mọi người nhẹ nhõm, an vui.

Những người con của gia đình này được hấp thụ tình thương yêu cha mẹ, nên giàu lòng nhân ái, chân tình, phóng khoáng, hay thương yêu và giúp đỡ mọi người.

- Những gia đình mà cha mẹ hay la mắng, rầy la, chửi mắng con mình: “*Đồ thế này*”, “*thế nợ*”, hoặc chửi lộn, gây gổ nhau, cuộc sống gia đình ngột ngạt, dễ gây bệnh tật mọi người.

Những thành viên trong gia đình chỉ thích mỗi người một góc, không muốn quan tâm lo lắng với nhau, đối xử với nhau bằng những lời nói cộc cằn, gay gắt. Con cái chỉ thích sang chơi với bạn bè, vợ chồng cũng chỉ thích theo bè bạn của mình, mặc kệ gia đình... Trên gương mặt mọi người thường hiện lên vẻ khổ đau, nhăn nhó...

Vì vậy, nếu mỗi người trong gia đình biết yêu thương, nhường nhịn, dùng lời lẽ dịu hòa thì cả gia đình, cả nhà đều vui vẻ.

Nếu mọi gia đình luôn dùng lời ái ngữ, cư xử với nhau bằng lời nói chân tình thì cuộc sống của xã hội sẽ an ổn và bớt đi lắm cảnh ồn ào. Mọi người vui vẻ biết bao!

- Những câu thưa hỏi, chào hỏi của những người nhỏ tuổi đối với cha mẹ, ông bà, người lớn như: “*Thưa cha*”; “*Thưa mẹ*”; “*Thưa ông*”, “*Thưa bà*”, “*Thưa thầy*”, “*Thưa cô*”... thể

hiện sự kính trọng của mình đối với các bậc bề trên.

- Những câu chào hỏi như: *“Cháu chào ông ạ! Ông có khỏe không?”*, *“Chúng em kính chào thầy!”* hoặc *“Thưa thầy con có ý kiến”* hoặc *“Mẹ cháu kính gửi lời thăm cô”*...

Những lời chào hỏi ấy đã thể hiện niềm yêu thương, kính trọng của con người đối với mọi người trong cuộc sống chung.

- Bạn bè quý trọng nhau không dùng những lời dối gạt, hoặc lừa đảo, thô lỗ cộc cằn, mà dùng những lời ôn tồn, nhã nhặn và ái ngữ. Ví dụ như: *“Anh có vui lòng giúp tôi việc này không?”* hoặc: *“Xin lỗi, tôi đang lỡ tay, chờ tí nhé”*.

- Hàng xóm, họ hàng tôn trọng nhau, thường đối xử với nhau bằng những lời vui vẻ chân tình. Ví dụ: *“Chúng tôi xin biếu bác mấy quả cà ăn cho vui”* hoặc: *“Đạo này bác có khỏe không? Bà cụ ốm nay đã đỡ chưa?”*. Thật là ấm áp tình người!

- Trong xã hội con người, những câu chào hỏi khi gặp nhau như: *“Xin chào!”*, *“Chào cháu”*, *“Chào chị Hai”*, *“Chào bác Ba”*...

đã thể hiện một tình cảm gần gũi của mọi người trong cuộc sống với nhau.

- Trong các cuộc họp các cấp, các nhà lãnh đạo; các cuộc thảo luận hay bàn bạc việc gì, mọi người dùng câu nói “*Kính thưa*”... để biểu lộ lòng tôn trọng của mình đối với mọi người. Ví dụ: “*Kính thưa quý vị!*”, “*Kính thưa toàn thể đại biểu!*”.

- Ở Chơn Như khi phát biểu, học viên thưa: “*Kính thưa thầy!*”, “*Kính thưa toàn thể tu sinh!*”

- Cũng như những câu nói như: “*Xin mời!*” hoặc “*Xin kính mời!*” một người đứng lên phát biểu. Hoặc câu cảm ơn như: “*Xin cảm ơn sự đóng góp của quý vị*”... đều nói lên sự trân trọng, tôn trọng của con người đối với mọi người trong cuộc sống chung.

- Khi tặng, biếu, gửi quà hoặc thư cho ai, chúng ta dùng từ “*Kính biếu*”, “*Kính tặng*”; “*Kính gửi*”... để biểu lộ sự trân trọng với mọi người.

Mọi người thường nói “*Cách cho có giá trị hơn của cho*” là vậy. Ví dụ: “*Mẹ cháu kính biếu bác mấy quả xoài*”, “*Em kính tặng thầy một bài thơ*”...

- Những lúc chúng ta lỡ làm sơ ý điều gì khiến cho người khác bực mình, khó chịu, ta nói lời “*Xin lỗi*”, khiến cho người vui vẻ trở lại. Điều đó cũng thể hiện tấm chân tình trong cuộc sống thân thương.

Những lời “*Xin lỗi*”, những tiếng “*Cám ơn*”... đều thể hiện tấm lòng thương mến của mọi người với nhau trong cuộc sống hàng ngày.

2- Đối với muôn loài vạn vật thiên nhiên.

Ngoài những lời nói mà con người đã thể hiện tình thương yêu, quý mến, trân trọng của mình đối với mọi người, con người chúng ta còn đem đến sự an vui, tốt đẹp cho bao nhiêu sự sống của muôn loài với những lời nói của mình bằng cách khuyên bảo, can thiệp với nhau.

Ví dụ:

- Người mẹ khuyên con tha chết cho một con rắn, hoặc khuyên con đem gạo cho con gà đang đói ăn...

- Tình cờ gặp người bắt chim, ta dùng lời khuyên họ thả ra hoặc bán lại cho ta để trả lại tự do cho con vật.

- Những lời khuyên bảo mọi người đừng chặt cây, đốt phá rừng bừa bãi; đừng đổ đồ dơ xuống sông, biển, ao, rạch, ... mà hãy bảo vệ môi trường.

- Cũng như những lời khuyên mọi người đừng giết hại chúng sinh, bắt bớ, đánh đập, ăn thịt chúng sinh... vì chúng sinh cũng ham sống, sợ chết như mình.

Những lời kêu gọi, khuyên bảo ấy đã thể hiện một tình yêu thương đến muôn loài của con người chúng ta.

Chúng ta làm sao quên được những lời khuyên dạy của đức Trưởng lão như: ***“Tránh giẫm đạp lên chúng sanh”*** khi ta đi kinh hành hoặc đi lại, quét rác, làm việc, hoặc những lời khuyên nhủ như: ***“Các con nên cứu con nhái khi nghe nó kêu cứu, nó bị rấn cắn”***, hoặc : ***“Nên đem thức ăn ra cho con rấn vì bị mất môi”***, hoặc: ***“Nên vớt con kiến ra khỏi vũng nước”***, hoặc: ***“Trước khi ăn nên lấy một ít thức ăn để giúp cho các loài vật bé nhỏ thiếu phước***

hơn mình”, hoặc ***“Can hai con kiến cắn nhau vì cơn giận dữ ra”***...

Tất cả những lời khuyên bảo trên đây của con người chúng ta đối với mọi người nhằm bảo vệ, tôn trọng sự sống của các loài vật và môi trường là đã gián tiếp giúp đỡ mọi loài tránh khỏi sự khổ đau và được sống an lành, tốt đẹp hơn.

Một lần Trưởng lão cũng khuyên tôi: *“...Nếu con gặp những người vào tu viện bắt đé, cuốn chiếu... con hãy đuổi ra ngay. Thầy không gặp, chứ gặp được là Thầy đã đuổi ra rồi. Những con vật ấy cũng vào đây để tu đó...”*.

Lời nói ấy khiến tôi nhớ mãi, bởi vì không những nói lên tấm lòng yêu thương sự sống của muôn loài của người Thầy vĩ đại mà còn chỉ cho tôi một điều là lâu nay tôi chưa biết bao giờ, đó là: *“Loài vật cũng biết tu hành như ta!”*

Tóm lại, những lời nói đem đến sự an vui cho con người và mọi loài là những lời hiếu sinh, xuất phát từ lòng yêu thương trân trọng. Những lời nói dịu dàng, ngọt ngào, đầy

ái ngữ sẽ mang lại cho mọi người sự mát dạ, vui vẻ, hài lòng.

Chính sự chân tình sẽ giúp mình có những lời ái ngữ, khiến cho người nghe thoải mái tâm hồn.

Vì vậy, trong cuộc sống hàng ngày ta hãy luôn nhắc nhở mình: “*Lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau*” hoặc “*Hãy nói lời lành đẹp dạ nhau!*”.

II- ĐỨC BI TÂM

Lòng hiếu sinh thể hiện ở tâm bi bằng hành động của lời nói là những lời an ủi, động viên với mọi người trong cơn khốn khổ, trong những lúc nguy nan. Những lời nói cảm thông với nỗi khổ của mọi người, khiến cho người vui bớt sự đau thương.

Ví dụ: Khi con chó bị què chân đi cà nhót, ta xúc dầu và nói: “*Tội nghiệp quá hồi con!*” khiến cho con vật như dịu bớt cơn đau, vì nó cảm nhận được tình yêu thương của con người, dù nó không nói được.

- Lúc còn nhỏ, trẻ con chúng tôi chạy nhảy lỡ bị trượt chân, đau quá la khóc om sòm. Mẹ tôi dỗ dành, bà hỏi: “*Tội nghiệp, đau lắm hả con?*” Nghe lời nói ấy chúng tôi

như nhẹ hẳn trong lòng. Rồi bà vừa xoa xoa chỗ đau vừa nói: *“Mần lòi, lòi xương, té xuống nương cóc gặm”*. Câu nói ấy chúng tôi không biết ý nghĩa gì, nhưng nghe bà vừa xoa vừa nói thế cũng thấy muốn bật cười, vơi cơn đau.

Sau này, nhiều lúc tôi cũng áp dụng cách này để dỗ những đứa trẻ, và tôi thấy khi an ủi như thế, tôi và đứa bé cũng muốn phì cười. Thế rồi mọi sự qua mau, tuy vẫn còn đau nhưng đã thấy nhẹ trong lòng.

Tôi nhớ, mọi người thường hay nói câu này: *“Một niềm vui chia đôi thì thành hai niềm vui; nỗi buồn chia đôi thì còn một nửa nỗi buồn”*.

Thật vậy, *“nỗi buồn chia đôi thì còn một nửa nỗi buồn”*. Những lúc ta bị ốm, khốn khổ, hoặc những khi bị đau khổ trong lòng..., lúc ấy được một lời an ủi, động viên, một lời tỏ ra thông cảm, lòng ta như vơi bớt ưu sầu.

Ví dụ: Khi ta bị thương, đau nhức, được người tỏ ra thông cảm: *“Chắc là đau lắm phải không?”* ta như trút được nỗi đau đi nhiều lắm.

Khi bị ốm, ta được người quan tâm hỏi han: *“Có ăn cơm được không vậy?”* hoặc lời

chúc: *“Mau lành bệnh nhé!”*. Ta cũng thấy ấm áp trong lòng.

Những câu nói như: *“Trông sắc diện của bác hôm nay thấy đã đỡ hơn nhiều”* khiến cho người bệnh thấy trong lòng phấn khởi vui vui.

Những khi lâm cơn khốn khó như vậy, ta cảm thấy những lời an ủi chân tình, những câu nói động viên thật quý giá, giúp ta thêm nghị lực và cảm thấy mình bớt cô đơn, vượt qua khó khăn dễ dàng.

- Lúc nhỏ tôi bị bệnh, tôi chẳng muốn ăn một tí gì cả. Thế nhưng má tôi cặm cụi đi nấu cháo rồi bung lên, bà bảo: *“Ráng ăn đi con, con cháo thương mình chứ không ai thương mình đâu con ạ!”*. Cảm động những lời an ủi của bà mà tôi đã cố gắng ăn uống để vượt lên.

- Khi tôi cho bà cụ già ăn xin một ít gạo, tôi đã an ủi bà: *“Chúc bà gặp được nhiều may mắn!”*. Bà cụ xúc động đáp lại: *“Cám ơn tấm lòng tốt của cháu”* khiến cho tôi cảm thấy sung sướng bồi hồi.

Một lời an ủi, một câu nói cảm thông khiến lòng người ấm áp, mọi người xích lại gần hơn.

- Khi ta bị lâm cơn thất bại trong chuyện làm ăn, bị thua lỗ... được người an ủi động viên: *“Thua keo này ta bày keo khác”* khiến lòng ta thêm nghị lực, bớt lo sầu.

- Khi một người trong cơn hoạn nạn khốn khó, những lời động viên an ủi như: *“Qua cơn bĩ cực, tới hồi thái lai”* hoặc *“Không sao đâu! Qua cơn mưa trời thế nào cũng sáng trở lại!”*... khiến cho người nghe cũng nhen nhóm lên một niềm hy vọng và cố gắng vượt qua sự khó nhọc của mình.

- Có những khi khả năng giúp đỡ của mình không nổi, ta vận động những người bạn của mình bằng những lời nói như: *“Tội nghiệp bác ấy lắm anh ạ!”*... hoặc: *“Thằng bé thật là bất hạnh, chúng ta có cách nào giúp nó được không?”*...

Những lời nói ấy đã thể hiện một tình yêu thương và thông cảm giữa con người với nhau.

- Trong câu chuyện kể “Cậu Bé Ném Đá”, chúng ta thật xúc động khi nghe cậu bé

nói lời cầu cứu bác tài xế giúp mình *“Anh có thể giúp em đỡ bà cụ lên chiếc xe lăn được không? Tội nghiệp bà ấy lắm anh ạ!...”*

Câu nói như thốt lên tận đáy lòng con người bé nhỏ, đã khiến cho bác tài xế đang giận dữ cũng phải nghẹn lời vì xúc động và đã ra tay nâng đỡ cụ bà. Câu chuyện cho ta thấy: Có phải chăng chính lòng thương người, muốn giúp đỡ bà cụ tật nguyền đang bị nạn mà cậu bé đã có được những lời nói khiến người nghe cảm thấy động lòng và xúc động?

- Cũng như thế chúng ta không thể không thán phục tấm lòng từ bi của cậu bé con bởi những câu nói đầy lòng nhân từ khi cứu những con sao biển sắp chết một cách vô tư: *“Những con sao biển này sắp chết vì bị thiếu nước, cháu giúp chúng”*, thật là vô tư cảm động biết bao! và *“Cháu cũng biết như vậy, nhưng chú nghĩ xem cháu làm được việc gì đó, ít nhất cháu cũng cứu được những con sao biển này!”*. Những câu nói thật là hồn nhiên, vô tư và thật là cảm động, khiến cho người nghe cũng cảm thấy đồng tình với chú và thán phục.

Qua những hình ảnh của hai cậu bé con, chúng ta đều thấy: Chỉ có sự chân tình mới thốt lên được những lời thật là cảm động!

Chỉ có tình yêu thương bao la mới có những lời nói nghe xúc động lòng người.

- Chúng ta làm sao quên được những lời an ủi của Trưởng lão khi ta trình bày sự lo lắng, đau khổ của mình. Được nghe một lời “*Vậy hả con!*” lòng ta ấm áp và nỗi khổ kia như vơi bớt đi nhiều, như được cảm thông.

- Những lời nói của Trưởng lão kể về sự chiến đấu gay go của nạn hôn trầm, đi té tới, té lui khiến cho ta thấy thật là gần gũi và như được cảm thông với sự gian nan vất vả của mình.

- Những lời kể chuyện của Thầy Chơn Thành về những cơn bệnh tật nghiêm trọng đã được thầy đẩy lùi; những trạng thái lo sợ trong lòng khi bị bệnh khổ đau; những hồi chống chọi với hôn trầm vất vả... khiến cho chúng ta như được an ủi, khi thấy sự gian nan và chướng ngại cuối cùng đã vượt qua. Điều đó như khích lệ lòng mình: “*Các ngài đã làm được và cũng phải lặn độn như mình, có khác gì đâu!*”.

- Những lời kể chuyện của Trưởng lão về sự gian nan trong quá trình tu tập của mình, như chuyện Thầy phải ăn toàn rau sống cả mấy tháng trời ở Hòn Sơn để tu tập đã khích lệ cho tôi nhiều lắm, giúp tôi vượt qua những trận giày vò của cơn đói bụng khi tập ăn ngày một bữa thế này.

- Những câu nói của Trưởng lão như: *“Trời ơi, cái bụng nó quặn lên, cồn cào, khó chịu...hoa cả mắt...”*; *“Thầy phải ăn toàn rau như một con bò...”*

Chao ôi! Thật là quá nề phục! So với Thầy thì sự vất vả của mình đâu có đáng vào đâu? Tôi như được động viên, như được nghị lực khi nghĩ đến những hoàn cảnh cực khổ của Thầy.

Tôi chỉ biết nhủ lòng: *“Hãy cố lên đi, chưa ăn thua gì đâu!”*.

Qua đó chúng ta thấy rằng: Những lời nói chân tình xuất phát từ sự yêu thương, thông cảm với sự khó nhọc, khổ sở của mọi người, khiến cho mọi người cảm thấy thật là gần gũi, thân thương...

Tóm lại, những lời nói đầy tình thương là những lời giản dị và gần gũi khiến cho

người nghe vui bớt những ưu phiền; khiến mọi người như được khích lệ “găng lên”; thêm nghị lực vượt qua nhiều chướng ngại, khôn khó trong đời. Và chỉ có tình thương yêu mới giúp chúng ta có những lời chân thật mới thốt lên những lời an ủi chân tình, khiến mọi người gần gũi, cảm thông..

III- ĐỨC HỖ TÂM

Những lời nói hiếu sinh khẩu hành thể hiện qua tâm hỷ là những lời nói mang lại cho mọi người sự vui vẻ, hân hoan, sự sung sướng, hài lòng. Đó là những lời khen ngợi chân tình; những lời tỏ bày tình cảm; những câu hài hước, hóm hỉnh, khôi hài; những lời khích lệ, cầu chúc mọi người được điều tốt đẹp...Là những lời giúp cho người vui vẻ; thoát được cảnh gian nan, ta thấy lòng mình hân hoan, sung sướng...

Ví dụ:

- Người mẹ khuyên con: *“Con hãy tha con thằn lằn ấy đi, tội nghiệp nó con ạ! Con thả nó đi mẹ sẽ cho con cục kẹo”*.

Khi thấy con mình biết vâng lời và làm được việc tốt, người mẹ vui lòng khen: *“Con giỏi lắm! Biết vâng lời, thật là đáng khen!”*.

Người con được mẹ khen và được kẹo cảm thấy lòng hân hoan, sung sướng.

Con thần lẩn nhờ vậy mà được thoát chết, người mẹ cảm thấy vui lòng.

- Người cha đi làm đồng về mệt nhọc, đứa con chạy ra reo lên: “*A, ba đã về! Ba đưa con mang cái kẹo cho*”. Người cha như bớt đi mệt nhọc và vui vẻ hài lòng. Người cha bèn khen tặng: “*Con tôi giỏi quá!*” khiến đứa con cảm thấy sung sướng, hân hoan.

- Khi đến thăm bạn, thấy đứa trẻ ra chào hỏi lễ phép ta khen: “*Cảm ơn cháu, cháu ngoan quá!*” khiến đứa trẻ thấy lòng sung sướng.

- Khi ta khen tặng bạn có đứa con, cháu ngoan quá, khiến bạn mình cũng hãnh diện và vui vẻ vì sự giáo dục con cháu của mình tốt đẹp, được người khen.

- Người cha, mẹ khen con mình khi thấy con tháng này học tốt hơn tháng trước, khiến người con thấy phấn khởi vươn lên.

- Ba tôi đã hứa với những đứa cháu nội, ngoại của mình rằng, sẽ tặng quà cho những cháu nào học giỏi, khiến chúng phấn khởi, sung sướng trong lòng, reo cười thích thú.

- Khi thấy những cháu nhỏ trong nhà biết giúp đỡ mẹ cha như: lật rau, quét rác, thưa hỏi lễ phép... ta khen tặng chúng *“giỏi quá!”* khiến chúng vui mừng và cố gắng làm những việc tốt hơn nữa.

- Những câu nói: *“Con tôi thông minh thật!”*, *“Con đã giúp đỡ bạn như vậy thật là tốt!”* đã khích lệ tinh thần người con.

- Người con thể hiện lòng yêu mến của mình với cha mẹ, ông bà, bằng những lời ngợi khen, tán thán như: *“Ba thật là tuyệt vời!”*, *“Mẹ yêu quý của con! Mẹ là nhất trên đời!”*, *“Bà thật là thương cháu quá đi thôi!”*....

- Anh chị em khen tặng như: *“Em tôi ngoan quá!”*, *“Chu cha, anh rộng rãi thế!”*, *“Chị quả là đầu bếp khéo tay thật!”*...

Ngoài ra, những câu nói âu yếm của người cha mẹ đối với con như:

“Thằng chó con của mẹ!”, *“Con trai của bố!”*, *“Con gái của mẹ!”*, *“Cháu ngoan của bà!”*... Những lời nói ấy đã thể hiện những tình cảm yêu thương ấm áp của mái ấm gia đình. Đem lại cho mọi người một sự vui vẻ hân hoan.

- Ở trường học, người thầy cô giáo để khích lệ sự học tập của học sinh, thường nói những lời khen tặng, tuyên dương, tán thán đối với sự trả lời, sự cố gắng, việc làm tốt của học trò.

Ví dụ: Khi học trò trả lời đúng câu hỏi, thầy giáo tỏ thái độ hoan hỷ của mình bằng câu khen ngợi: *“Câu trả lời của em rất hay...!”*

Hoặc tán thán sự học tập tiến bộ của học sinh: *“Tháng này em Nam đã có nhiều tiến bộ rất đáng ngợi khen!”*.

Hoặc tuyên dương việc làm tốt của học trò: *“Em Lê đã giúp đỡ một người tàn tật qua đường, rất đáng khen! Đề nghị cả lớp vỗ tay hoan nghênh!”*

- Ngoài xã hội và trường học, việc tuyên dương, khen ngợi những việc làm tốt đẹp của học sinh; những tấm lòng từ thiện; những tấm gương cứu giúp người nghèo, người bị nạn... chính là đã thể hiện đức hiếu sinh khẩu hành, nhằm khuyến khích mọi người hướng tới những việc làm tốt đẹp để đem lại sự an vui với mọi người.

- Để biểu lộ sự hoan hỷ, vui mừng của mình đối với người khi được người giúp đỡ,

đến thăm, khen ngợi đóng góp ý kiến xây dựng... mọi người dùng tiếng “Cảm ơn” để bày tỏ sự hoan hỷ của mình.

Ví dụ: *“Xin chân thành cảm ơn sự đóng góp xây dựng của các bạn!” - “Sự có mặt của quý vị là niềm vinh hạnh của chúng tôi”.*

Hoặc những câu nói như: *“Được sự giúp đỡ của anh, tôi thấy mình thật là may mắn!”*

- *“Chúng tôi không biết nói thế nào để tỏ lòng biết ơn của mình đây!”*

- *“Anh thật là chu đáo, làm tôi ngại quá!”*

Những lời nói trên đây đều biểu lộ sự hoan hỷ, sung sướng của mọi người đối với sự giúp đỡ của những người khác trong cuộc sống hàng ngày.

- Trong các cuộc hội họp, trao đổi, khi nghe một người có những ý kiến hay, thiết thực, đem lại lợi ích cho nhiều người... mọi người tán thán, ngợi khen, thể hiện sự mến phục, hoan hỷ của mình.

- Khi chúng ta thấy bạn mình, hoặc người quen làm được những việc tốt như: Cho một kẻ ăn xin ít tiền; hòa giải mọi người khỏi

cơ giận dữ; cho một nhà nghèo nợ vài chiếc áo; giúp một người tàn tật qua đường; cứu một con nhái khỏi bị rấn cắn; thả một con chim bị người bắt... Ta ngợi khen, tán thán việc làm tốt của họ, khiến họ cảm thấy càng hân hoan vì việc làm tốt của mình như có ý nghĩa thêm hơn.

- Khi nghe người kể chuyện với mình về những việc làm tốt đẹp của những tấm lòng nghĩa hiệp, hào phóng đã giúp đỡ những người khác trong cơn hoạn nạn... ta khen ngợi: *“Ông ấy thật tốt!”* hoặc: *“Thật là một tấm lòng hiếm có!”*... thể hiện lòng hoan hỷ của mình, khiến mọi người cảm thấy vui vẻ, hài lòng.

Trong cuộc sống hàng ngày, chúng ta thấy có rất nhiều cơ hội, có nhiều cách thức mà mọi người dùng để biểu lộ tấm lòng của mình đối với mọi người bằng những lời nói chân tình đầy lòng yêu mến, khiến người nghe thấy như nở từng khúc ruột trong lòng, và cảm thấy gần gũi, đáng yêu.

- Ví dụ: Người cha thấy con mình cố gắng tập đóng được một chiếc ghế ngồi, trông cũng tạm tạm, nhưng đó là cả một sự cố gắng; là cả một công trình khó nhọc của con

mình, nên đã khen tặng: “*Con khéo tay thật!*”. Lời khen ấy khiến cho người con như nở từng khúc ruột trong lòng.

Hoặc như khi thấy người hàng xóm nghèo dành dụm cất được một căn nhà nhỏ đơn sơ ta khen ngợi: “*Căn nhà trông xinh ấy nhỉ!*” Lời khen ấy khiến cho chủ nhà cũng được mát dạ, mát lòng bởi sự cố gắng vất vả của họ được người cảm thông.

- Những lời khen khéo léo, hóm hỉnh cũng đem đến cho mọi người một sự thoải mái, vui lòng.

Ví dụ: “*Trông chị khéo léo, cứ như là một nhà nội trợ tài ba ấy nhỉ!*”

- Khi nói về chiếc xe cũ thân mến của mình, người bạn tỏ ra âu yếm, hóm hỉnh: “*Con ngựa trời của tôi thế này chứ nó thương chủ lắm đấy anh ạ, ít bị ốm vặt!*”. Thật là vui! Mọi người thật là thoải mái, nhẹ nhàng.

Ngoài ra những lời cầu chúc mọi người về những điều tốt đẹp, về những mong muốn, hoài bão sớm được thành tựu đều khiến cho ta và mọi người hài lòng, vui sướng...

Ví dụ: Những lời cầu chúc như:

- “*Chúc bạn gặp được nhiều may mắn!*”
- “*Chúc cháu kỳ này thi đậu đậu đó!*”
- “*Cháu chúc bác được dồi dào sức khỏe!*”
- “*Chúc bạn thành công!*”
- “*Chúc mọi người hạnh phúc!*”

Những lời cầu chúc ấy đã thể hiện cả một tấm lòng yêu thương trìu mến, mong ước mọi người luôn được hạnh phúc, an vui. Khiến mọi người hoan hỷ...

Trưởng lão viết thư về cho các tu sinh thường có lời cầu chúc:

“*Chúc các con tu tập xả tâm tốt!*”; “*Chúc các con tu tập thành công!*” khiến cho các tu sinh như được khích lệ, được lên tinh thần, vì cảm nhận cả một tình thương yêu ấm áp của người Thầy thân thương...

Tóm lại: Những lời khen tặng chân tình; những tiếng “*Cám ơn*” vui mừng sung sướng; những lời cầu chúc; những lời thăm hỏi, khích lệ với nhau... xuất phát từ tấm lòng trân trọng với mọi người, trân trọng sự cố gắng của người; với những việc làm tốt đẹp; với sự giúp đỡ ân cần trong cuộc sống hàng

ngày của mọi người đã đem đến những niềm vui, niềm khích lệ với mọi người, khiến mọi người sung sướng, hân hoan, tâm hồn thoải mái, cuộc sống như nhẹ nhàng, thanh thản, vui tươi.

Trong cuộc sống, nếu mọi người luôn nhìn thấy điều tốt của nhau; luôn thấy điều hay nơi người; thấy thiện chí của bạn; thấy sự cố gắng vươn lên của con; thấy sự hết lòng tận tụy của Thầy... thì chúng ta sẽ nói với nhau toàn bằng những lời khen ngợi, những câu tán thán chân tình... thể hiện tình yêu thương vui vẻ của mình, khiến cho tâm hồn ta và mọi người luôn hoan hỷ.

Lời nói của ta và mọi người sẽ luôn ái ngữ, chân tình, gương mặt của mọi người luôn rạng rỡ niềm vui. Cuộc sống sẽ tươi đẹp biết chừng nào, bởi vì chỉ có những lời mang lại toàn niềm vui vẻ, thương yêu!

IV- ĐỨC XẢ TÂM

Đức hiếu sinh khẩu hành ở con người thể hiện bằng những lời nói của sự “cho ra”, “bỏ qua”, “tha thứ”, “khiêm nhường”, “tùy thuận”... là những lời nói thể hiện tâm xả của con người. Nó thể hiện những tấm lòng

phóng khoáng, bao dung, khiến cho những việc tưởng chừng lớn lao, quan trọng, trở nên nhỏ bé, tầm thường, không có gì đáng lo ngại.

Những lời nói “cho ra” này khiến mọi người như trút đi bao gánh nặng nhẹ nhõm trong lòng.

Những lời nói này thể hiện sự nhường nhịn, cảm thông và tôn trọng mọi người, khiến mọi người trở nên gần gũi, vui vẻ, hài lòng.

Ví dụ: Người cha thấy con tỏ ra hối hận và xin lỗi về một sai phạm đã làm bèn nói lời tha thứ: *“Không sao đâu con ạ! thật là tội nghiệp, lần sau con nên cẩn thận hơn nhé!”* Lời tha thứ khiến cho người con nhẹ nhõm trong lòng, như trút đi gánh nặng.

Khi ta vô tình bị người xô ngã, hoặc do vô ý quẹt phải... Họ nói lời xin lỗi và tỏ ra ái ngại vì sự sơ suất của mình. Ta nói lời cảm thông với họ: *“Ồ! Không có chi!”*, *“Không sao cả!”* khiến cho người kia cảm thấy an lòng.

Những lời nói tha thứ lỗi lầm của kẻ khác và không trách cứ điều gì khiến cho mọi người vui mừng, bớt khổ.

Ví dụ như: Câu nói của người cha đối với người con trong câu chuyện “Bài Học Từ Một Chuyến Đi” như sau: *“Ba không giận con, mà giận chính bản thân mình. Ba không làm tròn bổn phận của một người cha...”* đã thể hiện một tấm lòng bao dung, tha thứ vô ngần của người cha đối với người con tội lỗi của mình.

Chỉ có lòng yêu thương con mới nói được những lời tha thứ, không giận dữ như thế mà thôi.

Cũng như câu nói của vị Tỳ Kheo đối với chủ nhà; người đã xúc phạm tàn bạo bằng lời nói mạ sát, mạ lỵ và đã đánh đập mình, bây giờ tỏ ra ăn năn sám hối. Vị Tỳ Kheo đã dùng những lời an ủi: *“Ông nghĩ cũng phải, tôi không trách gì ông... Đây là nhân quả Sư phải trả, ông đừng quá hối hận...”*

Những lời nói ấy đã thể hiện một tấm lòng vị tha vô bờ bến của vị Tỳ Kheo đối với người đã từng xúc phạm đến mình, và chỉ mong sao người này đừng quá khổ đau...Thật là một tấm lòng quảng đại bao dung, thương người đáng nể phục.

Đức Trưởng lão có dạy: Khi ta bị người chửi mắng, mạt sát, mạ ly... ta cũng nên xin lỗi, năn nỉ để họ nguôi giận, bởi vì những người giận dữ là những người đang đau khổ.

Ví dụ: Ta có thể dùng những lời xin lỗi với họ như: *“Tôi có lỗi với anh, vì đã làm anh phiền lòng!”*.

Hoặc như: *“Tôi thấy mình thật là có lỗi, mong anh thứ lỗi và bỏ qua cho... !”*

Sự chân tình lúc xin lỗi, làm lành của ta sẽ khiến cho người ta nguôi giận, không khí đôi bên sẽ được nhẹ nhàng trở lại, không còn căng thẳng, khó chịu nữa, khiến cho cuộc sống được an bình.

Những khi bị người chỉ trích, lên án những lỗi lầm, thiếu sót của ta, ta không thanh minh mà nói lời *“Cám ơn”* về sự góp ý của họ, khiến cho mọi người cũng vui lòng.

Ví dụ: *“Xin chân thành cảm ơn sự góp ý của anh, nhờ vậy mà tôi thấy được thiếu sót của mình. Tôi sẽ cố gắng khắc phục”* hoặc *“Nhờ sự góp ý của anh mà tôi đã có được những bài học bổ ích, xin cảm ơn anh!”*...

Khi nói được những lời như vậy, đó là ta đã thực hành hạnh xả hiếu sinh.

Ở đây đã thể hiện một đức hạnh nhân nhục của mình đối với sự xúc phạm nơi người.

Trong xã hội, những người có tấm lòng rộng rãi, khiêm tốn, khi giúp đỡ người khác sợ làm người ấy náy, e ngại, họ đã dùng những lời tế nhị để khiến cho mọi người hoan hỷ, hài lòng.

Ví dụ: *“Chúng tôi có chút quà mọn, mong anh chị vui lòng nhận cho! ...”*

“Tôi giúp anh là tôi được phước, vậy tôi phải cảm ơn anh chứ anh ơn gì tôi mà anh sợ!”

- Những lời nói biểu lộ tấm lòng “tùy thuận” không chống đối, vui lòng theo ý người khiến mọi người hài lòng.

Ví dụ: *“Ý kiến của anh thật hay, chúng tôi xin ghi nhận.”*, hoặc *“Xin anh cứ tự nhiên...”*

- Những lời nói biểu lộ tấm lòng sẵn sàng vì người khác, thể hiện sự quan tâm, giúp đỡ quên mình như:

“Chúng tôi rất vui lòng khi được giúp bạn” hoặc *“Chúng tôi sẵn sàng phục vụ hết sức mình”* hoặc *“Chúng tôi sẵn sàng làm bất*

cứ điều gì bạn cần, với khả năng hiện có của mình...”

Những lời nói trên đây thể hiện sự nhiệt tình “hết mình”, khiến người nghe phấn khởi, vui mừng và sung sướng. Đó là những lời nói vị tha.

- Những lời nói thể hiện sự “bỏ qua” khiến cho người nghe như trút đi bao gánh nặng; những chuyện tưởng chừng nghiêm trọng bỗng trở nên nhỏ bé, tầm thường.

Ví dụ: “*À, chuyện trẻ con ấy mà! xí xóa, xí xóa*”, hoặc “*Không sao đâu! Ở tưởng gì chứ... chuyện vặt thôi mà!*”...

- Những câu nói thể hiện sự bằng lòng của mình khi được người tỏ ra quá lo lắng về sự săn sóc của mình, nhiệt tình với mình, để mọi người được an lòng.

Ví dụ: “*Thế này là quý hóa lắm rồi*”, hoặc “*Thế này khác gì buồn ngủ mà gặp chiếu manh, còn gì hơn nữa!*”...

- Chúng ta thường thấy trong đời, những lời nói khiêm nhường, khiêm tốn thường khiến cho người nghe có cảm tình, bởi sự “hạ mình” của người nói, khiến mọi người như gần gũi nhau hơn.

Ví dụ: Những câu nói như: *“Trong lời nói của tôi có điều chi sơ sót, mong quý vị hoan hỷ bỏ qua cho”,* hoặc *“Những suy nghĩ của tôi có thể chưa hẳn đã đúng, nhưng cũng xin được trình bày, mong quý vị xem xét...”*

- Những lời nói khi kể về sự thiệt hại nơi mình để giúp người trong cơn khốn khó, hoạn nạn mà vẫn không hề hối hận, tiếc nuối... đã thể hiện một tấm lòng hy sinh vô bờ bến không lường.

Ví dụ như câu nói của người mẹ, khi kể về vết sẹo của mình bị phải mang trên mặt, lúc liêu mình cứu con: *“Vết sẹo đã thành vĩnh viễn. Nhưng tôi không bao giờ hối hận về điều đó.”*... Lời nói ấy khiến cho người nghe thật là xúc động, không cầm được nước mắt trước tình yêu thương vô tận của người mẹ trẻ này.

Câu chuyện này như nói lên với chúng ta rằng: Chỉ có lòng yêu thương bao la vô bờ bến, mới có những hành động xả thân quên mình để cứu con và nói lời hãnh diện như thế này. Chính lòng yêu thương con của người mẹ, đã khiến bà trở nên vĩ đại, phi thường.

Câu nói “*không bao giờ hối hận*” đã nói lên tấm lòng hy sinh cao vời vợi của bà. Khi kể về vết sẹo xấu xí trên mặt phải mang, bà không hề đau buồn, khổ tâm, mà còn hãnh diện về nó. Thật đáng kính phục!

Một tấm lòng thương con và hy sinh cao đẹp nhất trên đời!

Đến đây chúng ta thấy rằng:

Chỉ có lòng yêu thương mới nói những lời tha thiết. Sẵn sàng bỏ đi những hối tiếc về mình.

Người mẹ thương con nên không màng nguy hiểm. Lao mình vào lửa dữ cứu con thơ và lấy thân che đỡ cho con mình. Dầu khuôn mặt mình mất đi vẻ đẹp xinh mà vẫn hãnh diện nói lời: “*Không hối hận*”.

Chỉ có tình thương yêu bao la mới có những lời nói ái ngữ, sẵn sàng bỏ qua, không trách cứ lỗi người.

Người cha thương con nên không có lời giận dữ. Không chửi mắng con mà còn nhận lỗi về mình.

Chỉ có tình thương yêu mới nói những lời nói khiêm hạ. Sẵn sàng bỏ đi những nhục mạ của người.

Lúc bị người la mắng vu oan, ta năn nỉ nói những lời xin lỗi, khiến người kia nguôi giận mát lòng.

Vì chỉ muốn đem lại niềm vui cho kẻ khác, nên nói ra lời tùy thuận với người. Thấy mọi người sung sướng, hân hoan, ta cảm thấy như nở từng khúc ruột.

- Chúng ta thấy trong đời, những người có tấm lòng bao dung, hỷ xả hay có những câu nói hóm hỉnh, khôi hài, khiến cho những người đang giận dữ cũng phải vui lòng. Những chuyện tưởng chừng nghiêm trọng, bỗng trở nên “không có gì đáng bận lòng”.

Ví dụ: Một người nọ tức giận thốt lên lời mắng: “*Đồ mặt dày!*”

Người kia hài hước đáp lại: “*Mặt dày càng bền, càng chắc!*”

Câu nói hài hước của người kia khiến cho người nọ tức cười, nguôi giận, bỏ qua. Thật tài tình!

- Ở Chơn Như, hành động sống “độc cư” một mình, không nói chuyện giao tiếp với ai, chính là sự thực hành hạnh xả tích cực; giúp cho hành giả tránh bớt đi những lời nói không lành, làm phiền lòng người khác và cho mình.

Đây mới chính là thể hiện tình yêu thương chân thật của mình đối với mọi người. Giúp mọi người và mình tu tập tốt đẹp hơn.

Bởi vậy không phải ngẫu nhiên, mà trong dân gian, mọi người thường nói: “*Im lặng là vàng!*” ...

Tóm lại: Những lời nói thể hiện sự “cho ra”; những lời tha thứ; những câu nói “bỏ qua” không trách cứ lỗi người ... đã thể hiện những tấm lòng yêu thương, nhường nhịn; những sự cảm thông trong cuộc sống của con người.

Những câu nói khiêm nhường; những lời tùy thuận; những tiếng “*cảm ơn*”, những lời “*xin lỗi*”... đã thể hiện sự chân tình và trân trọng; lòng bao dung, hoan hỷ với mọi người được vui vẻ, hân hoan.

Vậy thì trong cuộc sống hàng ngày, nếu chúng ta biết bỏ qua những lời nói “*không*

ư”, những lời “*khó chịu*”... Nói những lời tha thứ, hài hước, hóm hỉnh với người thì cuộc sống của mình sẽ trở nên êm dịu, mọi việc trở nên đơn giản, bình thường.

Nếu mọi người nói chuyện với nhau toàn bằng những lời ái ngữ; những câu khen tặng tính tốt của người, việc tốt của người. Không dùng những lời phàn nàn, chỉ trích với nhau, thì có lẽ cuộc đời con người sẽ không còn đau khổ. Mọi người sẽ xích lại gần nhau, vì ai cũng đáng yêu, đáng mến không à. Mọi người, ai ai cũng tuyệt vời tuyệt diệu!

Vì thế, chúng ta càng thấy rõ ràng, câu nói: “*Lời nói không mất tiền mua. Lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau*” đã thể hiện một tình yêu thương, trân trọng giữa những con người.

Đến đây, chúng ta càng thấm thía hơn những lời của đức Phật: “*Đừng thấy lỗi người*”, “*Đừng nói lỗi người*”, thật là chí lý.

Đây quả là là một bí quyết để đem lại sự bình an cho cuộc sống của con người.

Bài thứ 12

**ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH
VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY**

--o--

**ĐẠO ĐỨC
HIẾU SINH THÂN HÀNH**

(Thiện Tâm)

Chúng ta thường thấy:

Nói về sự sống trên đời này, mọi người thường ca ngợi những hành động hiếu sinh của con người và loài vật.

Bàn luận về đạo đức con người ai cũng ngợi ca tinh thần đạo đức hiếu sinh cao cả tuyệt vời.

Vậy đạo đức hiếu sinh là gì? Nó có tầm quan trọng như thế nào trong cuộc sống? Ở con người nó được thể hiện ra sao?

Xin đáp: Đạo đức hiếu sinh đó chính là tình yêu thương của con người chúng ta đối

với sự sống của mọi người và sự sống của muôn loài trên khắp hành tinh.

Nó chính là sự chở che cho mọi sự sống của muôn loài, đem lại cho cuộc đời sự sống an vui.

Ca dao Việt nam có câu:

“Bầu ơi thương lấy bí cùng,

Tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn!”

Cũng đã nói lên tinh thần hiếu sinh như thế của người xưa.

Bằng hình ảnh của cây bầu cây bí, người xưa thâm nhẫn nhủ và kêu gọi mọi người, hãy biết yêu thương đến sự sống của muôn loài, bởi vì chúng ta và muôn loài đang cùng chung sống trên một hành tinh.

Người xưa, qua câu ca dao đã gói ghém gửi trọn cả tấm lòng yêu thương đối với bao sự sống trên đời. Đó chính là tinh thần của nền đạo đức hiếu sinh.

Ở con người, tinh thần hiếu sinh được thể hiện cụ thể qua những hành động của việc làm, lời nói và cả sự suy tư. Tức là: thân hành, khẩu hành và ý hành.

Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau tìm hiểu về đạo đức hiếu sinh được thể hiện qua thân hành của con người như thế nào?

Ví dụ: Một hành động như: Nhường ghế ngồi cho người tàn tật trên xe buýt; dắt một em bé sợ xe qua đường; vớt một con kiến trong thau nước ra ngoài khỏi bị chết đuối; bước chân đi né tránh kiến trên đường, để khỏi giẫm chúng chết tội nghiệp... là những hành động hiếu sinh thân hành, sống động, được thể hiện qua những đức hạnh cao quý của con người bằng những tấm lòng Từ, Bi, Hỷ, Xả.

Sau đây chúng ta hãy lần lượt tìm hiểu qua từng đức hạnh để hiểu rõ hơn về đức hiếu sinh thân hành.

I- ĐỨC TỪ TÂM

Đức hiếu sinh thân hành được thể hiện ở tâm Từ là những hành động thương yêu, tôn trọng đến sự sống của muôn loài, tránh xa các hành động gây đau khổ cho kẻ khác như:

- Đánh đập, giết hại chúng sanh.
- Ăn thịt chúng sanh.
- Lấy của không cho.

- Lấy vợ chồng người khác, hoặc những người không phải vợ chồng mình.

Tấm lòng từ tâm ấy được thể hiện qua những hành động của thân hành và tay hành như sau :

1- Thân hành:

Là những hành động của thân như: đi, đứng, chạy, nhảy và kể cả ngồi, nằm... đem lại sự bình an cho sự sống của muôn loài và không làm tổn hại, đau khổ cho mọi loài và cho sự sống xung quanh.

Vì vậy mà trên mỗi bước chân đi ta phải ý tứ nhẹ nhàng để khỏi giẫm phải những côn trùng, cây cỏ, gây ra sự tổn thương chết chóc với mọi loài đang sống quanh mình trên mặt đất và trên đường đi.

Tránh những hành động như đá, đạp người và loài vật hoặc những hành động chạy nhảy vội vàng dễ gây ra sự chết chóc đau đớn cho mọi loài dưới bước chân ta.

- Chuyện kể rằng: Ngày xưa đức Phật đi lại trên đường tránh giẫm đạp lên cỏ tươi vì sợ chúng bị héo úa. Ngài cũng dạy cho các đệ tử của mình như vậy.

- Ngày nay, ở Chơn Như đức Trưởng lão cũng đã dạy tu sinh và mọi người trước khi đi kinh hành nên tác ý nhắc tâm: *“Tránh giẫm đạp lên chúng sanh, tôi biết tôi đi kinh hành”*. Về ban đêm, không thấy rõ chúng sanh đi lại, nên trước khi đi kinh hành tu sinh hãy tác ý: *“Các chúng sanh trên đường đi hãy tránh xa bước chân tôi đi để khỏi bị giẫm đạp, vì tôi không thấy rõ”*. Tác ý xong rồi mới hãy bước đi.

Với sự *“cảm ứng đạo giao nan tư nghì”* các loài vật sẽ tránh khỏi bước chân ta.

Tình thương yêu sự sống các loài vật của con người chúng ta được thể hiện ở đôi chân bằng sự bước đi nhẹ nhàng, ý tứ để khỏi giẫm đạp lên các con vật nhỏ bé như con kiến, con sâu, con trùng, con mối... và cả cộng cỏ, ngọn rau... cho đến những vật dụng gặp phải trên đường như gạch, tấm đan xi măng che miệng cống... ta đều cẩn trọng, nhẹ nhàng khi đi trên đó. Khi đi đứng nằm ngồi đều nên ý tứ.

Mỗi bước đi chúng ta nên tác ý nhắc nhở tâm mình: *“Tránh giẫm đạp lên chúng sanh, tránh giẫm đạp lên cỏ tươi hoặc hãy bước đi nhẹ nhàng...”*

Hình ảnh bước đi chậm rãi, khoan thai, mắt nhìn xuống trước của người tu sĩ cũng phần nào nói lên sự thể hiện của đức hiếu sinh, thận trọng với bao sự sống nhỏ nhoi trên mặt đất quanh mình, để bước đi không làm tổn hại chúng.

Đối với cộng đồng con người, bước đi còn thể hiện sự văn minh, sự tôn trọng của một con người có văn hóa và đạo đức.

Chúng ta không thể ngang nhiên lê dếp đi xoàn xoạt ngang qua những chỗ đông người, chỗ những người đang ngồi nghỉ và ngủ trưa đang cần sự yên tĩnh.

Chúng ta cũng không thể nào mang dếp hoặc để đôi chân dính đầy bụi đất dơ bẩn khi bước vào nhà hoặc chánh điện tôn nghiêm. Đó chính là sự tôn trọng của mình đối với sự sống của mọi người xung quanh.

Hành động nhường bước cho người đang gánh nặng trên đường, cho người đang đi vội, hay cụ già bà lão, trẻ em... cũng chứa chan bao tình thương mến của chúng ta trong cuộc sống con người.

Ở Chơn Như khi đi khát thực, hai tu sinh đi ngược hướng gặp nhau cùng đứng lại

lặng im trong một hơi thở ra vào, như thay cho câu nói: “*Kính chào!*”, một sự thể hiện lòng tôn kính với nhau.

Nói đến bước chân đi không thể nào quên đôi dép. Sự cẩn thận đôi chân sẽ kéo dài thêm tuổi thọ của người bạn nhỏ âm thầm và tốt bụng giúp cho chúng ta tránh được bao chông gai và sự khó chịu trên những chặng đường đời.

Tôi đã thấy đôi dép của Trưởng lão và của nhiều người trông đã cũ kỹ lắm rồi, nhưng được họ giữ gìn khá tốt. Biểu hiện cả một tấm tình với những vật dụng thân thương.

2- Tay hành:

Đức hiếu sinh được thể hiện qua hành động của đôi tay trong nhiều lĩnh vực, trong mọi hoàn cảnh của cuộc sống hàng ngày. Nó biểu lộ tình thương yêu và sự tôn trọng của con người với sự sống của mọi người và mọi sự sống xung quanh.

a- Đối với con người:

Trong cuộc sống gia đình, tình thương yêu của con người được biểu hiện qua đôi bàn tay dịu dàng nâng niu của người mẹ đối với

người con của mình. Nâng đỡ cuộc đời từ những lúc tuổi thơ. Người con yên tâm trong vòng tay của mẹ, sống hồn nhiên, mạnh khỏe và lớn lên!

- Cha mẹ yêu thương con cái không có những hành động bạt tai, đá đít hoặc đánh đập thô bạo gây sự khổ đau cho người con.

- Anh chị yêu thương em nhỏ, không ỷ lớn đánh đập em út của mình.

- Chồng yêu thương vợ, không có những hành động đánh đập vũ phu.

- Bạn bè đối xử nhau trên tình tôn trọng không có hành động xô xát và đánh lộn bao giờ.

Những gia đình có sự thương yêu, đối xử với nhau trên tình tôn trọng, thực sự là gia đình có đạo đức và văn minh.

Tôi nhận thấy những gia đình như vậy, cuộc sống gia đình thật là hạnh phúc. Những đứa con được sống trong tình thương mến luôn khỏe mạnh, hiền lành, tánh tình rộng rãi, bao dung chân thật. Những gia đình cha mẹ đối xử với con cái thô bạo, hay đánh đập con mình, làm cho chúng khiếp sợ oai của mình khiến cho không khí gia đình căng

thẳng, những đứa con nơm nớp trong lòng không được yên tâm.

Kết quả là những đứa trẻ này trở nên bạc nhược hay dối trá vì sợ bị đánh đòn. Hoặc chúng bị nhiễm lây tính hung bạo của cha mẹ, đối xử với bạn bè, với anh em trong gia đình cũng như vậy, nên gây ra các sự xô xát và ẩu đả...

Sau này lớn lên, chúng lại đối xử với mọi người và con cái mình cũng như vậy. Gây khổ đau cho mọi người.

- Ngày trước, lúc còn nhỏ tôi hay ỷ mình làm anh, đánh những đứa em nhỏ bé hơn mình, làm chúng khổ đau và sợ sệt. Sau này lớn lên, có dịp ra ngoài xã hội, thấy những gia đình người ta đối xử với nhau đầy tình thương yêu, tôn trọng và hiền hòa, tôi cảm thấy xấu hổ và thương xót cho những người em nhỏ bé của mình. Từ đó tôi thay đổi cách đối xử với chúng và trở nên hiền hòa hơn.

Nếu trong mỗi gia đình đều sống yêu thương và tôn trọng lẫn nhau thì gia đình ấy là gia đình có hạnh phúc tuyệt vời. Những con người ấy là con người văn minh và có đạo đức.

Nếu mỗi gia đình sống có đạo đức thì cả xã hội sống an vui, không có tranh đấu bao giờ...

- Những hành động khoanh tay chào thưa ông bà, cha mẹ của những người con, cháu nhỏ tuổi là sự thể hiện lòng tôn kính của mình với những bậc bề trên.

- Cũng như vậy, học sinh ở cấp tiểu học được giáo dục về sự lễ phép kính trọng của mình đối với thầy cô giáo bằng những hành động khoanh tay cúi đầu khi chào hỏi.

- Những hành động này như thầm nói lên sự biết ơn của những người con, cháu, học trò đối với công lao khó nhọc, nuôi nấng và dạy dỗ của những bậc bề trên và thầy cô giáo. Một sự biểu lộ tình thương yêu quý trọng của con người.

- Hành động bắt tay của những người phương Tây khi gặp nhau là sự thể hiện tình cảm thân thiện của mình.

- Người phương đông chúng ta, nhất là các đoàn thể Phật giáo chào nhau bằng cách chấp tay hoặc cúi mình nhằm biểu hiện sự tôn trọng của mình với người đối diện.

Đó là những hành động thể hiện đạo đức hiếu sinh trân trọng sự sống của mọi người.

Đức hiếu sinh còn được thể hiện qua những hành động và những việc làm nhỏ nhặt hàng ngày như:

- Lượm cành gai, mảnh chai vỡ, cây đinh nằm rơi rớt trên đường để mọi người khỏi giẫm phải.

- Nhường chỗ ngồi cho một em nhỏ trên xe.

- Mang giúp đồ đạc cho một cụ già đỡ vất vả.

- Mua một món quà nho nhỏ cho cha mẹ khi đi đâu đó xa về.

- Quét dọn đường đi để mọi người đi lại được sạch sẽ và khỏi giẫm chết côn trùng...

- Thu dọn vệ sinh để giữ gìn môi trường trong sạch không gây ô nhiễm cho sự sống của mọi người .

Những hành động, việc làm nho nhỏ ấy đều chứa đầy và thể hiện cả một tình thương yêu.

b- Đối với loài vật:

Trong sinh hoạt hàng ngày khi cầm, nắm, bắt vật gì chúng ta cần thận trọng các hành động nơi tay để khỏi gây thương tổn cho các loài vật nhỏ bé trên đó.

- Khi ta để, đặt vật gì nên cần thận nhẹ nhàng kéo sự quăng, liệng mạnh của chúng ta khiến cho những con vật nhỏ bé dễ bị thương tổn.

- Khi mặc đồ hoặc xếp cất đồ đạc, nên xem xét và giữ sạch để tránh cho các con vật bị mắc kẹt trong đó, kéo làm cho chúng chết hoặc bị thương.

- Khi nấu nướng thức ăn nên xem xét kỹ, kéo để các con vật nhỏ như kiến bám trên chai dầu ăn rơi vào thức ăn khi ta chiên nấu.

- Khi rửa vật dụng đựng thức ăn nên rửa cho sạch, lau cho khô để kiến, gián khỏi vào. Vừa giữ vệ sinh cho mình mà cũng tránh khỏi gây chết chúng khi vội vàng đem đựng thức ăn.

- Khi uống nước, ăn cơm nên chú ý cẩn thận, kéo nuốt chúng sanh vào bụng.

- Đối với rau sống hoặc trái cây, khi ăn nên lưu ý kéo có những con sâu, con kiến còn bò trên đó. Nên gắp rau cải luộc cẩn thận kéo

gắp theo những con sâu nhỏ hay chết trong rau thì chẳng khác gì ta ăn thịt chúng sinh.

- Đối với bánh kẹo nhiều khi có trứng, thịt trong nhân, vì vậy ta nên cắt bánh nhỏ ra trước khi ăn để xem cho thật kỹ.

Trưởng lão dạy tu sinh, khi ăn nên cắt, lột vỏ bánh trái rồi bỏ vào bát xúc ăn. Như vậy cũng sẽ tránh được việc nuốt nhầm các con vật như sâu, kiến trong đó.

- Đối với việc ăn uống chúng ta nên tránh xa việc ăn thịt chúng sanh, uống các thức uống có sự chết chóc chúng sanh như nước yến, mật ong, mật gấu, cao hổ cốt...

- Tránh xa các hành động như: đánh đập giết hại chúng sanh để lấy thịt ăn, hoặc để cho hả giận khi chúng làm phiền phức đến mình. Gây đau khổ chết chóc cho chúng. Tránh xa các hành động bắt bớ loài vật để nuôi, để xem chơi như nuôi chim trong lồng để nghe chúng hót và ngắm nghĩa. Nuôi cá trong chậu để xem vẻ đẹp của chúng lúc bơi lội (chứ không phải mục đích giữ nước trong hồ khỏi bị lãng quãng, sinh muỗi) là những hành động gây đau khổ cho chúng sinh.

Câu nói “*Cá chấu chim lồng*” để diễn tả sự tù túng, mất tự do của một con người. Lẽ nào ta lại tước mất đi sự tự do của con vật cũng ham muốn sống như ta?

Nói chung, đối với các hành động nơi tay chúng ta nên cẩn thận, đến cả những việc lật vạt nhỏ nhoi như quét rác, lật rau, đốt rác, đốt bỏ đồ đựng thức ăn, cần nên được xem xét kỹ lưỡng để tránh sự tổn hại, chết chóc của muôn loài.

Tất cả các hành động thận trọng đó đều thể hiện tình thương yêu đến sự sống của muôn loài. Tuy vụn vặt nhưng chứa đầy một tình cảm bao la.

c- Đối với cây cỏ, thiên nhiên.

Cũng như đối với con người và loài vật, cỏ cây cũng cần một sự sống an lành. Vì vậy chúng ta tránh xa các hành động làm tổn hại đến chúng như: Ngắt hoa, bẻ cành, chặt phá một cách bừa bãi vô tâm.

Ngay đối với cây cỏ, nếu không thật sự cần thiết cũng không nên dấy phá chúng đi. Bởi vì chúng cũng là một sự sống, và bản thân chúng cũng đã góp phần cho cuộc sống

của con người cũng như loài vật được tốt đẹp, an lành.

Trưởng lão cũng đã từng dạy rằng: “*Có những khi cần phải nhổ bỏ chúng đi thì chúng ta cũng nên tìm một chỗ khác để trồng lại chúng, kẻo chúng chết tội nghiệp!*”, thật là cảm động!

Trưởng lão cũng từng dạy rằng: “*Không nên làm nghề bán hoa... cảnh hoa cắt đi khác gì bắt người con xa mẹ!*”.

Đó là những việc làm gây đau khổ cho cây và làm mất đi lòng từ nơi ta.

Quả thật, chỉ có một tình thương yêu sâu rộng mới cảm động thấu nỗi khổ của loài hoa, vì thế chúng ta thấy hành động cắm hoa trong nhà để ngắm, để làm đẹp quả là điều không nên. Hành động này cũng giống như cảnh “*cá chậu chim lồng*” không khác mấy.

Đến đây tôi thiết nghĩ, cũng nên đề cập đến vấn đề trồng cây cảnh bonsai, biến những cây sống tự do thành những cụ già bé xíu trong các bồn chậu tí hon. Ta cho là đẹp và hãnh diện vô cùng trong cảnh giam cầm tù túng của chúng.

So với cảnh “*cá chấu chim lồng*” không khác mấy. Và việc chăm sóc chúng hàng ngày không thể được coi là hành động hiếu sinh.

- Đối với môi sinh, những hành động chặt phá cây, hay đốt rừng làm mất đi sự cân bằng sinh thái mà hậu quả là tạo nên những trận lũ quét trôi nhà cửa của con người và những trận hạn hán kéo dài biến núi đồi dần trở thành khô cằn, sỏi đá như sa mạc. Thật là tai hại.

- Những hành động đổ đồ dơ xuống sông, hồ, ao rạch sẽ làm ô nhiễm môi trường sống của con người và những loài thủy tộc, làm tổn thương đến sự sống của muôn loài.

Ngày nay môi trường sống bị ô nhiễm, các khu đông dân cư trở nên bẩn thỉu và sức khỏe con người bị đe dọa bởi hành động thiếu ý thức của con người gây ra. Vì vậy, bất kỳ thời đại nào, bất cứ ở đâu, việc giữ gìn vệ sinh môi trường sống luôn thể hiện đức hiếu sinh thực tiễn của con người. Điều này cũng nói lên với chúng ta rằng: Chính hành động trân trọng, thương yêu sự sống của muôn loài là hành động yêu thương sự sống của chúng ta! Giúp chúng ta và mọi loài được sống khỏe mạnh và an vui.

Vì vậy, chúng ta hãy thường nhắc nhở tâm mình: *“Hãy yêu thương sự sống của muôn loài như chính sự sống của ta!”*

II- ĐỨC BI TÂM

Những hành động cứu giúp người và vật trong cơn hoạn nạn là ta đã thể hiện lòng hiếu sinh của mình qua đức tâm bi.

Ví dụ:

- Tưới một gàu nước cho cây đang bị héo lá.

- Bắt con sâu đang đục đẽo thân cây.

- Cột lại cành cây vừa bị té.

- Trồng lại cây vừa bị tróc gốc, hoặc bị ngã nghiêng... là ta đã giúp đỡ cho cây trở lại cuộc sống an lành. Chính là sự thể hiện của lòng bi thương xót sự đau khổ của loài cây.

Cũng vậy những hành động như:

- Vớt con kiến khỏi bị chết đuối ở hầm cầu.

- Cứu con nhái khi bị con rắn bắt khỏi chết.

- Đem cơm ra cho con rắn ăn khỏi đói, vì bị mất môi...

- Băng bó một vết thương cho một chú gà.
- Xoa dầu chỗ đau cho con chó.
- Tách hai con kiến ra khi chúng cắn nhau...

Là ta đã thể hiện lòng hiếu sinh của mình giúp con vật thoát cảnh nguy nan, trở lại cuộc sống an bình.

- Chỗ thất tôi ở có nhiều đàn kiến nhỏ khi tôi đi thọt trai, chúng đánh hơi và kéo đến từng đàn. Hôm nọ hai đàn kiến gặp nhau và đã cắn nhau lộn xộn... tôi phải ăn cho thật mau, sau đó lấy hai cây kim để tách chúng ra, vì chúng quá nhỏ. Có con còn sống, nhưng cũng có con bị chết, nhưng số còn sống nhiều hơn.

Hôm sau cũng gặp lại cảnh đó, rồi tôi phải đi tách chúng. Thế là tôi quyết định thay đổi chỗ thường ngày, để chúng không còn quấy rầy và cũng không còn tạo ra cảnh thương đau cho chúng nữa.

Trong cuộc sống hàng ngày, bất chợt gặp cảnh những người bị tai nạn, chúng ta phụ giúp họ đi cấp cứu, hoặc khiêng lên xe, hoặc băng bó vết thương... để giúp cho họ thoát

qua những cảnh ngặt nghèo. Khi họ được an lành ta cảm thấy vui vui.

- Trước đây có một lần đang đi trên đường, tôi gặp một người bị ngã xe máy và gãy một chân. Tôi vội giúp họ nẹp lại xương và đưa đi cấp cứu một đoạn, vì đã có bạn họ đến giúp. May là vết thương không bị rách da, chảy máu và cũng có nhiều người phụ giúp.

Đó cũng là việc tình cờ nhưng thật có ý nghĩa với tôi vì từ trước tới nay tôi chưa giúp được ai bao giờ. Và cũng thật là bất ngờ khi họ lần mò tìm đến để cảm ơn. Trời đất, tôi thấy thật là hạnh phúc không ngờ, nhất là thấy họ đã lành và lại rất vui. Thật là việc tình cờ nhưng cũng lại là duy nhất trong đời tôi, tôi đã làm một việc có ý nghĩa với mọi người. Mỗi khi nghĩ lại cũng cảm thấy bồi hồi, vui vui.

Những hành động như đến thăm người bệnh; hoặc mang biếu họ lon sữa, quả cam, hoặc chăm sóc, nâng đỡ; hoặc phụ giúp chút đỉnh việc gì... khiến cho người bệnh cảm thấy ấm áp trong lòng như được che chở, được an ủi và cảm thấy như vơi bớt đi những nỗi khổ đau bởi cơn bệnh dày vò.

- Tôi đã đọc trong một cuốn sách không nhớ rõ tên, đức Trưởng lão có dạy như thế này: *“Khi người thân ta bị bệnh, chúng ta chớ có bi quan, đau khổ làm cho rối trí thêm, mà ta hãy chỉ cho họ cách tác ý chữa bệnh và ta cũng ngồi gần đó phụ giúp bằng cách đưa tay ra vô tác ý và hướng về bệnh nhân”*. Hành động kia sẽ giúp cho người bệnh kia ấm lòng, tăng thêm phần nghị lực, giúp họ vượt qua cơn bệnh tật của mình. Đó là hành động thương người thiết thực!

- Vừa qua, khi được học những bài đạo đức hiếu sinh, chúng ta thấy hiện lên những khuôn mặt dễ thương của những con người bé nhỏ mà đã có những hành động cao cả tuyệt vời:

Hành động của cậu bé ném những con sao biển sắp chết xuống lại đại dương để cứu sống chúng, vừa hồn nhiên vừa cảm động. Thể hiện cả một tấm lòng yêu mến bao la với những con vật nhỏ bé tầm thường. Hành động của chú bé khiến cho ta cảm phục về một tấm lòng *“Yêu thương loài vật”*

Cũng như vậy, hành động ném đá vào xe để cứu người phụ giúp với mình đỡ bà cụ tật nguyên bị tai nạn của một cậu bé con vừa

thông minh gan dạ, vừa chan chứa tình người, đã khiến cho bác tài xé xúc động và mọi người phải thán phục và bồi hồi.

Chúng ta càng khâm phục hơn khi thấy hình ảnh một cô bé con công bạn rồng rã suốt 4 năm trời ở thời tiểu học, vì em thương bạn tật nguyên không đi lại được, lại ham học, thích đến trường. Tấm lòng nhẫn nại, thương bạn của Hường khiến mọi người xúc động. Tình yêu thương cao cả và sự tận tụy bền bỉ của Hường đã khiến cho câu chuyện trở thành những bài học “Đạo đức làm người” hôm nay.

Những hình ảnh này như nói với chúng ta: *“Hãy thương người như thương mình vậy”*.

Những hành động hiếu sinh thân hành tuyệt vời của những con người nhỏ bé ấy đã để lại trong lòng người những bài học khó quên về những tâm hồn cao thượng, những tấm gương hiếu sinh cao cả, những tấm lòng giúp đỡ quên mình của những con người bé nhỏ hồn nhiên.

Ở đây chúng ta đều thấy rõ một điều là: Chính tình thương yêu bao la của những con người bé nhỏ đó đã khiến cho họ trở thành vĩ đại, phi thường!

III- ĐỨC TÂM HỖ

Lòng hiếu sinh thân hành thể hiện qua tâm hỷ là những hành động, việc làm của ta đem đến sự an vui hạnh phúc cho muôn loài và cả cho mình.

Thí dụ:

- Khi ta cho con kiến mẩu bánh, chúng vui mừng tha chạy thật nhanh.

- Khi ta thả con chim khỏi lồng, chúng vội bay cái vù lên cành cây đứng rìa cánh trông rất vui mừng.

- Khi giúp một cụ già qua đường, cụ vui vẻ cảm ơn.

Những hành động ấy khiến lòng ta cảm thấy hân hoan, sung sướng và cảm thấy cuộc đời mình có ý nghĩa vì đã đem lại niềm vui cho cuộc sống của muôn loài và mọi người.

- Khi nghe một bạn đồng tu kể về một việc làm hiếu sinh tốt đẹp, khiến lòng ta hân hoan muốn vỗ những tràng pháo tay thật lớn, thật dài, như muốn gửi đến bạn tình cảm của mình và khích lệ bạn mình với việc làm tốt đẹp.

- Cũng như vậy khi được bạn mình vỗ tay tán thưởng, lòng chúng ta hân hoan khi thấy việc làm tốt đẹp của mình khiến mọi người vui. Đồng thời chúng ta thấy việc làm tốt đẹp ấy như được nhân lên và có ý nghĩa thật nhiều, mặc dù đó chỉ là một việc nhỏ nhoi, là sự tha thứ cho con muỗi đốt mình mà không nở tâm giết hại.

- Trong xã hội con người, hành động vỗ tay đón chào một vị đại biểu là nói lên sự thể hiện tình cảm của mọi người với vị đại biểu đó, như một sự vui mừng khi một vị khách quý đến nhà.

- Cũng như khi nghe một đại biểu trình bày, đóng góp một ý kiến hay, sống động khiến mọi người vỗ những tràng vỗ tay thật lớn, thật dài để tán thưởng, để gửi gắm niềm vui của mình đến người đó, như tỏ bày sự hài lòng, tán thán, ngợi khen.

Tràng vỗ tay thể hiện tình cảm của con người. Tràng vỗ tay khiến mọi người được khích lệ hân hoan, thật là có ý nghĩa, chứa đựng cả một tình yêu thương san sẻ với mọi người.

- Còn có một niềm vui khác nữa ta cũng mang đến với mọi người bằng sự nhin

nhường, không giành lấy phần hơn như hành động: Nhường ghế cho người tàn tật; nhường cho người mua vé trước mình; vui vẻ đứng chờ đến phần mình khi đi khách thực...

Những hành động âm thầm, lặng lẽ ấy đã thể hiện với nhau tình thương yêu nhường nhịn giữa con người.

Trong tu tập, có niềm vui nào khi mình đã chiến thắng. Bằng những bước chân, hơi thở, cánh tay, ta đã đẩy lui được bệnh khổ nơi mình. Dem lại sự khinh an, cơ thể được nhẹ nhàng mà không cần đến thuốc men và bác sĩ; cũng không làm phiền lụy đến ai. Điều đó còn nói lên sự thực hành của mình có kết quả. Còn niềm vui nào hơn nữa, phải không các bạn nhỉ?

Có phải chăng đây là một hành động hiếu sinh thể hiện thương mình?

IV- ĐỨC TÂM XẢ

Đức hiếu sinh thể hiện ở tâm xả là những hành động thân hành tha thứ, bỏ qua cho kẻ khác bằng sự hy sinh bản thân để cứu giúp kẻ khác thoát khỏi hiểm nguy... được thể hiện qua những hành động, việc làm như:

- Khi bị con kiến cắn đau, ta bình tĩnh nhả nạt gỡ chúng ra, đem thả đi chỗ khác mà không làm cho chúng bị chết.

- Khi bị con muỗi chích đau, ta phủi cho nó bay đi chỗ khác.

- Khi bị con bò cạp đốt, tuy đau nhức nhưng ta không đập chết cho chừa...

Những hành động tha thứ trên đây là sự thực hành xả của ta đối với những con vật đã vô tình gây đau đớn cho ta.

Tại sao ta lại hỷ xả với chúng? Có phải muốn chúng tỏ rằng mình có lòng vị tha chăng?

Ở đây, nói đúng hơn là ta đã có sự thông cảm với con vật, vì ta nghĩ rằng nó chỉ vì bản năng nghiệp lực, nên nó chỉ biết có kiếm mồi và tự vệ chứ đâu phải cố tình hãm hại chúng ta. Nên đối với chúng, ta chỉ biết thông cảm, bỏ qua và tha thứ.

- Ở con người, hành động bắt tay nhau làm lành sau những hồi gây gổ cũng biểu lộ sự bỏ qua, tha thứ cho nhau những lỗi lầm và sự xúc phạm đã gây ra trước đó.

- Hành động lặng im không nói lại và lặng lẽ bỏ đi khi bị người xúc phạm chửi

mắng, coi thường cũng là sự thể hiện một sự nhịn nhường với sự sống chung quanh, như người xưa đã từng khuyên nhủ: *“Một câu nhịn chín câu lành”*. Thật là hay!

Nếu trong cuộc đời này mọi người đều dễ dàng bỏ qua và tha thứ, thông cảm với mọi người, mọi sự sống chung quanh thì có lẽ sẽ bớt đi những cảnh ồn ào và không còn sự tranh đấu. Cuộc sống sẽ hiền hòa nhẹ nhõm biết bao.

Có lẽ lòng hiếu sinh được thể hiện sống động và cảm động nhất qua đức hạnh xả. Bởi vì sự cho ra là thể hiện cả một tình thương !

- Cha mẹ thương yêu con nên sẵn sàng cho con tất cả. Bỏ ngủ quên ăn khuya sớm bên con, chăm sóc sớm hôm khi con đau bệnh.

- Thầy yêu thương học trò nên cặm cụi sớm tối soạn bài, quên cả nhọc nhằn để tìm cách giúp học trò mau tiến bộ. Tìm cách gần gũi chuyện trò để nâng đỡ tinh thần giúp học trò cố gắng vượt lên. Chỉ có tình thương yêu mới giúp thầy nhẫn nại trước mọi phong ba, cực khổ của cuộc đời, để âm thầm nuôi dưỡng những mầm non.

Chỉ có tình thương yêu mới sẵn sàng cho ra tất cả. Sẵn lòng cứu mang, giúp đỡ, xẻ chia...

- Bạn bè yêu thương nhau nên sẵn sàng giúp đỡ lẫn nhau, công bạn bao năm lặn lội tới trường.

Chỉ có tình thương yêu mới sẵn sàng cho ra tất cả, sẵn sàng bỏ qua, tha thứ, nhịn nhường.

- Bác tài xế thương người nên sẵn sàng bỏ qua cho cậu bé, phụ giúp với cậu nâng đỡ bà cụ bị tật nguyền.

- Chỉ có tình thương yêu mới sẵn sàng hy sinh tất cả. Bỏ lại sau lưng mọi hạnh phúc của riêng mình, vì mọi người, vì dân tộc, vì đất nước thân yêu... Đó là những tấm gương những anh hùng lịch sử.

- Đó là sự ra đi tầm đạo của đức Phật thừa nào. Tầm chân lý để giúp mọi người vượt ra khỏi dòng sanh tử khổ đau...

Người có tình thương bao la là những con người có tấm lòng đại xả, sẵn sàng hy sinh tất cả đến quên mình.

- Những hành động quên mình để cứu người thoát cơn chết đuối khi bị nước lụt cuốn

trôi; những hình ảnh liều mình xông vào khói lửa để cứu người trong cơn hoạn nạn hỏa tai, để cứu lấy con mình... Đã thể hiện tinh thần hiếu sinh cao cả để cứu sống của con người. Thật là cảm động khó quên!

- Trong câu chuyện của bài học hiếu sinh kể về Thành Cát Tư Hãn và con chim ưng của mình. Chúng ta làm sao quên được hành động xả thân hy sinh của con vật để cứu sống mạng người!

Bất chấp lưỡi gươm đe dọa của chủ sẽ giết chết mình nếu một lần nữa lại xông vào cản ngăn. Con vật trung thành đã không đành lòng khi thấy chủ mình sẽ uống phải nước có độc nên đã liều mình lao xuống cản ngăn. Chấp nhận chết để cứu chủ mình thoát chết! Một tấm gương hy sinh cao cả của con chim ưng đã làm cho con người chúng ta vô cùng kính phục.

Chỉ có tình thương yêu mới làm được chuyện vĩ đại đến quên mình!

- Hình ảnh mặc áo hoại sắc của người tu cũng là biểu hiện thân hành hạnh xả: “*Xả phú cầu bần, xả thân cầu đạo*”; xả bỏ đi những chướng ngại nơi mình để chan hòa với

mọi người, mọi vật bởi sự bình dân giản dị của mình.

Qua tất cả những hình ảnh, những hành động bình thường mà cao quý như:

- Một cái bắt tay làm lành; một động tác nhẹ nhàng gỡ con kiến ra khi bị nó cắn.

- Một cử chỉ hiền hòa im lặng; một chiếc áo bình dân... đều chứa chan bao tình thương mến, lòng bao dung, tha thứ, chan hòa giữa con người với bao sự sống khác xung quanh.

Nếu mọi người chúng ta, ai cũng dễ dàng bỏ qua, tha thứ mọi lỗi lầm của ta và kẻ khác, luôn thông cảm với nỗi khổ của muôn loài, sẵn sàng nhịn nhường chia sẻ với nhau. Tôn trọng mọi người, cùng tất cả mọi sự sống quanh ta thì có lẽ tâm hồn chúng ta và mọi người luôn thanh thản. Cuộc sống sẽ nhẹ nhàng, vui vẻ, bình yên.

Vì vậy, đến đây chúng ta càng thấy rõ một điều: chỉ có lòng thương yêu, thông cảm và tôn trọng với sự sống của muôn loài mới giúp cuộc đời luôn được an vui.

Bài thứ 13

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Thiện Tâm)

Sống trên cuộc đời này:

- Con người chúng ta ai ai cũng muốn được an vui, mạnh khỏe, thoải mái hát ca.
- Con cá thích thú bơi lội tung tăng dưới nước.
- Con chim sùng sướng nhảy bay ca hát líu lo trên cành.
- Con thú đi lại ăn cỏ trên đồng, tự do chạy nhảy đùa vui...

Nếu muôn loài ai ai cũng được như thế thì cuộc sống trên hành tinh này là thiên đàng hạnh phúc, tiếng hát ca, tiếng cười sẽ nhiều hơn là tiếng khóc, tiếng thở than.

Hay nói cách khác là cuộc sống của con người và muôn loài nếu được tôn trọng lẫn nhau, nhường nhịn thương yêu nhau, cảm thông cho nhau, cùng nhau chung sống,

không tranh giành giết hại lẫn nhau thì muôn loài được sống trong hạnh phúc an vui không có đau khổ. Cuộc sống ấy là cuộc sống có đạo đức. Con người có được những phẩm chất ấy là con người sống có đạo đức hiếu sinh, là con người không còn đau khổ.

Vậy đạo đức hiếu sinh là gì? Nó được biểu hiện như thế nào? Thể hiện qua phẩm chất đức hạnh nào?

Để làm sáng tỏ những câu hỏi trên đây chúng ta hãy cùng nhau phân tích hai cụm từ: Đạo đức và Hiếu sinh.

Theo tôi nghĩ: Đạo đức là biểu hiện những phẩm chất, tư cách, đức hạnh. Hay nói cách khác, chính là biểu hiện của cuộc sống tinh thần của một cá nhân, một cộng đồng nào đó được thể hiện qua những đức hạnh của cá nhân, cộng đồng đó mà ở đây chúng ta đang đề cập đến là con người.

Hiếu sinh là chỉ cho sự sống, mạng sống, sự sinh tồn được thể hiện, được chú trọng, được làm cho phong phú, được trưởng dưỡng lên.

Như vậy có thể hiểu nôm na: Đạo đức hiếu sinh chính là sự tôn trọng sự sống, là

lòng yêu thương sự sống của con người với con người và muôn loài vạn vật sống trên hành tinh này.

Nó được thể hiện qua sự kính trọng, tôn trọng, nhịn nhường, chở che bao bọc, bao dung tha thứ, xót thương giúp đỡ... của con người chúng ta đối với mọi người, mọi loài.

Nói tuy nhiều cũng không ngoài bốn đức là: Từ, Bi, Hỷ, Xả mà Đức Phật gọi là Tứ Vô Lượng Tâm, tức là bốn đức hạnh lớn của con người.

Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau tìm hiểu qua từng đức sau đây:

I- ĐỨC TỪ TÂM

Là lòng yêu thương của mỗi con người chúng ta đối với mọi người xung quanh trong cuộc sống cũng như các loài vật khác từ cầm thú, chim muông cho đến cỏ cây, sông suối, núi rừng...

- Sở dĩ con yêu thương cha mẹ vì cha mẹ đã nặng lòng nuôi nấng, chở che, bảo bọc, và dạy dỗ cho con được sống an lành, lớn khôn.

- Anh chị em yêu thương nhau và lo lắng cho nhau. Gần thì vui, xa thì buồn, thì nhớ là vì đã cùng nhau gắn bó, tương trợ lẫn nhau trong cuộc sống, chia ngọt xẻ bùi với nhau trong từng năm tháng bên nhau.

- Ông bà cha mẹ yêu thương con cháu vì chúng là ruột rà, máu mủ, cũng từ nóm ruột của mình rút ra.

- Học trò yêu thương kính trọng thầy cô vì thầy cô đã đem kiến thức và kinh nghiệm sống của mình giúp đỡ dạy dỗ các em hiểu biết nên người.

- Hàng xóm quý trọng nhau vì những lúc tối lửa tắt đèn, đã tương trợ, giúp đỡ cho nhau, như người xưa thường bảo: *“Bà con xa không bằng láng giềng gần”* là thế.

- Người nông dân làm ra thực phẩm, thức ăn cung cấp cho cuộc sống nuôi sống mọi người.

- Người thợ thủ công đan dệt từng tấm vải để mọi người che kín thân, ấm người những lúc tiết trời lạnh lẽo mùa đông.

- Người bác sĩ, thầy thuốc giúp đỡ mọi người xua tan những cơn bệnh tật khổ sở.

- Người công nhân quét rác bên đường giúp cho đường phố luôn sạch đẹp, đi lại dễ dàng...

Ôi biết bao nhiêu con người thuộc bao lãnh vực trong cuộc sống hàng ngày đều có sự tương quan, tương trợ lẫn nhau, cùng giúp nhau để cuộc sống được duy trì.

- Cháu bé yêu thương con mèo, con chó vì chúng là những người bạn quán quýt bên nhau, nô đùa vui chơi thích thú.

- Con mèo, con chó thương người vì người cho chúng miếng bánh, thức ăn, vỗ về vuốt ve chúng.

- Người nông dân yêu thương con trâu, cái cày, cái cuốc vì chúng đã giúp đỡ nhà nông trong cuộc sống mưu sinh hàng ngày. Con trâu thương nhớ người nông dân vì đã cho chúng những bó cỏ, mớ rau...

Ai đó đã từng những lúc tuổi thơ leo trèo, rượt đuổi với những trò chơi “Mèo bắt chuột” trên những cây xoài, cây mít. Hay đã từng ngồi hóng mát dưới bóng cây trong những buổi trưa nóng nực nắng hè, sao quên được những cây xoài, cây mít thân thương.

Trái ổi chín thơm ngon khiến cho chú bé làm siêng xách nước tưới cây.

Làn gió mát rượi xua tan đi bao nóng nực, nhọc nhằn khiến cho ta nâng niu chiếc quạt.

Những giọt nước ngọt ngào mát mẻ hàng ngày trôi qua cổ họng, giúp con người đi qua cuộc đời theo những tháng năm, khiến cho ta yêu quý giữ gìn bờ ao, giếng nước...

Những rặng cây xanh tươi chở che mặt đất khỏi bị khô cằn, trôi rửa, bốc hơi.

Những dãy núi chập chùng chở nước nặng lòng uốn quanh làng xóm...

Cỏ cây hút khí thải của con người và loài vật rồi nhả ra dưỡng khí ôxy nuôi sống người và loài vật, giúp cho môi trường sinh thái được cân bằng.

Bóng cây cao giúp cho chim về trú nắng. Con chim bay nhảy bắt sâu giúp cho cây cối được khỏe mạnh, xanh tươi...

Một ngày thiếu nắng khiến cho không gian lạnh lẽo. Làn gió hiền hòa khiến bao sinh vật mát mẻ và an vui.

Trời nắng hạn, một trận mưa to khiến cho bao loài sinh vật sanh sôi nảy nở, cây cối đâm chồi nảy tược tươi xanh. Người nông dân chuẩn bị cày đất cho một mùa vụ bắt đầu...

Có thể nói rằng, cuộc sống chung quanh ta, của muôn loài vạn vật đã cùng ta chung sống từ những khi cất bước chào đời. Trong ta như có muôn loài, vạn vật và trong vạn vật đã có hình bóng ta...

- Có thể nào quên được hình ảnh con voi của vua Hàm Nghi khi được người chủ thả vào rừng, nó đã rống lên những hồi như lưu luyến, và cứ mỗi năm cứ vào ngày nó được thả về rừng, nó lại trở về thăm lại chủ cũ, xóm làng như một người bạn đi xa.

Khi người chủ qua đời nó buồn bã, chạy tìm như người con mất mẹ. Cho đến vài chục năm sau, bất ngờ gặp người con của chủ giữa chốn rừng sâu, bây giờ đã là ông già tóc bạc. Vậy mà nó vẫn còn nhớ, nó vui mừng, nó chảy nước mắt. Nó quẩn quít và gần gũi để bảo vệ chở che. Thật là cảm động! Loài vật mà có tình cảm và hành động như một con người. Một con người nghĩa hiệp!

- Chúng tôi có nghe câu chuyện Thầy Chơn Thành có lúc ngồi tu ở Chơn Như, rấn kéo vào thất “ngồi” một bên như muốn chào, muốn ngắm, làm quen.

- Đức Trưởng lão lúc chứng đạo, rấn kéo cả đàn vào thất nằm khoanh như muốn kết bạn, được gần gũi, chở che...

Những câu chuyện trên đây cho ta thấy rằng, con người và vạn vật có cùng chung một gốc. Đó là sự sống và lòng yêu thương sự sống.

Mọi loài cũng biết vui buồn và ham sống sợ chết như bao con người chúng ta không khác. Nghĩ như vậy có lý nào ta lại nỡ lòng giết hại chúng sanh ăn thịt, nhai miếng thịt của chúng khi ta nghĩ đến sự kêu gào thảm thiết lúc chúng bị lôi ra cắt cổ, đập đầu.

Chính vì thế mà trong Thập thiện, Ngũ giới của nhà Phật, giới bất sát - không giết hại chúng sanh - được đặt lên hàng đầu.

Không những loài vật mà cây cỏ xung quanh ta nó cũng biết buồn vui như con người không khác. Chúng tôi cũng thấy rằng cây xoài, cây mít trồng gần nhà bao giờ cũng tươi tốt và ra trái nhiều hơn những cây khác ở xa.

Cây bông hoa thiếu nước, cành lá rũ xuống trông thật buồn. Được gàu nước tưới vào chốc lát chúng trở nên tươi tắn, cành lá ve vẩy đu đưa như muốn nói, muốn chào.

Như vậy ta nở lòng nào cắt nó đi rồi cho vào cái bình để giam hãm. Dòng nước chảy từ thân ra như những dòng nước mắt khi cánh hoa kia phải lìa cành, như người con xa mẹ.

Đối với người tu hành chúng ta chỉ ăn rau củ nhưng ta cũng phải nghĩ rằng cây rau, cây cải kia đã phải hy sinh cuộc sống của chúng để mạng sống của ta được duy trì.

Vì thế, đức Trưởng lão cũng đã dạy rằng: Khi ăn cọng rau cải phải ăn cho hết, đừng bỏ phí vì chúng phải hy sinh sự sống để nuôi ta. Cũng như khi uống nước, ta phải uống cho thật sạch và ý tứ rót vừa đủ uống mà thôi, đừng để dư thừa phải đổ đi rất phí, vì chúng là nguồn sống nuôi bản thân ta.

Đó là những lời khuyên của Trưởng lão trong chuyến ra thăm Phật tử ở Khánh Hòa và đích thân Thầy cũng uống nước như vậy, mọi người đều thấy. Thật đáng trân trọng thay!

Vì vậy chúng ta càng kính phục đức Phật đã thể hiện cuộc sống và khuyên dạy mọi người không nên ăn thịt chúng sanh và ăn ngày một bữa đủ để sống mà thôi. Một tấm gương trân trọng sự sống của muôn loài!

Chúng ta làm sao quên được những lời khuyên của Trưởng lão đã thể hiện tình thương đến sự đói khổ của cả con sâu, con kiến.

- Trưởng lão dạy rằng: Con kiến nó vào nhà các con, các con đừng giết nó, nó chạy đi kiếm ăn đó các con. Nó kém phước nên phải làm con kiến, con sâu, phải đi kiếm ăn cả ngày như thế. Vì vậy khi ăn cơm, nghĩ đến sự may mắn no đủ của mình, các con nên lấy một ít thức ăn để cho chúng.

- Trước khi ăn, các con lấy một ít thức ăn để riêng chứ đừng lấy thức ăn dư thừa mà cho chúng. Đó là các con đã thực hiện tâm bình đẳng.

- Khi cho chúng ăn, các con gọi thầm: *“Những con vật nào thiếu ăn hãy đến đây ăn. Đây là thức ăn bình đẳng đó, không phải thức ăn thừa đâu!”*

Chao ôi! Đối với những con vật nhỏ bé như con kiến, con sâu mà Thầy còn tôn trọng như thế (không cho chúng ăn thừa) huống chi khi đối xử với con người thì sao?

Tôi thấy những người đến cầu Pháp với Thầy, mặc dù đáng tuổi con, tuổi cháu, cũng như tôi vậy, nhưng đức Thầy cũng mời ngồi ngang hàng với nhau ở nhà khách và chuyện trò thân mật như bạn, như cha con.

Khi được mọi người chào, Trưởng lão cũng cúi mình chào lại, mặc dầu Trưởng lão đáng tuổi cha ông so với mọi người.

Những hình ảnh sống động ấy đã thể hiện, đã đi vào lòng người chúng ta mạnh mẽ hơn cả trăm ngàn bài thuyết Pháp bằng lời.

- Chúng ta làm sao quên những câu tác ý mà đức Trưởng lão đã dạy khi đi kinh hành: *“Tránh giẫm đạp lên chúng sanh, tôi biết tôi đi kinh hành”*.

- Về đêm không thấy rõ chúng sanh đi lại trên đường, nên trước khi đi kinh hành chúng ta nên tác ý: *“Các chúng sanh trên đường đi hãy tránh xa bước chân tôi đi để khỏi bị giẫm đạp, vì tôi không thấy rõ”*. Tác ý xong rồi chúng ta mới bước đi.

- Trong những lúc đứng, nằm, ngồi chúng ta cũng tác ý nhắc nhở mình: *“Tránh giẫm đạp lên chúng sanh”*.

Tôi thiết nghĩ: Nếu con người chúng ta ai ai cũng sống được như Phật, như Trưởng lão thì người người, nhà nhà trên Trái Đất này sẽ không có tiếng thở than.

Loài vật sẽ đi lại quán quýt bên con người mà không thấy sợ hãi.

Sẽ không có những trận lũ quét trôi nhà cửa do hậu quả của nạn phá rừng. Không có những trận sóng thần, động đất, do lòng đất bị đào bới quá nhiều.

Sẽ không có những trận hạn hán kéo dài do tác động của từ trường thù hận, lời nói đau lòng của con người gây ra...

Cuộc sống thế gian sẽ là chốn Thiên đàng, Cực lạc an vui.

II- ĐỨC BI TÂM

Sống trên cuộc đời này, trong chúng ta ai cũng không sao tránh khỏi một lần lâm vào những cảnh ốm đau, khốn khó, bức ngặt, sa cơ lỡ bước... Những lúc ấy được một lời an ủi, một ánh mắt động viên, một chai dầu, lon

gạo, một nghĩa cử nhịn nhường sẻ chia khiến ta làm sao quên được, lòng ta ấm lại và có khi theo ta mãi trên suốt chặng đường đời. Đó chính là lúc ta được hưởng hương vị ngọt ngào của lòng Bi, lòng xót thương lan tỏa.

- Cây hoa đang khô héo được tưới gàu nước, chốc lát cành lá nở bung ra đu đưa trước gió, tươi tắn như vui cười.

- Con cá được thả xuống sông, bơi lội tung tăng thích thú.

- Con chim được thả khỏi lồng, bay vút lên cành ca hát líu lo.

- Chú thương binh bị mù được một em bé học sinh dắt qua đường đã trở thành bài ca, khúc hát.

- Người ăn xin được bố thí ít tiền noئن miệng cười và nói tiếng cảm ơn.

Những hành vi và cử chỉ cao đẹp ấy đã thể hiện sự bao dung, tương trợ, nhường nhịn, sẻ chia... một tình thương yêu giữa sự sống của con người với muôn loài.

- Những năm 79-80 vùng quê chúng tôi bị lâm vào cơn đói rách, gia đình chúng tôi cũng chịu chung số phận trên. Chúng tôi ăn

cơm độn bắp, ăn khoai mì thay cơm. Những bữa phải khuấy bột mì ăn đi học, đến trường được bạn cho lát khoai mì hầm mềm cuống quýt lên.

Rồi có bữa kẹt quá phải ăn khoai mì Ấn Độ, nhưng vì còn non nên cả nhà nằm say chóng mặt và mệt nhừ.

Lúc ấy má tôi có quen một nhà nọ là gia đình theo đạo Phật đã lâu, kinh tế cũng khá giả. Một hôm họ nhờ chúng tôi tìm cho một ít cây khoai mì để trồng. Tôi vác đến cho họ một bó cây. Để trả công, họ đưa lại cho chúng tôi mấy ký gạo. Tôi ngại ngần vì bó cây mì có đáng là bao! Nhưng họ bảo tôi cứ mang về.

Má tôi nói rằng họ giúp khéo mình đây con ạ! Nói sao cho hết sự sung sướng của chúng tôi lúc bấy giờ.

Trải qua mấy mươi năm, cuộc sống đã có nhiều đổi thay đáng kể. Bữa cơm hàng ngày đã có thêm miếng bánh, trái cam, nhưng hình ảnh bó cây mì năm xưa đã đi theo tôi suốt chặng đường đời, không bao giờ quên được.

Đúng như ông bà ta thường nói: *“Một miếng khi đói bằng một gói khi no”*.

- Tôi có một người quen ở vùng quê Châu Đốc, có kể lại cho chúng tôi nghe chuyện ông bà thân của ông khi xưa hay giúp đỡ mọi người.

Là gia đình nhiều ruộng nên lúa gặt lên rất nhiều. Đến mùa mưa lũ, vùng Cửu Long trắng xóa một màu. Muốn đi đến nhà nhau phải bơi thuyền, bơi thúng. Vào mùa này không đi làm được, người vùng quê đi bắt cá, bắt tôm về ăn, bán để đổi gạo nấu cơm. Ông bà bàn nhau tìm cách giúp đỡ những nhà đông con đói khổ quanh vùng. Ông bà xay lúa rất nhiều, chờ đến tối hai ông bà chèo ghe đến nhà họ, len lén để thúng gạo lên hè rồi chèo đi để họ không biết. Có những lúc những người nghèo túng đến mượn lúa, ông bà vui vẻ cho mượn và bảo cố gắng làm để trả, nhưng ngầm nói với nhau là đã cho họ rồi. Cũng có lúc nói là: "*Khi nào có hãy đưa*". Vì sợ nói cho thì họ ngại, méch lòng. Rồi ông bà cũng làm ngơ đi. Thật là đáng quý!

Về Chơn Như tôi đã được chứng kiến tình thương bao la không bờ bến của đức Trưởng lão. Những việc làm và đức hạnh của Trưởng lão đã khiến cho tôi chợt dần hiểu ra thế nào là Phật pháp! Thật là gần gũi đơn sơ!

- Tôi nhớ mãi lời khuyên của Trưởng lão: *“Đừng làm nghề bán hoa...”* bởi vì đó là một hành động làm đau khổ cho cây. *“Cành hoa cắt ra có khác gì bắt người con xa mẹ!”*.

Ngày xưa đức Phật đi trên đường còn tránh giẫm đạp lên cỏ tươi vì sợ chúng bị héo úa thì có lý đâu mà vui mừng khi thấy cành hoa cắt ra bị cắm nhốt vào bình và khô héo dần đi! Thật là một sự phũ phàng!

Chao ôi, tôn giáo thiếu tình thương đem đến cho cuộc sống con người khổ đau hơn là hạnh phúc!

- Tôi không thể nào quên được hình ảnh mà Trưởng lão đã đem giường cho chúng tôi nằm. Trời đã tối, nhìn ra xa tôi bỗng thấy cô Út kéo xe đi trước, Trưởng lão phụ đẩy phía sau. Tôi ngạc nhiên chạy tới hỏi thì cô Út đã vội nói: *“Thấy các chú nằm không có giường nên vội mang ra!”*. Còn Thầy chỉ mỉm cười!

Trời ơi! Hai chiếc giường nằm trên chiếc xe gỗ! Chúng tôi không thốt được nên lời! Thầy Thiện Trung cũng tần ngần vì xúc động.

Làm sao tôi quên được hình ảnh này. Nó sống động như một bài thuyết pháp không lời!

Ôi! Chỉ có tình thương yêu bao la như thế, nên trải mấy chục năm qua trong lặng lẽ với bao cực khổ đắng cay chịu đựng, nhẫn nại của người Thầy chúng ta mới có được ngày nay ngồi học đạo đức hiếu sinh. Biết yêu thương, biết cách sống thế nào cho khỏi khổ và đúng tư cách của một con người. Xứng đáng cho một kiếp sống làm người.

III- ĐỨC HỖ TÂM

Để trau dồi đức hiếu sinh, chúng ta nên vui theo những việc thiện lành đem đến sự bình an và hạnh phúc cho người khác. Không nên vui theo những việc ác đem đến những khổ đau cho cuộc sống của mọi loài, mọi người.

Đức Trưởng lão có dạy rằng: Có hai cái vui. Cái vui theo dục lạc, tức là được đáp ứng theo vật chất, dục lạc như sắm được chiếc xe máy, cái TV, cái nhà, cái cửa... thì vui, thì thích. Nhưng niềm vui ấy nó ngắn ngủi một thời gian. Khi những cái ấy bị hư, bị mất, bị lỗi thời, ta lại chuyển sang tìm tòi cái khác,

và nhìn lại sự mát mát ấy ta cảm thấy tiếc nuối và khổ đau. Vì vậy mà nói rằng vui theo dục lạc là cái vui giả tạm, không bền. Con người chúng ta đã số chạy theo cái vui này, vì thế mà cuộc đời đau khổ.

Thế thì cái vui nào là chân thật, bền bỉ, lâu dài? Đó chính là tình yêu thương của chúng ta khi được ban ra đem niềm vui hạnh phúc đến cho người khác. Nhìn người được giúp đỡ hân hoan, lòng ta hoan hỷ.

- Cho người ăn xin ít tiền, lòng ta cảm thấy xôn xao một niềm vui nho nhỏ.

- Giúp cho người qua đường một cốc nước ta cũng thấy vui vui bởi một việc làm có ý nghĩa của ta.

Câu chuyện hai ông bà thân của người quen tôi ở Châu Đốc giúp người trong lạng lẽ âm thầm, sợ người ta biết, có lẽ trong lòng họ nghĩ đến cảnh gia đình kia được giúp thúng gạo bất ngờ chắc là vui lắm. Có thể gia đình họ lại tưởng tượng đến chuyện có ông Bụt hiện ra thăm giúp họ như trong chuyện cổ tích thuở nào, lòng họ lại ghen ngào xúc động. Có ngờ đâu hai ông bà Bụt cũng đang ở gần một bên cứ lo mọi người biết đến.

Hành động giúp người chẳng màng người biết đến, chắc là ông bà thấy sung sướng trong lòng lắm nên chẳng cần đến sự cảm ơn! Thật đáng quý thay, trong cuộc đời còn những tấm lòng như vậy.

- Hôm nọ tôi được nghe một vị Phật tử học cùng lớp kể rằng, anh ta đã từng cứu được ba học sinh khỏi chết đuối và một bà già mà không màng đến sự nguy hiểm của bản thân, vì lúc ấy tinh thần nghĩa hiệp đã ngự trị trong anh. Chao ôi, chỉ cần cứu được một người thôi là tôi cũng hãnh diện lắm rồi, huống chi là những tới bốn người cơ chứ! Lòng Từ Bi nơi anh hẳn là lớn lắm. Tôi nghĩ, biết đâu chừng, một ngày nào đó trong danh sách các bậc A La Hán sau này có kể đến tên anh! Lòng nghĩa hiệp nơi anh khiến tôi vô cùng khâm phục. Thật không hổ danh Phật tử chút nào!

Ở Chơn Như tôi đã học được nhiều điều, không những từ những bài học đạo đức của Trưởng lão, mà với những gương hạnh của quý Thầy, quý sư cũng đã làm tôi cảm kích vô cùng.

- Có một lần đi khát thực, tôi đang bước đều đều hương về nơi nhà bếp, tôi chợt

gặp một vị tu sĩ đang đi trước, bước đi thong thả và chậm rãi đều đều. Tôi đi đến gần, nhưng không lẽ lại vượt qua? Thật là khó coi quá, thôi thì đành chậm chậm bước đi sau vậy. Tôi nghĩ: *“Kê, mình đang tập luyện mà!”*. Có điều trong lòng cũng hơi miễn cưỡng. Đi được vài bước, bỗng vị tu sĩ đó dừng lại nhường qua một bên. Tôi chợt hiểu vị ấy ngầm nhường bước cho mình đi đây. Hơi do dự một chút rồi tôi bước đi qua và trong tôi đã tràn ngập một niềm hân hoan khó tả. Không phải là vì được mau đến chỗ nữa, mà nó đã nhường lại cho một sự cảm kích sâu sa. Một hành động nho nhỏ nhưng đã nói lên một tấm lòng nhường nhịn tuyệt vời.

- Một lần nữa, cũng là lúc đi khất thực tôi đang chậm chậm đi đến chỗ để đồ dùng, bỗng tôi thấy xuất hiện một nhà sư đã đi gần đến đó trước rồi. Một cảm giác xuất hiện trong tôi vì nghĩ đến cảnh phải ôm bát chờ lâu, vì đã nhiều lần tôi thấy nhà sư này rất cẩn thận. Tôi phản tỉnh và nhủ lòng mình: *“Hãy chịu khó, vì đối với người tu sự chờ đợi là chuyện bình thường”*. Nhưng kìa, vị sư ấy lại không tiến đến chỗ lấy cơm mà đứng sang chỗ khác một cách thong thả như đứng để

ngủ chân và nhìn về phía tôi như ngằm ra hiệu. Tôi hiểu rằng, có lẽ vị ấy sợ mình chờ lâu nên nhường qua đây chăng? Tôi tiến đến chỗ lấy cơm mà lòng tràn ngập một niềm cảm kích và biết ơn vô tận.

Tôi xấu hổ vì đã có ý nghĩ không tốt về người. Cử chỉ ấy của nhà Sư đã khiến tôi không sao quên được. Nó đi mạnh vào tâm tôi hơn tôi tác ý cả trăm lần: *“Thấy lỗi mình đừng thấy lỗi người”*.

Những tấm gương, những việc làm sống động ấy đã nhắc nhở tôi: *“Hãy biết nhường nhịn! Hãy biết thương người, đừng nghĩ xấu về người, thì mọi người sẽ hân hoan vui vẻ”*.

Hai vị tu sĩ kia có biết chăng, hành động nhường nhịn của hai vị đã đem đến niềm vui với một người?

Được về tu viện, sống trong tình thương yêu của Trưởng lão, sự lo toan chu đáo của Thầy, của cô Út và bao Phật tử khác nữa đã giúp cho tôi không phải lo lắng điều gì bởi cuộc sống đơn giản hàng ngày đã quá đầy đủ. Tâm hồn tôi yên tĩnh và biết nghĩ, thông cảm đến mọi người và mọi loài hơn.

Những lần ngồi nhìn những con kiến tha mồi khi tôi mang thức ăn cho chúng lòng tôi cảm thấy vui vui như vừa làm một việc gì có ý nghĩa ghê lắm. Nhìn thấy chúng kéo cả đàn và tha mồi chạy thật nhanh, tôi nghĩ: có lẽ chúng mừng lắm đấy nhỉ?

Thú thật là ở nhà tôi chưa có dịp nào làm những chuyện như thế này đâu. Có biết bao nhiêu việc phải lo, bao nhiêu chuyện phải làm để kiếm tiền, để lo toan tính toán. Ngay cả con mèo tôi cũng lắm lúc quên cho chúng ăn, đến khi nó đói quá, nó kêu tôi mới giật mình, chợt nhớ đến...

Cuộc sống lo toan tất bật đã khiến cho tôi chỉ biết nghĩ đến mình, thế mà còn không xong, không kịp nữa là, có đâu mà nghĩ đến ai kia. Vì thế mà cuộc sống của tôi đã vô tình bị đóng khung, cho nên tôi thường hay cau có, gắt gỏng với mọi người, với gia đình hơn là mỉm cười vui vẻ.

Vào Chơn Như tôi mới có dịp sống cho mình, mới có dịp nghĩ đến kẻ khác. Cho con kiến mẩu bánh nho nhỏ đã khiến tôi vui vẻ cả ngày. Tôi nghĩ: Giá như trước đây tôi biết làm những điều này chắc tánh tình tôi đã

khác. Và ở nhà tôi, chắc có lẽ tiếng cười tiếng hát sẽ rộn ràng hơn là tiếng cầu nhau.

Tôi nghĩ: niềm vui đến với ta cũng thật là giản dị. Khi mình bớt nghĩ lo đến bản thân thì lòng mình biết thương yêu muôn loài, cuộc sống sẽ dễ chịu biết bao, lòng mình vui vẻ biết bao.

Nghĩ đến đây tôi mới thấm thía lời dạy của Trưởng lão hôm nào: Khi các con làm một việc thiện, nghĩ đến những điều thiện thì những tư tưởng thiện lành ấy sẽ biến thành từ trường thiện trong không gian, khiến cho thời tiết thuận hòa giúp cho các con sống!

Ôi! Việc thiện của ta giúp người hóa ra lại giúp cho chính chúng ta. Thảo nào làm thiện thì ta bớt khổ. Lòng thương yêu sẽ giúp cho chúng ta bớt đi những việc làm ác, tâm ta sẽ giải thoát an vui. Giúp người lại là giúp chính mình.

Chính vì vậy mà Trưởng lão dạy tu sinh nên trau dồi ba đức: Nhẫn nhục, tùy thuận và bằng lòng là cũng nhằm nói lên sự tôn trọng người khác, thật sự nhịn nhường không muốn người khác khổ và không làm đau khổ cho chính mình.

Đó chính là sự thực hành đạo đức hiếu sinh.

IV- ĐỨC TÂM XẢ

Lòng hiếu sinh của con người còn được thể hiện sinh động qua hạnh xả.

Tại sao lại nói rằng hạnh xả là sự biểu hiện của đức hiếu sinh? Vậy xả là gì?

Xả là cho ra, bỏ qua, là từ bỏ, không chất chứa, không hối tiếc, không để bụng, không thù hận, không so đo tính toán...

Hạnh xả ở đây còn được thể hiện bởi sự nhịn nhường, sẻ chia, lòng khoan dung độ lượng, sự tha thứ, hy sinh...

Thực ra mà nói, người có tâm Từ thường cũng chính là người có tâm Xả.

Những người có tình yêu thương rộng lớn là những người có tấm lòng quảng đại bao dung. Là sự biểu hiện của tấm lòng Đại Xả. Ví dụ:

- Nếu chúng ta thương yêu ai, sẽ sẵn sàng bỏ qua, tha thứ những lỗi lầm của người ấy và lắm khi còn cứu mang, nhường nhịn, giúp đỡ, sẻ chia... đó là sự thể hiện của đức hạnh xả.

- Người mẹ thương con nên sẵn sàng bỏ qua những lỗi lầm khi người con sai phạm.

- Cha mẹ thương con nên sẵn sàng bỏ ngủ quên ăn, đêm ngày chăm sóc, lo lắng cho con khi con mình bị ốm đau.

- Anh nhường cho em quà bánh vì thương em bé nhỏ hơn mình.

- Cậu bé nhường đồ chơi để biếu bạn khi thấy bạn mình thích nó, mà gia đình bạn lại khó khăn, đó cũng là vì em yêu quý bạn mình.

- Con xin lỗi mẹ cha khi bị mẹ cha la rầy cũng vì thấy mình có lỗi và thương cha mẹ, không muốn cha mẹ buồn lo.

Trong cuốn “*Tâm Hồn Cao Thượng*” của Amicis có kể câu chuyện: Một cậu bé nhà nghèo vì thương cha vất vả nên đã âm thầm viết mướn thay cha, để cha mình kiếm được nhiều tiền nuôi sống gia đình mà người cha không biết. Cậu đã phải chờ khi cha ngủ mới lén dậy nắn nót bắt chước theo chữ của cha. Người cha mừng rỡ khi thấy lương cuối tháng được nhiều, khoe với gia đình và khoe với con trai. Thấy cha vui và gia đình được cải thiện, cậu bé rất mừng và lại im lặng âm thầm tiếp

tục viết mướn thay cha. Nhiều ngày trôi qua, cậu bé học kém đi và hay ngủ gật nên bị thầy giáo mắng. Người cha bực mình khi thấy con học thua sút nên đã la mắng cậu ta. Thế nhưng, khi nghĩ đến niềm vui của cha mình và gia đình được cải thiện, các em của mình được thêm bánh kẹo nhiều nữa, nên cậu bé không hề giận cha và lại tiếp tục âm thầm viết giúp cha mình. Ròng rã như vậy hơn bốn tháng trời không nghỉ. Cuối cùng khi người cha phát hiện ra, người cha đã hối hận, ôm hôn con vào lòng xin lỗi và khóc sụt sùi... Một tấm gương thương cha đáng kính phục. Một sự hy sinh âm thầm để giúp cha và gia đình đáng quý.

- Tôi có một cháu bé trai kháu khỉnh tính hay hiếu động nhưng biết vâng lời. Mỗi khi cháu tới chơi, tôi thường hay cho quà bánh nên cháu cũng mến tôi. Một hôm vì nghịch quá nên đã làm một việc khiến tôi tức giận. Tôi mắng cho một trận và còn dọa đánh phạt đòn. Thế nhưng cháu không giận hờn mà còn chạy lại ôm tôi hôn lấy hôn để, khiến cho tôi cũng phải quên cả giận và phì cười. Thật là một bé con khéo nịnh!

- Tôi nhớ Trưởng lão có dạy rằng: Nếu ta bị người mắng chửi, chẳng những ta không mắng lại mà còn năn nỉ xin lỗi họ thì cũng khiến cho họ mát dạ, vui lòng!

Thú thật, đây là một việc khó làm, chỉ có những tấm lòng quảng đại, bao dung, biết nhịn nhường và tha thứ thì mới có thể thực hiện được mà thôi, hoặc chỉ có lòng thương yêu thật sự như cậu bé con nọ thương bác mình nên mới hôn được như thế!

Thói thường chúng ta ai cũng muốn mình hơn, và lẽ phải thuộc về mình, chứ chẳng chịu thua kém ai bao giờ. Nhất là những lúc bị người khác mạ nhục, vu khống, coi thường, phỉ báng... Lúc ấy mà nhịn được, mà im lặng bỏ đi, hoặc nhịn nhường xin lỗi thì quả thật là những hành động Đại Xả tuyệt vời.

Bởi vì chúng ta cứ nghĩ xem, nếu ta cũng không chịu thua, to tiếng mắng lại thì chắc chắn rồi sẽ dẫn đến những chuyện không hay. Kết quả là hai bên đều đau khổ mà hậu quả là có khi hại đến tính mạng cũng không lường.

Do đó mà người xưa có câu: “*Một câu nhin chín câu lành*” thật là hay! Đó là một lời khuyên cho chúng ta muốn cuộc sống được an lành nên thực hành hạnh xả.

- Trong quyển “Góp Nhặt Cát Đá” có kể câu chuyện: “*Một nhà Sư nọ bị người ta gán cho là tác giả của một ‘trái bầu’ của cô gái nọ. Bị người đến hỏi, ông chỉ nói: ‘Thế à!’. Rồi đến khi cô gái nọ mang đứa nhỏ đến cho ông nuôi bảo nó là con của ông, ông cũng chỉ nói: ‘Thế à!’, rồi lặng lẽ đi xin sữa về nuôi đứa bé. Cho đến khi sự thật được phơi bày, cô gái nọ mới nói lên sự thật. Ông được minh oan!*”. Mọi người đến tỏ lòng thông cảm, ca ngợi ông, ông cũng chỉ thản nhiên nói: “*Thế à!*”.

Câu chuyện trên đã làm cho tôi vô cùng thán phục sự coi thường danh dự của nhà sư, thể hiện đức hạnh Đại Xả. Một việc khó có ai làm nổi. Đồng thời, việc làm trên đây của nhà sư đã thể hiện cho chúng ta thấy một tấm lòng yêu thương đứa bé, yêu thương con người, bất chấp sự đàm tiếu của mọi người, lặng lẽ nuôi đứa bé lớn lên!

Câu chuyện trên đây không biết là có thật hay không, vì nó đã vượt quá xa tính cách của con người bình thường hay coi trọng

cái danh của mình. Là cái khó xả bỏ nhất, khó bỏ qua nhất nên dễ bị đau khổ nhất.

Tuy nhiên, câu chuyện đã để lại cho chúng ta một tấm gương, một gương hạnh xả tuyệt vời! Có lẽ nhà sư này trước đó đã phải dụng công trau dồi, tác ý hàng ngày dữ lắm nên nó đã thấm nhuần và trở thành đức hạnh của ông.

Đối với danh, đức Trưởng lão có dạy rằng: Đó là một thứ dục nuôi lớn bản ngã của mọi người. Bởi vậy, ta phải thường xuyên như lý tác ý để xả tâm để không bị cái danh cuốn lôi.

Hàng ngày ta phải thường tác ý, thí dụ như: *“Danh là một dục lạc ảo giác, nuôi lớn ngã mạn, khiến tâm ta thường đau khổ, hay tranh cãi, lý luận, phiền não. Ta hãy xả bỏ, từ bỏ, chỉ biết có tu hành thanh tịnh tâm để ra khỏi sanh tử, luân hồi mà thôi”...*

Trở lại câu chuyện của nhà sư trên đây, đứng ở một khía cạnh khác, chúng ta thấy nơi ông đã thể hiện một tình yêu thương rộng lớn. Có lẽ ông thương cô gái kia đang bị đau khổ, đứa bé kia đang bị bất hạnh, nên

ông chẳng đành mình oan mà chỉ im lặng trước dư luận coi thường!

Câu chuyện trên cũng cho ta thấy: Chính tình thương yêu đã khiến con người coi thường chướng ngại. Chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ trở thành không, nên chẳng có gì là quan trọng cả. Cho đến tính mạng bản thân, họ cũng chẳng màng.

- Những chuyện kể về những con người đã quên mình cứu người thoát cơn chết đuối hoặc trong cuộc hỏa tai... đã được mọi người ca ngợi và đã đi vào những bài học đạo đức ở nhà trường.

- Trong lịch sử, những tấm gương quên mình hy sinh cao cả để chống giặc ngoại xâm, bảo vệ dân tộc mình đã trở thành bất tử lưu đời... (như bà Trưng, bà Triệu, Trần Bình Trọng...)

- Câu chuyện hai ông bà ở Châu Đốc đem gạo giúp người mà không màng người biết đến cũng nói lên một tình thương yêu cao cả và thể hiện một gương hạnh xả tâm tuyệt vời! Xả quyền lợi vật chất và cả danh khen.

Những gương hạnh trên đây đã nói với chúng ta rằng: tình thương yêu càng rộng lớn bao la thì cái “Ta” càng thu nhỏ lại cho đến khi nó tan biến mất, chan hòa khắp muôn vật và mọi người.

Lúc ấy ta và mọi người, mọi loài chỉ còn có một tình yêu thương vô hạn...

Vì vậy mà ta thấy trong đời, những con người giàu tình thương, có tấm lòng Đại Xả là những người không còn đau khổ. Họ là những con người giải thoát vì tâm hồn họ phóng khoáng bao dung.

Có lẽ cũng chính vì thế mà đức Phật dạy mọi người muốn tiến lên con đường giải thoát, hạnh đầu tiên là buông xả: *“Cạo bỏ râu tóc, mặc áo cà sa, sống không nhà cửa, không gia đình!”* (Trích trong “Những Lời Tâm Huyết” của Trưởng lão).

Người tu sĩ Phật giáo buông xả sạch chỉ còn ba y một bát, ăn ngày một bữa, sống không nhà cửa, không gia đình. Đó chính là sự thực hành đức buông xả.

Ở Chơn Như, mọi người đến đây tu tập chỉ thực hành có ba hạnh: Ăn ngày một bữa, ngủ đêm bốn giờ và sống trầm lặng độc cư.

Đó chính là sự thực hành hạnh xả tâm tham muốn và thể hiện đức hiếu sinh của mình.

- Ăn ngày một bữa là xả bỏ tâm ham ăn và thể hiện lòng hiếu sinh với muôn loài thảo mộc, với muôn ngàn khó nhọc của muôn người đã giúp cho người tu có thức ăn để nuôi mạng sống.

- Hạnh độc cư trầm lặng giúp người tu xả bỏ tâm ham nói, lăm mồm hay khoe khoang khoác lác, dễ gây ra ác nghiệp khẩu hành, gây đau khổ cho kẻ khác và cho mình.

- Ngủ đêm chỉ bốn giờ là xả tâm ham ngủ, để nâng cao sức tỉnh giác của chính mình. Vì chính nhờ có sự tỉnh giác mới giúp ta dễ dàng phân biệt thiện ác. Mới giúp ta tự chủ ba nghiệp nơi thân, khẩu, ý hành, không tạo nghiệp khổ đau và không làm theo ác nghiệp.

- Ba đức hàng ngày Phật tử thường trau dồi: Nhẫn nhục, tùy thuận và bằng lòng là pháp môn diệt ngã, xả tâm, thể hiện sự tôn trọng mọi người, chỉ muốn cho người khác được vui lòng. Đó là sự thể hiện của đức hạnh hiếu sinh, đem lại niềm vui cho kẻ khác

và bằng lòng vui vẻ với cuộc sống hiện tại của chính mình.

Đức Trưởng lão thường khuyên nhủ mọi người: Muốn có cuộc sống an vui thì phải biết sống không làm khổ mình và khổ chúng sanh. Và muốn thực hiện được điều đó chỉ thực hành mỗi việc: XẢ TÂM!

Vậy xả tâm gì đây ?

Đó chính là xả tâm tham, sân, si, mạn, nghi. Chính là những tâm tham lam, ích kỷ, hẹp hòi. Vì chúng làm cho tâm ta nhỏ hẹp, chỉ biết nghĩ đến mình và thu góp cho riêng mình. Đó chính là nguồn gốc mọi khổ đau.

Khi lòng ta bớt tham lam, ích kỷ thì sẽ trở nên quảng đại, bao dung. Tâm ta sẽ bao la chan hòa cùng muôn vật, mọi người. Lúc ấy ta không còn đau khổ, vì ta đã được giải thoát.

Tóm lại: Qua những sự kiện và sự phân tích trên đây, đã cho ta thấy tâm Từ và tâm Xả làm nhân quả cho nhau.

Hay nói một cách khác là: Nếu tình yêu thương rộng lớn bao nhiêu thì ta sẽ dễ dàng sẻ chia cùng muôn loài và ngược lại, người buông xả càng nhiều thì dễ dàng chan hòa,

cảm thông cùng muôn vật và muôn loài. Vì cái Ta nhỏ hẹp không còn hiện hữu nơi ta!

Đến đây chúng ta thấy một chân lý đã hiển hiện ra thật là thú vị: Thương người, thương vật, chính là... thương mình!

Thảo nào mà ông bà ta đã từng nói: *“Thương người như thể thương thân!”*.

Thật là thâm thúy vậy!

Thế thì tại sao ta thấy lỗi người để làm gì vậy nhỉ?

Đến đây, tôi liên tưởng đến nhà thơ Nguyễn Công Trứ đã sống cách đây hơn thế kỷ. Ông là một người lỗi lạc, văn võ kiêm toàn. Sự nghiệp của ông đã một thời hiển hách, lịch sử còn ghi.

Vậy mà khi nói đến cuộc đời mình, ông đã từng thốt lên:

“Kiếp sau xin chẳng làm người,

Làm cây thông đứng giữa trời mà reo... !”.

Khiến người nghe cảm thấy cay đắng ngậm ngùi. Có lẽ đối với ông, hình ảnh cây thông đứng giữa trời chan hòa cùng vạn vật, reo vui với đất trời thật là thú vị biết bao.

Có lẽ nơi ông, hình ảnh này đã biểu hiện một sự thanh thoi an lạc, khác xa với sự bon chen, lo lắng khổ cực, đấng cay như kiếp sống con người mà ông từng ném trái.

Tôi trộm nghĩ: giá mà thời ông đã có những người như Trưởng lão, chỉ bày mọi người nên đạo đức hiếu sinh, biết sống yêu thương cuộc sống khắp muôn loài, chia sẻ nhặn nhường, thông cảm mọi khổ đau, thì có lẽ, ông đã không phải thốt lên những lời thơ như thế. Bởi vì, nào phải đợi đến kiếp sau mới được thanh thản, an nhàn... Nghĩ đến ông, tôi thấy mình ngày nay thật là may mắn hơn ông thật nhiều!

Bài thứ 14

**ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH
VÀO ĐỜI SỐNG HẰNG NGÀY**

(Liễu Huệ)

Kính bạch Thầy!

Kính thưa Cô Út!

Kính thưa tất cả đại chúng! Con Liễu Huệ có vài lời cầu chúc quý cô đồng mạnh, tinh tấn, cắt đứt ngoại duyên sớm lên đường tu hành Giải Thoát! TIẾN TU.

*Ngày mừng hai quý Cô về Hà Nội
Tám chân tình con viết vội vắn thơ
Quý Cô về tu viện tính từng giờ
Mong ngày tháng Cô trở về tu viện
Học cho hết Đức Hiếu Sinh toàn thiện
Giúp quý Cô sớm thực hiện lòng Từ
Theo gương lành đức hạnh của Minh Sư
Hành thập thiện để diệt trừ tham dục
Đường giải thoát phải thực hành tri túc*

*Diệt tâm tham pháp thiếu dục tuyệt vờn
Đem tình thương trải rộng khắp muôn
nơi*

*Đem chánh pháp cứu cho đời bớt khổ
Đem chơn lý giúp cho đời giác ngộ
Xoay trở về tìm bến đỗ Chơn Như
Ai hữu duyên sẽ gặp được Minh Sư
Được nghe pháp để giải trừ ác nghiệp
Lớp Đạo Đức Hiếu Sinh là thông điệp
Giúp muôn người được thoát kiếp tử
sinh*

*Nay chúng ta đã đầy đủ duyên lành
Được Cô út dạy thực hành cặn kẽ
Khuyên chúng ta hãy cùng nhau san sẻ
Với muôn loài niềm vui vẻ yêu thương
Phải hiểu sâu các pháp đều vô thường
Phải thâm nhập cho tận tường nhân quả
Phải trân trọng pháp thực hành vô giá
Ứng dụng vào đời với tất cả niềm tin
Giới đức, giới hạnh ta nguyện sẽ giữ gìn
Và dâng trọn đạo tình cho chánh pháp*

*Đó là một trong muôn vàn báo đáp
Ơn Thầy! Cô! Ôn Phật pháp bao la
Ơn đàn na, thí chủ! Ôn mẹ cha
Ơn gánh nặng hai vai hòa nhịp sống
Ta hứa nguyện tâm hồn luôn mở rộng
Thương muôn loài vì cuộc sống khổ đau
Giáo án Thầy trao là pháp bảo nhiệm
mầu*

*Ai hiểu được lo dôi trau đức hạnh
Để Phật pháp cho ngày càng hưng thịnh
Cho pháp Thầy lan tỏa mạnh khắp nơi
Chúc quý Cô sớm buông xả tình đời
Cho cuộc sống được thanh thoi an lạc.*

(Chọn Như 15/4/2007)

Bài thứ 15

**ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH
VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY**

--o--

KỆ QUẢN XÉT TU HÀNH

(Thích Nữ Thiện Tâm)

Xét qua gần hai năm

Tu hành theo chánh pháp

Của bậc Thầy chân như

Nay kết quả những gì

Còn sai sót lỗi chi

Để mà buông bỏ hết

Nhưng khối nghiệp quá dày

Buông bỏ sao khó vậy

Do cũng là đặc tướng

Bao kiếp tu chưa tốt

Còn tham sân trói buộc

Nên kiếp này khó khăn

*Biết vậy cố tu hành
Thức khuya và dậy sớm
Tuy sức khỏe yếu đuối
Cũng phải cố rèn thân
Nhớ những câu Thầy dạy
Tác ý suốt ngày đêm
Để diệt trừ tham sân
Phải chịu đựng khó khăn
Ăn ngủ có giờ giấc
Giữ gìn lấy giới đức
Tùy thuận và bằng lòng
Để vượt qua lòng lưới
Đã bao vây quanh người
Sao giống như con cá
Vượt ra ngoài vòng lưới
Kẻo luân hồi khổ đau
Ôi đời là biển khổ
Mau cứu lấy bản thân
Mình tự cứu lấy mình
Thần Thánh nào cứu giúp*

*Giờ đây đã hiểu hết
Nỗi khổ của loài người
Nên quyết vượt ràng buộc
May thay gặp chánh pháp
Đã buông bỏ được nhiều
Trước đây hay nói chuyện
Và hay bị nói nhiều
Giờ đây đã hạn chế
Chuyện cần thiết mới nói
Không nói chuyện thế gian
Mà chỉ nói Phật pháp
Nhất là hay tán thán
Thầy và Phật kính quý
Trước đây hay đi lễ
Cầu siêu và cầu an
Cúng lễ sao giải hạn
Đến nay đã bỏ hẳn
Trước đây mê bói toán
Hầu đồng và hầu bóng
Đến đây đã xả được*

*Còn cần phải giữ gìn
Trường chay hơn hai năm
Ăn ngày một bữa rưỡi
Không lật vật phi thời
Không ngồi lều ngồi quán
Đã ly dục phân nào
Sự đam mê ăn uống
Còn phải ly ác pháp
Không nói ai sai trái
Không nói chuyện người khác
Để sống trọn đạo cư
Không giận hờn phiền nã
Cần phải xả nhiều hơn
Như con dao đã mẻ
Phải mài dũa dần dần
Rồi quả phục sẽ đến
Để giải thoát cuộc đời
Rồi những kiếp về sau
Được làm người tu tiếp*

Khởi làm thân súc sanh

Thật phúc đức gì hơn

Đền ơn Thầy ơn Phật

Con xin gắng sức mình

Đền đáp công ơn này

Xin Phật Thầy chứng giám

(Mai Dịch, ngày 04 tháng 10 năm 2007)

Bài thứ 16

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Hải Tâm)

Kính thưa Thầy, kính thưa Cô!

Con xin có đôi dòng cảm nghĩ về phần thực hành lớp Rèn Nhân Cách Đạo Đức Ngũ Giới Hiếu Sinh.

Là một lớp rèn luyện con người có lòng thương yêu chân thật đối với tất cả mọi người, mọi loài cùng cây cỏ núi sông qua thân hành, khẩu hành và ý hành, đòi hỏi con người phải luôn tỉnh thức, đem hết sức mình nỗ lực trong hiện tại với lòng yêu thương và tha thứ những lỗi lầm cho kẻ khác, nhất là những người làm cho mình đau khổ và tự nghiêm khắc với bản thân mình. Như cô đã dạy: *“Quan trọng nhất là phần thực hành, lý thuyết không quan trọng”*, không phải học suông nữa. Nên từ đây về sau con phải sống với đạo đức hiếu sinh thể hiện qua từng lời nói, việc làm hàng ngày, từng giờ, từng phút và từng giây không thể nào bỏ qua một giây

phút nào cả, để tâm con được thanh thản, an lạc và vô sự. Trong ba tháng học lớp đạo đức hiếu sinh vừa qua con nhận thấy rõ hơn khi ý khởi niệm ác thì tiếp theo đó là lời nói và hành động của con sẽ làm khổ mình và khổ người liền. Nhưng ngược lại ý con khởi niệm thiện thì lời nói và việc làm của con làm vui lòng mình và vui lòng người.

Sau đây con xin kể vài ví dụ về đạo đức hiếu sinh mà con đã thực hiện được như:

- Trước kia con sống ngoài đời họ tranh giành, ganh ghét, gia đình chửi mắng con nên con giận mãi chưa buông xả được. Bây giờ khi học đạo đức hiếu sinh thì con phải tư duy, biết họ còn vô minh nên con không còn giận nữa và mỗi khi đi về L.H con gặp vẫn gọi chào vui vẻ.

- Làm lỗi mà biết nhận lỗi là thể hiện đạo đức hiếu sinh. Nên lần đầu tiên con nhận lỗi. Trước kia con chỉ im lặng và tự sửa mình.

“Kính thưa cô và cùng toàn thể đại chúng! Con xin sám hối vì có lời nói thiếu suy nghĩ nên cô bỏ lớp, làm mất thời gian của cô và cả lớp. Từ đây về sau con xin sửa chữa, trước khi nói phải suy nghĩ kỹ rồi mới nói, để không làm khổ mình, khổ người”.

Một tràng vỗ tay vang lên, mọi người nhìn nhau cười vui vẻ.

- Khi xuống bếp phụ làm chung con thường thực hành đạo đức hiếu sinh qua ba đức: nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng và thường xuyên tác ý: *“Ai nói gì nói, ai làm cái gì thì làm. Không có nói động tới ai hết”*, và giúp các cô làm những việc nặng nề.

Thầy và Cô đang thực hành đạo đức hiếu sinh bằng cách thương tất cả chúng sanh, nên làm việc cả ngày lẫn đêm, thời gian nghỉ rất ít. Không một lời than thở mệt nhọc qua thân hành, khẩu hành và ý hành. Nên chúng con cần phải noi gương hạnh của Thầy và Cô để học tập và làm theo.

- Con thực hành đạo đức hiếu sinh bằng cách thương tất cả mọi người, mọi vật. Nên con không nói lớn tiếng, nặng lời và làm những điều cho mọi người và vật đau khổ.

Nhờ có thực hành đạo đức hiếu sinh mà tánh con bớt bực dọc, cởi mở hơn, không còn ích kỷ, hẹp hòi như xưa nữa. Mà tâm tánh trở nên vui vẻ, rộng lượng, biết tha thứ và thương yêu mọi người.

- Khi con đang chú tâm làm việc rất đàng hoàng, bỗng dưng nghe tiếng la: “*M. làm bậy rồi*” thì ý niệm ác khởi lên, con bèn dừng lại muốn đứng lên. Sau đó con tác ý: “*Phải giữ tâm bình thản làm việc bình thường*”. Nét mặt trở nên bình thường, không có nhăn nhó, làm việc nhẹ nhàng, thư thả. Và con **suy tư** xét lại mình, nhìn thấy lỗi mình, tìm cho ra lỗi mình, để không còn ác pháp nhập tâm. Tâm mới trở nên thanh thản, an lạc và vô sự.

- Khi thực hành đạo đức hiếu sinh trong cuộc sống của con từng giờ, từng phút, từng giây thì mỗi cử chỉ, lời nói con làm phải cẩn thận, ý tứ hơn. Khi ra khỏi cốc, thì phải chú ý dưới chân, không giẫm đạp làm chúng sanh đau khổ. Khi ngồi xuống lật rau phải im lặng tĩnh giác chánh niệm. Bỗng dưng con chó chạy qua mặt hất đổ thau rau, ý con nhánh lên hơi bực mình rồi hạ xuống liền vì biết nó là con vật có biết gì đâu, con thấy tức cười và thương nó. Hoặc có người đến kêu đi đổ rác, hỏi đó con còn cần nhân, tại sao không nhờ mấy cô kia. Nhưng bây giờ đã tỉnh thức rồi, tùy thuận tất cả, vui vẻ đứng lên đi làm. Tâm cảm thấy an vui.

- Rồi tiếp đến làm việc khác, cũng gặp nhiều chướng ngại “*Chín người mười ý*”, cho nên con nhắc tâm: “*Cứ từ từ mà làm, từ từ mà nói*”, để con không thốt ra lời nói làm khổ người và làm những điều không hay.

Từ sáng tới trưa, từ trưa đến tối, con đều cảnh giác như vậy. Mỗi ngày trôi qua thực hành đạo đức hiếu sinh trong tâm con sẽ quen thuộc hơn.

Cô còn thực hành đạo đức hiếu sinh là tha thứ lỗi lầm những người làm cho cô đau khổ.

“Những buổi chiều tà mưa phủ trắng

Cô cười tha thứ kẻ vong ân”.

- Một ngày trôi qua từng lời nói, từng việc làm con phải thực hiện đúng với đạo đức hiếu sinh. Chúng rất nhiều và đòi hỏi con phải sửa lại tất cả cho đúng với con người đạo đức. Như Thầy đã nói: “*Đức hiếu sinh là mình, mình là đức hiếu sinh. Như hình với bóng, như cơm ăn áo mặc hằng ngày, không để lơ lửng, không để lìa xa nó được, nhất là người tu theo đạo Phật*”.

Có thực hành được như vậy tâm mới thanh thản, an lạc và vô sự, tâm mới bất

động trước ác pháp và như đất được. Mới mang lại sự an vui, hạnh phúc đến cho mình, cho mọi người và cho tất cả chúng sanh.

Cho nên, hằng ngày con cố gắng thực hành cho đúng, để đền đáp công ơn Thầy, ơn Cô, ơn cha mẹ cùng đàn na thí chủ.

Bài thứ 17

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Chánh Tâm)

Kính thưa Thầy, kính thưa Cô!

Con là chánh Tâm, thuộc nhóm học Nguyên Thủy I Hà Nội. Con có lời kính chúc Thầy, Cô và toàn thể các tu sinh trong tu viện mạnh khỏe học tập có những bước tiến vượt bậc.

Nhân duyên có một lần được nghe cuốn băng của Thầy Trưởng lão thuyết giảng bài Đạo Đức Giải Thoát, con nhận thấy những bài học này quá thực tế, bởi đạo Phật chỉ chấp nhận những ai không làm khổ mình, không làm khổ người. Qua bài Thiền căn bản bậc 1, con nhận thấy đường lối tu tập của đạo Phật có lối đi rõ ràng, cụ thể từng bước một đến sự giải thoát cuối cùng làm chủ sinh, già, bệnh, chết.

Mùa Hạ năm ấy, con được nghe Thầy giảng bài: “Đường Về Xứ Phật”. Qua đó con

đã xóa đi được những tư tưởng mê tín mờ mịt trong lòng, mở cửa trong tâm trí con ánh sáng của đường lối giải thoát.

Về lại cuộc sống gia đình với bao công việc lo toan trong cuộc sống, lời Thầy dạy bảo cứ rơi rụng dần mất. Chỉ có một tháng đi thọ Bát Quan Trai thôi nhưng con cũng không làm được đầy đủ, chỉ có năm giới của người cư sĩ rất ít ỏi, nhưng con vẫn cứ phạm tới, phạm lui. Con thấy thật xấu hổ với bản thân của mình, con thấy mình quá kém và cảm thấy mình chả có chút nghị lực nào.

Thời gian trôi đi, vật chất trong gia đình được ổn định hơn, nhà ở được rộng rãi hơn, nhưng cũng kèm theo một cháu bé ra đời. Trong gia đình mọi người vui vẻ, nhưng trong lòng con xót xa vô cùng, bởi ước muốn ra đi để mong cầu giải thoát càng bị trói chặt hơn, *“làm thì ráng chịu”*.

Hôm nay con lặng lẽ sách túi lên tàu để cùng đoàn vào đây học tập lớp rèn luyện Đạo Đức Hiếu Sinh Ngũ Giới. Con không dám nói với người bạn đời của con là đi vào chùa, cô mà ngăn cản thì phiền quá. Chỉ khi đi rồi con mới gọi điện về xin phép đi học một tháng. Con biết cuộc sống gia đình là khổ

lắm, nhưng mãi không vượt thoát được những ác nghiệp mà mình gây ra. Con phải trốn chạy khỏi bốn phận của mình để mong muốn học được phương pháp về chuyển đổi cả chùm nhân quả quá sâu dày của mình.

Trở lại với tu viện cũng là để tự mình sách tấn bản thân, khơi thông niềm đam mê tìm cầu con đường thoát khổ. Tìm lại con đường sửa chữa bản thân mà lâu nay đã bị cuộc sống dục lạc thế gian che mờ mất lối.

Đến với lớp học Ngũ Giới, lớp học diễn ra rất sôi nổi, ai cũng hăng hái giơ tay phát biểu ý kiến của mình, Thầy giáo cũng hết lòng khích lệ: “*Ý kiến của quý Phật tử rất hay*”; “*Ý kiến đóng góp của quý tu sinh thật sâu sắc*”; “*Bài luận của bác thật sâu rộng và đầy đủ*”... Thật là lớp học toàn lời khen tặng vui vẻ và cởi mở. Qua những bài học đầu tiên con thấy lòng mình như rộng mở hơn, lòng yêu thương dường như lớn lên hàng ngày. Nhiều khi con tự hỏi bài học đã học rồi, ngày mai trở về với cuộc sống gia đình, những bài học này có được áp dụng một cách triệt để hay không? Có đủ nghị lực để rèn luyện lòng yêu thương hay không? Liệu có dám đóng một cây đinh lên tường nhà để nhắc nhở

mình hôm nay đã làm, đã nói để cho người khác phải khổ, mình khổ.

Từ bài học đến thực tế, diễn biến của cuộc sống hàng ngày là một khoảng cách rất lớn. Ai là người thực hành cho được, cho đúng, người đó chắc chắn có sự giải thoát trong lòng, người đó chính là Thánh đệ tử của Trưởng lão. Bản thân con cũng nghĩ mình phải cố gắng khắc phục sửa chữa những lỗi lầm của mình để biết tha thứ những lỗi lầm của người khác, để trở thành người có lòng yêu thương chân thật.

Kính thưa Thầy cô!

Kính thưa toàn thể tu sinh, hôm nay con muốn trở lại với câu chuyện của người Hà Nội.

Con người Việt Nam chúng ta rất tự hào bởi có một vị A La Hán ra đời và dạy cho mọi người trên khắp hành tinh này nền Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả, sống không làm khổ mình, khổ người.

Hà Nội tự hào với cả nước trong phong trào giải phóng dân tộc và xây dựng đất nước. Người Hà Nội là niềm tự hào trong lòng con và trong lòng người Hà Nội, bởi tại tu viện đây đang có rất nhiều người Hà Nội đang

hăng say học tập tu sửa rèn luyện bản thân để trở thành người hoàn thiện hơn. Người Hà Nội đang chuyển mình, huân tập tình thương yêu mà đức Trưởng lão đang ban rải cho nhân loại. Nói về người Hà Nội, chúng con lại càng thấy tự hào hơn nữa, bởi ngay tại tu viện Chơn Như đây có nhiều người đang giữ gìn giới luật một cách nghiêm túc. Nhất là hạnh Độc Cư, người Hà Nội đang là số một.

Người Hà Nội hôm nay đã có người làm chủ được bệnh tật, nội tâm đã ly dục, ly ác pháp, đang đi đến đích cuối cùng của sự giải thoát.

Người Hà Nội đã làm một việc mà có rất ít người làm được - Đó là báo hiếu công ơn sanh thành và dưỡng dục của mẹ. Người mẹ già 90 tuổi đang trong cơn hấp hối, đau đớn bởi sự tan rã của cơ thể. Người Thầy này đã dùng những thiện pháp mà mình đã tu tập được để độ sanh cho mẹ. Với pháp Thân Hành Niệm: *“An tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay ra”*, *“An tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay vô”*. Cứ mỗi khi ngừng tác ý bệnh của người mẹ lại đau trở lại - Người Thầy này đã phải túc trực suốt ngày đêm để nâng tay mẹ đưa vô, đưa ra. Sau bảy ngày bảy đêm, người mẹ đã chiến thắng được tử thần. Người mẹ đã

chúng đắc được pháp nhãn Thanh Tịnh và chấm dứt được tái sanh luân hồi ngay tại kiếp này.

Người Hà Nội đã chuyển thiện pháp của mình làm cho cả lớp học đang tranh chấp hơn thua, đúng sai, đang chấp chặt bản ngã của mình khiến mọi người nhận ra lỗi lầm của mình và hối lỗi trước đại chúng - mọi người đều cởi mở.

Người Hà Nội là những người đi đầu trong công việc in kinh sách của Đức Trưởng lão đã biên soạn ra. Sau này chắc cũng có những nơi khác làm tốt hơn, nhưng hiện nay là vậy.

Hà Nội còn có những con người mẫu mực hết lòng vì mọi người - Gần mười năm trời nay bỏ ra biết bao là tiền của và công sức để in ra những kinh sách của Thầy, để photô những bài học mà Thầy viết ra chia sẻ cho mọi người cùng được học tập. Những buổi chiều hè trời nóng oi ả, những ngày mùa đông gió rét thấu tận xương, một thân một mình đạp trên chiếc xe đạp để đi đó đi đây. Cũng mong muốn bảo trì được Chánh pháp, cũng mong muốn Chánh pháp đến với mọi nhà. Những công lao khó khổ ấy nào mấy ai

hiếu cho! Sóng gió cuộc đời quá phũ phàng, lòng người thường hay quên ơn khiến cho người ơn nước mắt phải rơi đầm đìa và con cũng rơi lệ, bởi cảm thương cho nỗi vất vả của người và cũng bởi con cũng có nhiều sơ sót. Bởi cuộc đời chỉ thích nhìn mặt xấu mà không thấy mặt tốt, không suy tư về mặt tốt của người khác, do vậy mới có những câu chuyện sóng gió Chơn Như.

Cảm nghĩ về người Hà Nội thật khó mà nói hết thành lời, con xin tạm dừng ở đây để chuyển qua vấn đề khác.

Còn vấn đề của người Hà Nội thì sao đây? Làm người thì ai cũng có khuyết điểm, ai cũng có những sai sót khiến cho người khác phải khổ đau. Thật lòng trong chúng con đây, tự nhận mình có quá nhiều lỗi lầm, khiến cho Thầy Cô phải bận lòng, khiến cho niềm tự hào của người Hà Nội bị che phủ mất.

Nói người Hà Nội không đoàn kết, con thấy không đúng lắm, bởi người Hà Nội chỉ chưa thật sự thương yêu nhau nhiều mà thôi. Đây cũng là căn bệnh chung của mọi người chứ không của riêng ai.

Nói người Hà Nội mất đoàn kết, chưa hẳn là như vậy, chỉ có một vài người thích nói ra hoặc vô tình nói ra những câu nói khiến cho người khác buồn khổ. Người buồn khổ lại nói lên tiếng nói của mình khiến người nói ban đầu cũng phải buồn lòng, chỉ có thế thôi - Thế mà câu chuyện cứ truyền từ người nọ sang người kia khiến ai cũng phải bận lòng theo. Nếu người này biết tha thứ cho người kia thì mọi chuyện chỉ là cơn gió thổi qua có gì đâu để mà nói. Do vậy có thương yêu nhau thì hãy góp ý riêng với nhau để sửa chữa chứ không nên đem chuyện đi nói với người nọ người kia để mọi người đều bất an, khiến người ngoài chê cười. Vậy khuyết điểm của chúng con là thiếu tình thương và tha thứ những lỗi lầm của nhau.

Hôm nay được học bài học của đức Trưởng lão: Đạo Đức Hiếu Sinh Hối Lỗi. Người biết nhận ra lỗi mình và biết sửa chữa là người có Đạo Đức Hiếu Sinh Ý Hành Hối Lỗi - mỗi lần sửa lỗi mình là một lần huân tập tình thương yêu đối với mình và đối với mọi người. Có được tình thương yêu và tha thứ ấy thì cái tên gọi đoàn kết chỉ là cái tên gọi mà thôi.

Người Hà Nội hôm nay đã có cô Liễu Vân và nhiều người khác nữa đứng ra lo giúp đỡ cho mọi người. Vậy chúng ta hãy tỏ lòng biết ơn và cùng nhau gánh vác công việc chung, đừng vì một lý do gì mà nói ra lời nói làm cho mọi người phải khổ đau. Chúng ta cùng học một Thầy cùng sống trong một ngôi nhà Chánh pháp. Chúng ta là những người thân trong một gia đình, có phải vậy không, hỡi các tu sinh.

Qua câu chuyện của người Hà Nội cũng là một bài học cho quý tu sinh được rút kinh nghiệm cho bản thân của mình. Bởi cái tốt hay cái xấu trong lòng của mỗi người đều có đủ cả. Bởi mọi người cũng đang gắng hết sức để lo tu sửa bản thân mình. Con mong rằng Thầy và Cô cùng hoan hỷ cho chúng con.

Chỉ có vài lời tâm sự thôi nhưng cũng quá dài dòng. Con xin dừng bút tại đây. Kính chúc Thầy, Cô luôn vui khỏe. Kính chúc toàn thể tu sinh thành tựu trong lòng yêu thương rộng lớn như trời biển và phủ trùm lên cả vũ trụ này.

Ngày 7-4-2007

Con kính ghi: Chánh Tâm

Bài thứ 18

**ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH
VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY**

(Diệu Linh - TN Nguyễn Thành)

Sau khi con được học xong kỳ II của lớp Đạo Đức Hiếu Sinh, con xin phép Đức Chân Sư và cô Diệu Quang, và các quý thầy, quý cô, con về trụ xứ ăn Tết cùng gia đình. Chúng con là cư sĩ, gia duyên chưa hết đành phải xa trường lớp mà về hoàn thiện của nhân quả. Kỳ II chúng con lại có duyên tiếp tục vào để tu học bài mới, thời gian về qua hai tháng nay trở lại tu viện, con thấy có rất nhiều điều mới mẻ, toàn cảnh tu viện từ đường xá, nhà làm việc có sự biến chuyển, thay đổi khang trang, sáng sủa hơn. Khu làm việc của ban đời sống có nhiều thứ cải tiến, khu vực để thức ăn cho tới các mâm cơm và thực phẩm chưa chế biến có giá kê tầng tầng và ngăn che sạch sẽ, các hầm ao, hố đá không còn làm cho muỗi, ruồi phát triển, những xe vận chuyển thức ăn có mỹ quan sạch sẽ, bếp núc gọn gàng thơm mát hơn. Đó

là công lao của cô Út và các quý cô trong ban hộ pháp sáng tạo ra.

Tới phần đến lớp học, con có cảm giác có oai nghi tế hạnh của các tu sinh, từ người lớn cho đến trẻ tuổi bao giờ cũng đến lớp sớm để lễ Phật và xá chào nhau, rồi ngồi yên lặng chờ cô giáo tới lớp, mọi người đều tự đứng lên trang nghiêm đón chào và hướng tâm niệm Phật, vào lớp học, ai thưa hỏi điều gì từ người tóc bạc phơ tám chín chục tuổi cũng kính cẩn xin phép, nếu ai có sơ suất chút nào là được bạn đạo trợ duyên cho liền. Con chạnh lòng khi thấy cảnh này là do có được học Đạo Đức Hiếu Sinh ý, khẩu, thân hành. Mà liên hệ về gia đình, con còn có cậu em trai được cưng chiều nên đôi khi chưa được hành lễ, hay chưa thưa hỏi với cha già lễ phép, thương cha hiền lành, tần tảo sớm hôm. Nghĩ mà thương cha quá, giá mà ước gì lớp Đạo Đức Hiếu Sinh này được lan tỏa khắp muôn phương thì em trai của con cũng được ăn hoàng pháp của Phật, của Đức Chân Sư thì tuyệt vời. Tất cả loài người trên hành tinh này đều được học và thấm nhuần Đạo Đức Hiếu Sinh thì hạnh phúc biết bao!

Kính thưa Đức Chân Sư! Chúng con đang được cô Út cho học bài: “*Không lấy của không cho*”, “*Từ bỏ lấy của không cho*”, chưa xong bài một, nhưng khi nghe bài luận của sư cô Huệ Ân thật kỹ càng, giản dị mà chí lý. Từng lời nói của cô nói lên rất nhiều khía cạnh cho chúng con học tập. Đức hạnh của cô, tất cả những cử chỉ hay hành lễ của cô với cô giáo mà chúng con cảm phục vô cùng. Nụ cười rất đôn hậu, lời lẽ dịu dàng lễ phép quá. Cô Út Diệu Quang có được người học trò mẫu cho chúng con, giá ai cũng được như vậy thì cô Út vui lắm. Và cô đỡ vất vả hơn nhiều. Chúng con tự trách mình còn thực hành yếu quá chỉ làm cô Út khổ thêm. Hằng ngày, hằng giờ, cô Út Diệu Quang vẫn rèn đức cho chúng con. Có lúc cô sách tấn nhẹ nhưng cũng có lúc cô sách tấn nặng, sự nhạy bén còn kém nên xả cũng có phần chậm chạp. Bài pháp của cô muôn hình muôn vẻ, cổ, kim, xưa, trước ôi nhiều quá. Tốc độ quá cao, quá nhanh mà chúng con như ngơ ngơ. Con luôn ước nguyện cần phải xả được nhiều thì tốt quá. Con nhận thấy thời gian này con tu xả kém, nó cứ ì ì thế nào vậy, con cúi xin Đức Chân Sư và cô Út chỉ dạy cho chúng con.

Con kính chúc Đức Trưởng lão, Đức
Chân Sư có sức khỏe tốt để sớm về với chúng
con. Con kính chúc cô Út có sức khỏe dồi dào.
Con mong cô luôn vui vẻ, thanh thản, an lạc.

Bài thứ 19

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Thích Nữ Huệ Ân)

Hôm nay, con Huệ Ân xin đánh lễ tác bạch.

Con có vài lời cảm nghĩ về lớp học Ngũ Giới thực hành.

Con nhận thấy thời gian này trong tháng cô Út dạy nhiều về sự thực hành Ngũ Giới, cụ thể là đức hiếu sinh, đức ly tham.

Qua đó, mỗi mọi hoàn cảnh ngày học, chúng con đều tiếp xúc để đi vào giải quyết tâm mình. Đúng là nhờ lấy đức hiếu sinh, lấy tình thương làm công cụ để giải tỏa mọi vấn đề thì kết quả thật tốt đẹp, nhẹ nhàng, vui lòng mình, vui lòng người.

Mọi hoàn cảnh, cử chỉ, lời nói, việc làm của cô Út đều là bài học diệt ngã, xả tâm, luyện tâm bất động cho chúng con. Ví dụ: qua đợt thi của 3 lớp học, thời gian thi 3 giờ đồng hồ mà kết quả thi rớt hết. Khi nghe tuyên bố

rớt hết, thì ai cũng vui vẻ tự xét lại mình. Nếu thiếu về việc thực hành thì cố gắng hơn để làm vui lòng Thầy, vui lòng cô Út, chứ không ai tỏ ra khiêu nại, hay tự cho mình là đúng gì cả. Đây cũng là một sự áp dụng đức nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng mọi sự cũng thật là hay.

Những lúc đang học, cô Út bỏ về vì lý do này, lý do khác, cả lớp chúng con cũng ngoan ngoãn ngồi nhìn lại tâm mình, ai có lỗi thì nhận lỗi, ai không có lỗi thì cảnh giác cho mình từng lời nói sao cho không làm khổ người, khổ mình. Và cả lớp cũng im lặng bằng lòng mọi cảnh, lắng nghe mọi điều để nhẫn hơn, để tùy thuận hơn, để bằng lòng hơn. Không ai ồn ào bàn tán đúng sai phải trái gì cả. Con thấy cô Út phát bài cũng rất hay mà mọi người áp dụng vào tâm mình cũng giỏi nên lớp học rất là trật tự, trong sự tu học cũng như học là phải hành. Thật đúng với câu: *“Ngọc càng mài càng sáng, vàng càng luyện càng trong”*. Những người được cô gọi lên trắc nghiệm là một ân huệ lớn, được rèn luyện thử thách, diệt ngã xả tâm trước mặt bao người. Đó cũng là bài học chung cho cả lớp chúng con, con cũng đặt trường hợp mình vào vị trí ấy. Khi nghe khen con phải thể

nào? Con phải xem tâm mình có xao động không? Đó là về ý hành; rồi miệng con phải nói gì để diệt ngã xả tâm, đó là khẩu hành; hành động con thế nào, có nên cười vui vẻ hay để mặt ủ dột, giận hờn, đó là thân hành.

Phần con đi học hôm nào không nghe báo trước, lên lớp học liền là con mệt và bị đau vùng ngực. Khi con chụp hình đông người lu bu, con cũng mệt và đau vùng ngực, con cũng cố gắng tùy thuận hòa vào niềm vui chung của lớp, của mọi người. Vô lớp ngồi con thậm tác ý liên tục 5, 10 phút nó hết đau. Con suy tư: Nếu lát nữa có ra đi thì giờ phút cuối cùng sống trong thiện pháp vui lòng mình vui lòng người, tâm hồn thanh thản an lạc, vô sự, đó là con luôn sống với đạo đức hiếu sinh. Có khi lên lớp, cô Út hỏi từng người làm thế nào để phá tâm sân giận. Con thấy nhiều câu hỏi và bài thực hành rất có giá trị. Nhờ đó chúng con mới áp dụng thành thạo hơn trong cuộc sống.

Con luôn nghĩ mình được diễm phúc, được nhắc nhở dạy bảo sửa sai cho là mình được hạnh phúc nhất rồi.

Và con thành kính tri ân Thầy và cô Út đã tận tình dạy bảo đủ mọi cách. Sự thật chỉ

có luôn suy tư trong thiện pháp, luôn sống và suy nghĩ bằng tình thương chân thật thì tâm mới thanh thản, an lạc, vô sự. Chỉ một mực ghi nhớ kỹ và cảm ơn rồi sửa lỗi mình, hay rèn luyện cho mình được lợi ích giải thoát, đó cũng là đền đáp công ơn Thầy và công ơn cô Út.

Con thành kính đảnh lễ Thầy và cô Út. Con kính mong Thầy và cô Út trụ thế dài lâu để chúng con được nhờ sự cứu độ của Thầy và cô Út.

Bài thứ 20

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Hương Ngọc - Hà Nội)

Ngày 1-2-2007 con được về tu viện học lớp Rèn Nhân Cách đạo đức làm người, Đạo Đức Hiếu Sinh Ly Tham. Lớp học có nhiều người đủ các đối tượng già trẻ, trình độ văn hóa cao thấp nhưng cùng chung một chí hướng giải thoát Thầy ạ!

Khi tới lớp học sinh ngồi nghiêm chỉnh im lặng, thấy cô vào nên đứng dậy chấp tay chào cô giáo của mình, xong quay lên niệm Hồng danh Đức Phật. Cô nói: Mời tu sinh ngồi xuống. Con thấy giọng nói ấm áp của cô đối với trò mình. Cô tổ chức lớp học thật là chu đáo nghiêm trang, học sinh mỗi ngày một đông, cô phải mua thêm bàn ghế mới đủ ngồi. Cô tổ chức tuyệt vời, trường ra trường, lớp ra lớp, có kỷ luật tốt chặt chẽ, không ồn ào, lúc chưa học cũng như lúc học đều giữ gìn nghiêm túc kỷ luật của tu viện đề ra.

Còn phần học cô dạy thực tế dễ hiểu, tiếp thu nhanh. Cô đặt ra câu hỏi thực tế đời sống hàng ngày hàng giờ xảy ra mọi lúc mọi nơi thì xử lý tâm sân ra sao, phải trả lời cô nhanh gọn. Cô dạy có tinh giác phản ứng nhanh để đối nhân xử thế. Ví dụ đang đi ngoài đường họ quẹt xe vào mình, họ trái nhưng họ không xin lỗi mình. Họ quay lại mắng mạt sát mình thì sân nổi lên, tu sinh nên xử lý ra sao? Phải làm gì để dập tâm sân xuống? Con trả lời họ chửi mình dù đúng sai, xin lỗi một câu không gây gổ cãi nhau, xin lỗi một câu để họ đi, mình dập tâm sân xuống. Con tác ý: “*Sân là đau khổ, sân là tái sinh luân hồi*”. Nghĩ là nhân quả trước mình tai ngược nên bây giờ họ tai ngược, có lỗi lại mắng người ta thì họ đòi trả nợ cho, xong con hết sân ngay trở lại bình thường.

Cô dạy muốn gia đình hạnh phúc thì phải yêu thương chồng thật sự, chăm chút chu đáo. Con phải lo chu đáo, con cái phải lo chu đáo, nhà cửa sạch sẽ gọn gàng thì giữ được chồng, gia đình hạnh phúc. Con nghĩ sao cô không có chồng con mà cô dạy đi vào lòng người đúng trọng tâm quá, sao cô hiểu thế, cô quá tuyệt vời!

Còn nhiều bài cô dạy rất thực tế. Cô dạy về trong nhà, xóm giềng, xã hội, phải tỉnh thức trong mọi mặt để xả tâm tham, sân, si xuống cho bằng được. Cô nói đúng thực tế, dễ tiếp thu, làm bài nhanh.

Con nay nghiệp mỏng phúc dày được gặp chánh pháp của Thầy, được cô dạy, con mừng vô cùng. Con không bị đi sai đường lạc nơi. Con quyết tâm rèn luyện nhân cách đạo đức làm người, sửa được tâm tham, sân, si với gia đình cùng con cháu xóm giềng. Hàng ngày tự kiểm điểm bản thân bằng năm giới cấm để gặp chuyện xảy ra mà biết lỗi mình, không soi lỗi người, biết tùy thuận cho gia đình êm ấm, biết ít chuyện im lặng là vàng. Biết thương người trái tai gai mắt, biết ôn hòa khi người ta nóng giận thì không bao giờ có hận thù.

Từ ngày 10-4-2006 con được gặp Pháp của Thầy, con đã tiến bộ hơn trước, đỡ tham, đỡ sân, đỡ si. Con đã đồng hóa một người cực kỳ nguy hiểm. Hàng ngày họ sống bằng nghề đồ tể, họ sống lừa đảo xóm giềng, khách mang hàng thập phương, rồi cờ bạc hút sách, đánh chửi nhau hàng ngày như cơm bữa. Họ ở bên đạo Thiên chúa. Con gọi vào nhà chơi,

con nói tình cảm, họ nghe từ đấy, họ đỡ chửi bậy hơn trước. Họ đã hiểu thì đồ rác luôn cho, họ không nề hà. Con được về tu viện học, được cô dạy con học thực tế cụ thể, dễ hiểu làm nhiều điều bổ ích cho con.

Con xin cảm ơn Thầy và cô Út. Con xin hứa không làm điều gì thất đức để phiền lòng Thầy cô có trò bất hiếu.

Con kính thưa Thầy!

Thầy yên tâm làm sứ mạng lớn cao cả để cứu giúp chúng sinh đang đau khổ trong biển sinh tử luân hồi, còn phần tu viện đã có cô đảm gánh vác vượt sóng biển Chơn Như để dạy chúng con nên người. Càng nhiều tu sinh tiếp nối về học đạo đức làm người. Đáng lẽ 70 tuổi cô phải được nghỉ ngơi an lạc, nhưng vì cứu vớt chúng sinh đau khổ nên cô phải hy sinh thân mình nhiều hơn nữa, giúp Thầy chấn hưng phật giáo. Cô là phận gái nữ nhi nhưng không yếu đuối như các nữ tướng anh hùng Trưng Trắc Trưng Nhị, Triệu Ẩu, v.v.. Các bà này giết giặc cứu nước, còn cô con giết giặc nội tâm, dạy con người sống có đạo đức Hiếu Sinh - sống không làm khổ mình, khổ người. Thắng vạn quân không bằng thắng mình, thắng mình mới là chiến công oanh

liệt, cô còn giới chỗ này đây để giúp chúng sinh tiếp nối đi theo con đường giải thoát Thầy cô đang đi. Cô viết:

1/ Phân hại cho bản thân cô để chiến thắng với làm chủ được sanh, già, bệnh, chết.

2/ Làm tổ chức trật tự an toàn của tu viện bình yên sóng gió.

3/ Tổ chức đời sống tu sĩ, cư sĩ chu đáo vẹn toàn.

4/ Đối nội đối ngoại, cứu trợ xã hội tốt.

5/ Dạy Đạo Đức Hiếu Sinh cho tu sĩ cư sĩ học thực tế, tiếp thu nhanh, làm bài tốt, thi vấn đáp tốt, ai cũng trả bài được.

6/ Có trách nhiệm xây nhà dưỡng lão để Thầy yên lòng. Phân địa giới tu sinh nam, nữ chu đáo, kỷ luật tốt không lộn xộn.

7/ Hàng ngày cô xuống bếp nấu cơm, chia cơm chu đáo để tu sinh ăn đảm bảo sức khỏe tu hành, cho ăn thay đổi hàng ngày hợp khẩu vị. Cô cho ăn quá nhiều, người nào cũng khỏe mạnh.

8/ Chăm lo sức khỏe ốm đau bệnh tật cho tu sinh chu đáo.

9/ Tổ chức cho tu sinh đi tham quan để về trải nghiệm làm bài thi hết tháng.

10/Cô luôn có trách nhiệm quan sát lớp sát sao, không có gì chướng ngại, cô giải quyết ngay êm ái. Quan sát từng tu sinh học hành ra sao để uốn nắn tốt kịp thời, để đảm bảo an ninh tốt cho tu viện để Thầy yên lòng. Thưa Thầy, con còn nhớ có quyển giáo án nào Thầy dạy, có một chú Sa di đến Thầy học đạo:

- Thầy thứ nhất học không được nhưng ăn uống đầy đủ.

- Thầy thứ hai học được nhưng không có ăn phải đi ngay.

- Thầy thứ ba học tốt ăn tạm được thì cứ để học, thầy có đánh mắng đuổi không đi thì con xin nhận thầy thứ ba là thầy Út của con dù thầy có đuổi con không đi, con phải dám chắc không bao giờ con bỏ Thầy của con. Con mong cô giữ gìn sức khỏe để chiến đấu với giặc sinh tử luân hồi, cố gắng tu riết ráo hoàn thành, chiến thắng được sinh, già, bệnh, chết. Chúng con có Thầy và dạy cho tất cả chúng sinh sống đạo đức làm người thật sự là con người, giúp Thầy chấn hưng Phật giáo

đè bẹp bọn đại bịp cho chúng sinh thoát khỏi mê tín dị đoan.

Con kính chúc Thầy, cô luôn khỏe mạnh sống lâu cứu vớt chúng sinh đắm chìm trong sông mê biển khổ.

Con kính thưa cô Út !

Cô dạy chúng con học Đạo Đức Hiếu Sinh, con càng học càng thấy thấm thía vì đau mà đau khổ, tìm ra nguyên nhân đau khổ vô cùng vô tận. Đức Phật dạy không nên giết hại ăn thịt chúng sinh phải trả nghiệp. Phật biết rõ, thương xót chúng sinh, con người vô minh giết chúng sinh ăn thịt, mở ra các lò mổ trên hành tinh này để giết các chúng sinh thương tâm, tiếng kêu la ai oán, như trâu bò, ngựa, lừa, lạc đà, dê, lợn, chó, mèo là những con vật hiền lành đáng thương trung thành với chủ như con trâu. Bò, ngựa, chó lạc đường, nó biết tìm đường về với chủ không bỏ chủ, làm tận tình cho chủ, chó trông nhà giữ cửa cho chủ, khi cần họ cũng thịt ăn. Con gà nó gáy thay đồng hồ từ canh một đến canh năm báo cho chủ biết dậy đi làm kéo trễ, con cá con chim, các loài động vật nó có sự sống của nó, chúng có cha, mẹ, anh, em cùng đàn,

sống cùng nhau vui vẻ, nữ nào cướp mạng sống của chúng mà ăn thịt.

Con người không có tâm từ bi, gia đình cũng là một chùm nhân quả trả vay, vay trả là một bằng chứng vợ đót nhà giết con chết cháy. Gia đình tan nát là bằng chứng cụ thể. Cháu Nhật chết cháy vì cháu đót rừng nướng thịt động vật ăn thịt, nay cháu phải trả nhân quả nhiều đời kiếp trước. Con chim ưng bốn lần cứu chủ không cho chủ uống nước có độc, chỉ một cơn sấm hận giết chết chim yêu quý đã giúp chủ trên đường đi nước bước đánh giặc. Chỉ một lần sấm thiếu suy nghĩ mà giết chim. Con chim còn trung thành với chủ như vậy, ta phải nên học tập đạo đức chim có hiếu nghĩa tình với chủ.

Con ếch bị lột da cắt cổ, hai tay chắp lại van xin tha mạng cũng không thoát chết. Cái tàu sang Châu Âu đầu tiên bị va vào tảng băng, tàu chìm làm chết 150 người vì nhân quả cộng lực đến lúc đó họ gặp nhau để trả quả, vì họ hay đánh lưới cá biển nhiều đến ngày trả nghiệp, cũng như tàu sắp chìm, người ở tàu sợ chết kêu la ồn náo, cũng như họ kéo một mẻ lưới lên, cá tôm cũng sợ chết như họ nhảy lung tung. Nói tóm lại vì đâu có

sóng thần bão lụt, vì con người gây ra đốt phá rừng làm cho rừng tiêu phá, chim muông không có chỗ nương thân, mưa không thuận gió không hòa, thiên nhiên không còn tốt làm cho thời tiết khắc nghiệt, bão lụt sóng thần gây ra làm chết biết bao nhiêu người.

Phật diệt độ 2550 năm nay, may sao có Phật ra đời, Đức Trưởng lão để chấn hưng Phật giáo. Thầy đã ra giáo án Đạo Đức Hiếu Sinh làm sống lại Phật giáo để cứu vớt chúng sinh, sống không làm khổ mình, khổ người và khổ chúng sinh. Con mong sao giáo án Đạo Đức Hiếu Sinh của Thầy sớm vào được các trường đại học, trung cấp, sơ cấp tiểu học vào lòng mọi người để thấm nhuần hết nỗi khổ ốm đau, bệnh tật, tai nạn... là do thiếu Đạo Đức Hiếu Sinh mà ra, nên dùng tay đâm chém động vật, thoát khỏi cảnh đầu rơi máu chảy trên thớt dưới dao, máu chảy thành sông, xương chất thành núi, sớm được chấm dứt thì trên khắp hành tinh này hết chiến tranh, toàn cầu được an lạc.

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Bài thứ 21

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HẰNG NGÀY

(Thích Nữ Hương Tân)

Con, Hương Tân xin có đôi dòng cảm tưởng về lớp học Đạo Đức Hiếu Sinh, ý hành, thân hành, khẩu hành. Con vô cùng cảm động khi thấy Thầy và Cô Diệu Quang đã dày công sưu tầm các mẫu chuyện có tính chất đạo đức cao đẹp để đem ra phân tích kỹ lưỡng và tìm ra mọi góc độ của các mặt đạo đức hầu giảng dạy cho chúng con. Mỗi bài có một cái hay riêng, nội dung bài đã được thể hiện qua mọi tình tiết của nhân vật trong câu chuyện. Trong những bài học đều có các câu hỏi, sau khi cô Diệu Quang đọc xong bài và đọc các câu hỏi cho chúng con viết để chúng con làm. Sáng nào lên lớp cô cũng kiểm tra các câu hỏi trong bài, chúng con hăng hái giơ tay phát biểu phân tích từng câu từng ý trong từng bài một, thật là súc tích sống động và sôi nổi.

Qua những bài học này Thầy và cô Diệu Quang đã giúp chúng con thấy quá rõ ràng và cụ thể. Ví dụ như bài: Vị Tỳ Kheo nhân từ đã nói lên lòng yêu thương là đệ nhất pháp xả tâm. Nếu ai sống với lòng yêu thương tràn đầy là bậc A La Hán, bởi Đức Hiếu Sinh là một giới luật ly dục, ly ác pháp đệ nhất, thế rồi tiếp tục các bài tiếp theo có nhiều gương đạo đức rất tuyệt vời, rất đáng cho chúng con nên học tập như đức can đảm và lòng yêu thương của chú bé ném đá vào xe, hay bài “Chú Bé Ném Sao Biển”, hoặc gương hạnh của Hường trong bài “Mười Một Năm Công Bạn Tới Trường”. Bài này đã nói lên một tình bạn gắn bó 11 năm đã vượt qua trong cuộc sống, thì chính những điều ấy đã làm cho Hường và Ngân một chân giá trị của tình bạn thật tuyệt vời. Qua mười bài con đã được học rèn nhân cách Đạo Đức Hiếu Sinh ý hành, thân hành, khẩu hành. Con được cô Diệu Quang dạy trong một tháng đã giúp cho con luôn luôn ghi nhớ và thực hành. Con sẽ cố gắng sử dụng lòng yêu thương đúng lúc đúng thời để mang lại sự lợi ích thiết thực cho cuộc đời của mình và cũng là biết trân trọng lời vàng ngọc của Thầy và cô dạy trong lớp học này. Chúng con hiểu được Đạo Đức

Hiếu Sinh là lòng yêu thương rộng lớn với muôn loài cỏ cây hoa lá, đất đá, núi sông và vạn vật xung quanh. Chỉ có lòng yêu thương mới mang lại hạnh phúc an vui đến cho gia đình và xã hội.

Qua một tháng con về tu viện theo lớp học Đạo Đức Hiếu Sinh, Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả, Đạo Đức Làm Người do cô Diệu Quang dạy chúng con, con cứ có cảm nghĩ rằng Thầy cô quá vất vả với chúng con nên Thầy cô đã mang hết tất cả tâm sức ra để dạy bảo chúng con từng lời ăn tiếng nói, từng ý nghĩ, hành động trong cuộc sống, chúng con phải xả hết không nên chấp đắm vào một cái gì cả, vì tất cả đều vô thường lúc có lúc không. Kể cả cho đến thân mình cũng vô thường nay còn mai mất. Vì vậy qua lớp học Đạo Đức Hiếu Sinh này, qua lời dạy bảo của Thầy Cô, chúng con khắc cốt ghi tâm không bao giờ quên. Con phải luôn luôn ý tứ từng lời nói, muốn nói một điều gì thì con phải suy tư suy nghĩ rồi mới nói, để tránh không làm khổ mình, khổ người và khổ chúng sanh.

Về việc làm, con phải cẩn thận kỹ lưỡng ý tứ khi muốn làm một việc gì, xem có ảnh hưởng người chung quanh không. Thí dụ như

trong giờ lao tác quét dọn. Và mới đây cô đưa ra bài rèn nhân cách Đạo Đức Hiếu Sinh ý hành, khẩu hành và thân hành, pháp lý tham, qua bài: “Con Trai Đuổi Mẹ Ra Khỏi Nhà”. Đại ý bài đó nói lên lòng tham lam không đáy của người con trai bà Hợi đã làm mất hết đạo đức hiếu thảo của một người con chỉ vì quá vô minh, ngu si, tham lam quá độ mà đã nhẫn tâm đuổi người mẹ già 75 tuổi và đứa em trai ra khỏi nhà vào lúc giáp Tết. Thật là một sự đau lòng cho người con bất hiếu. Biết rằng tiền của nhiều chết có mang được gì theo đâu, hay chỉ có cái thân bất tịnh và cái nghiệp ác nó theo đi. Thật là tội nghiệp cho những người tham. Qua những bài học nói trên cô Diệu Quang dạy và cô mong muốn cả lớp học, ngoài những bài học ghi chép còn phải áp dụng xả tâm, tham, sân, si, mạn, nghi. Cô dạy chỉ bằng cách đem tình thương yêu thật sự và lòng tha thứ khoan dung. Còn bản thân khi có lỗi phải biết xấu hổ, biết sám hối và biết xả tâm cho thật nhậy bén thì mới đúng lời cô dạy.

Bản thân con xin nguyện rằng sau lớp học Đạo Đức Hiếu Sinh ý hành, thân hành, khẩu hành này, con về nhà có gắng rèn luyện

nhân cách, sống không làm khổ mình, khổ người. Sống trong lục hòa và nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng trong mọi hoàn cảnh mà không bị ác pháp lôi cuốn.

Cuối cùng con không biết nói gì hơn vì thời gian trôi nhanh quá, như Đức Phật và Thầy đã dạy:

“Một tác thời gian một tác vàng.

Tác vàng tìm được không gì khó

Tác bóng thời gian khó hỏi han”

Thật đúng vậy nên mới hôm nào chúng con khăn gói ba lô đi vào tu viện để nhập lớp học, đến hôm nay chúng con lại chuẩn bị khăn gói trở về với gia đình, với chùm nhân quả mà chúng con đã chót gieo, nay chúng con xin Thầy Cô chúng ra về để trả nợ nhân quả.

Trước khi ra về chúng con không biết nói gì hơn, con xin đội ơn Thầy và cô Diệu Quang nhiều lắm. Con chỉ mong sao giáo pháp của Thầy sớm được nhà nước ủng hộ để đưa vào các trường, từ phổ thông trung học cho đến các ngành các cấp của nhà nước và các thôn xa, từ những miền xa xôi hẻo lánh trong nước cũng như ở hải ngoại đều được học

Đạo Đức Hiếu Sinh để sớm được giác ngộ được con đường Chánh pháp để xã hội có được cuộc sống an bình và hạnh phúc.

Một lần nữa con xin danh lễ Thầy và Cô Diệu Quang ba lễ, con mong Thầy Cô hoan hỷ chấp nhận.

Ngày 22/2 năm Đinh Hợi

Bài thứ 22

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Thích Nữ Liễu Huệ)

Hơn ba tháng thực hành đối với con Đạo Đức Hiếu Sinh là pháp mầu vô giá đã giúp con từng bước tiến lên trên đường tu học.

Mỗi bài học là một sự khai mở chuyển đổi từ tình thương nhỏ hẹp đóng khung của ái kiết sử chuyển qua tình thương rộng lớn bao la, từ cố chấp dính mắc chuyển thành tâm tha thứ buông xả, ví dụ: Trước kia con có cho người bạn mượn một số tiền đến khi cần con hỏi cô không trả mà còn nói nặng nói nhẹ, nói mỉa mai. Nói móc lò con buồn và giận lắm. Nhiều lần con đã tác ý, tất cả đều vô thường ta chấp giữ làm gì, hãy buông xuống đi, tác ý như vậy nó giúp con không còn trách móc giận hờn, nhưng nó vẫn còn nằm đó, có cơ hội là nó nhảy ra. Đến hôm nay, nhờ Đạo Đức Hiếu Sinh thấm nhuần, tình thương được nảy nở tăng trưởng trong con, con không còn

tác ý mà tự nó rơi rụng, không còn một tí xíu trách hờn lại còn thông cảm thương bạn hơn, vì hoàn cảnh khó khăn, vì chưa thông suốt nhân quả nên bạn rất khổ tâm. Con ước nguyện một ngày gần đây bạn sẽ được gặp Thầy, gặp Cô Út được học Đạo Đức Hiếu Sinh Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả để có cuộc sống an vui thanh thản hơn. Nhờ Cô Út hàng ngày nhắc nhở phải siêng năng thực hành Đạo Đức Hiếu Sinh, nên chúng con cố gắng thực hiện trong mọi hoàn cảnh. Một hôm con đang đụt mưa, có một đàn kiến đang trôi nổi trong nước, con vội chạy tìm nắm que thả xuống bắc cầu cho chúng qua, dù có bị mưa ướt. Hàng ngày con đẩy xe cơm và thức ăn gặp một đàn kiến băng qua đường, con không quên dừng lại khiêng hai bánh trước xong, tới hai bánh sau, đàn kiến an toàn thoát chết mà không hề hay biết, gặp một con sâu bị kiến cắn, một con bọ rầy bị lật ngửa, con trùn bị lạc vào sân nắng đang quần quại, con nhái bị rấn cắn... con biết cảm nhận sự đau đớn và sợ hãi như chính mình bị vậy... nên con tìm đủ mọi cách để cứu chúng, con không hề sợ hãi một con gì cả. Vì nó được hun đúc và nuôi lớn bằng tình thương của Đạo Đức Hiếu Sinh, và đã chuyển dần từ xấu sang tốt, từ vị kỷ

thành vị tha. Tuy vậy cái bản ngã to lớn gốc rễ đã ăn sâu nhiều đời, tham, sân si lừng lẫy không dễ gì một sớm, một chiều tiêu diệt chúng được mà cần phải nỗ lực tinh tấn, không ngừng đem tình thương chế ngự sân hận. Lấy sự xả tâm đẩy lui bản ngã, chỉ có tình thương và lòng tha thứ luôn ngự trị trong tâm thì bản ngã mới chịu lắng yên rút lui...

Đây thật sự là lớp học “GIÁO DỤC VÀ ĐÀO TẠO”, rèn nhân cách Đạo Đức Hiếu Sinh cho nên chúng con thực hành tới đâu là có kết quả ngay liền tới đó.

Ví dụ : Khi làm sai việc gì hay được Út trách nghiệm la rầy, con liền nhắc tâm buông xuống không ôm ác pháp, cô Út đang trợ duyên cho ta xả tâm đó... Thế là tâm buông sạch không còn dính mắc một tý gì. Khi mệt mỏi, không muốn ngồi dậy đúng giờ con nhắc tâm có thương mình không? Nếu thương mình thì hãy tinh tấn làm chủ ý mình giữ đúng giới luật, thế là nó bật dậy liền. Khi ai lỡ nói trái ý nghịch lòng làm con nổi sân, con liền nhắc tâm hãy thương yêu thông cảm và tha thứ, thế là cục sân chưa thành hình đã tiêu tan.

Vì đã chứng nghiệm được tình thương và tha thứ là một việc làm tối ưu quan trọng không thể thiếu được trên đường giải thoát, và đó cũng là pháp duy nhất diệt ngã xả tâm, ly dục ly ác pháp một cách hữu hiệu nhất. Chúng con đã có kết quả từng bước trong thực hành Đạo Đức Hiếu Sinh nên rất vui mừng và sung sướng, nhưng cũng thật cảm động và trân trọng biết bao... Để có những bài học quý giá, những mẫu chuyện chuyên chở đạo lý sâu sắc về Đạo Đức Hiếu Sinh, cắt xén từng câu hỏi bắt buộc mỗi tu sinh phải động não, tư duy đào sâu vào nội dung, ý nghĩa và mục đích để có đáp án chính xác thì thực hành mới có kết quả. Mỗi câu hỏi đều có tác dụng đánh thức thiện căn, mở rộng tâm từ. Đó là tất cả công sức và tâm huyết của Thầy trút cạn vào đây. Để có sự bình an trong cuộc sống của chúng con hiện tại. Để có những phút giây thanh thản và an lạc nội tâm chúng con. Để chuyển tải những thông điệp đạo đức cho khắp hành tinh. Để bảo vệ giữ gìn Chánh pháp, lợi ích cho nhân loại. Thầy phải ngày đêm trăn trở lo toan với tuổi 80, Thầy phải làm việc 24/24 đều là việc làm ngoài khả năng giới hạn của con người... Hiểu được điều này, chúng con ngày đêm cố gắng

thực hành Đạo Đức Hiếu Sinh, nhất là mỗi cử chỉ, mỗi hành động đều kèm theo câu nhắc nhở khéo làm đau chúng sanh, một lời nói phát ra đều phải cân nhắc để khỏi làm khổ người, mỗi ý nghĩ khởi lên, ta phải thấy và bám theo liền, nếu khởi lên ác pháp ta liền diệt tiêu, nếu là thiện pháp thì ta phát huy duy trì. Và hướng chúng thực hiện Đạo Đức Hiếu Sinh trưởng dưỡng tâm từ, mở rộng tâm từ, mở rộng tình thương đối với con người cũng như tất cả muôn loài vạn vật. Phải dũng mãnh vượt qua mọi chướng ngại, mọi thử thách bằng câu tác ý: *“PHẢI TRIỆT TIÊU BẢN NGÃ, PHẢI MỞ RỘNG LÒNG THƯƠNG”*.

Khi bản ngã nổi lên thì mọi ác pháp tấn công làm tê liệt ý chí và nghị lực... mất đi sự tinh tấn dũng mãnh, nhất là bệnh háo danh, ganh tỵ là tên cản trở bước tiến trên đường tu học. Vậy ta muốn triệt tiêu bản ngã hay nói đúng hơn là chặn đứng bản ngã, chỉ có giới đức nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng bằng giới hạnh ăn, ngủ, độc cư. Bằng sự thể hiện đức tính khiêm hạ, từ tốn với mọi người, phải đẩy lui chúng bằng pháp màu vi diệu Tứ Vô Lượng Tâm (TỪ, BI, HỖ, XẢ), phải nỗ lực tinh tấn không ngừng, có vậy mới dẹp được cái ngã ranh mãnh xảo quyệt - là tập khí đã

ăn sâu nhiều đời nhiều kiếp, chúng chỉ sợ tình thương và lòng từ bi, vì hai pháp này đi ngược lại với chúng là tham, sân, si, mạn, nghi... Sân là ghét là giận, là tức, là nóng nảy gây biết bao tội lỗi... Còn thương thì vui vẻ, nhã nhặn, ân cần giúp đỡ thông cảm, sẻ chia. Dù ai đó có cư xử như thế nào, nhưng tình thương đã ngự trị thì liền đó có sự thông cảm và tha thứ khoan dung và độ lượng. Để có được tình thương luôn ngự trị trong tâm thì chúng con phải từng giây, từng phút khởi lòng yêu thương qua thân, khẩu, ý thường hành thập thiện. Ví dụ: Thấy người già băng qua đường, ta phải dừng lại dắt qua, thấy người khiêng vác nặng, ta nên chia sẻ đỡ dần, gặp người hoạn nạn ta phải hỏi han trợ giúp, v.v..

Còn được khen và bị chê cũng không kém phần nguy hiểm, được khen là nuôi lớn bản ngã. Vậy khi được khen, ta phải nhìn rõ tâm mình, vì không ai hiểu rõ mình hơn chính mình, tâm ta còn đầy rác rưởi, tham, sân, si, giới luật giữ chưa tròn thì những lời khen ấy là ảo tưởng chiêm bao, ta không xứng đáng đón nhận. Có những lời khen chân thành thì ta lấy đó làm động cơ sách tấn

nhưng phải thật cẩn thận không khéo ngã lồng vào...

Còn lời sách tấn chê bai, ta lấy đó làm thước đo nội tâm coi có còn dính mắc, buồn, giận hay không? Nếu còn buồn giận là bị cái ngã lấn át che mờ. Hãy tỉnh giác chụp lấy cơ hội những lời trách móc làm đòn bẩy đánh bật bản ngã, vì những lời chỉ trích chê bai, góp ý xây dựng là phản tỉnh trung thực nhất là những người trực tiếp giúp ta diệt ngã xả tâm, nên ta rất biết ơn và sẽ cố gắng sửa chữa. Còn ngược lại, ta lỡ làm sai việc gì, nói lỡ lời nào làm trái ý phật lòng người khác, ta phải thấy lỗi, thành khẩn xin lỗi, và tha thiết mong người tha lỗi. Có một điều duy nhất ta cần nắm bắt duy trì liên tục, đó là: “TIÊU DIỆT MỌI ÁC PHÁP, THỰC HÀNH TẤT CẢ PHÁP THIỆN”, giữ tâm luôn sống trong thiện pháp để từ ý nghĩ, ánh mắt, bước đi lan tỏa ra một tình thương chân thật từ trái tim trong sáng.. Đó là kim chỉ nam, là ánh đuốc soi đường đưa ta đến bến bờ giải thoát.

Kính bạch Thầy! Qua bài học LÁ THƯ CỦA MẸ đã đánh động tâm con, qua đây, con thấm thía khắc sâu về tình mẹ. Mẹ thật vĩ đại, thật thiêng liêng cao quý, hằng đêm con ước nguyện cho mẹ biết niệm Phật, tương

Phật là tưởng đến người nghèo khó, ước nguyện cho Mẹ hiểu rõ phần nào về luật nhân quả để buông bỏ tất cả, chỉ sống với tâm thanh thản, an lạc, và vô sự... Sự thành khẩn của con đã có một phần kết quả, là mẹ tuyệt đối ăn chay trường, ai ép gì cũng không ăn, mẹ biết tác ý đuổi bệnh, biết an tâm không sợ chết, biết bằng lòng và chấp nhận tuổi già bệnh hoạn, không rên la than oán... Bấy nhiêu đó đủ làm con yên tâm rồi... Cũng qua bài học LÁ THƯ CỦA MẸ đã làm con xúc động thật sự, khơi dậy tình thương nơi con lớn mạnh với câu: *“Hãy trầm tĩnh và bao dung với những người đã gây cho con nỗi đau”, “Và những gì con đã cho đi từ trái tim hôm nay, chắc chắn con nhận lại được từ trái tim ở ngày mai hoặc ở sau này”* nhiều và nhiều lắm. Câu nào cũng là bài học giá trị khai mở thiện căn, kích động lòng yêu thương đối với muôn người.

Kính bạch Thầy! Không phải riêng con, mà tất cả lớp chúng con đều phấn đấu trên mặt trận: Rèn luyện nhân cách Đạo Đức Hiếu Sinh thể hiện qua ánh mắt, cái nhìn, sự rạng rỡ trên gương mặt, không có sự ức chế hay dồn nén, luôn trợ duyên giúp đỡ lẫn nhau, nếu có gì sơ suất liền được thông cảm và tha

thứ, nếu gặp cảnh bất bình liền được chế ngự hóa một cách nhanh chóng, vì ai cũng thâm nhập “ĐẠO LÝ VÔ GIÁ” đó là “KHÔNG LÀM KHỔ MÌNH, KHỔ NGƯỜI”, là câu thần chú luôn ở nơi tâm, nó có một công năng bảo vệ tâm thanh thản, an lạc và vô sự... Nó phong tỏa được cái đúng sai, phải trái để hòa nhập vào tình thương đại đồng. Bây giờ chúng con mới biết quý trọng thời gian trong từng giây, từng phút không để thời gian vụt mất một cách lãng phí vô nghĩa.

“Tác bóng thời gian một tác vàng

Tác vàng làm được không gì khó

Tác bóng thời gian khó hỏi han”

Trong khu an dưỡng chúng con hiện giờ gồm có:

- 1- Liên Tịnh
- 2- Liễu Huệ
- 3- Quảng Kính
- 4- Nguyên Trí
- 5- Ngọc Bình
- 6- Mỹ Châu
- 7- Hạnh Từ

8- Cô Nghiệm

9- Quảng Thanh

Chúng con sống bình an tĩnh lặng, ai cũng lo thi đua thể hiện tâm từ tẩy rửa tâm mình cho trong sáng, không còn thì giờ để dòm ngó người khác, không có tâm đố kỵ lẫn nhau. Cuộc sống lặng lẽ êm đềm như ở Thiên đàng, Cực lạc... Dù chưa được vị quả Hiền Thánh, nhưng huynh đệ ai cũng thấy giá trị quý hóa. Khi được ở trong tu viện, là nơi Thánh địa, là đất Phật, thân tâm được an trú trong từ trường thiện lành, được từ quang của Thầy soi sáng từng bước đi, từng ý nghĩ hàng ngày được học những pháp bảo vô giá về Đạo Đức Hiếu Sinh. Được gần gũi tiếp cận với những tâm hồn cao thượng, cầu tiến học hỏi, có được đức hạnh điền đạm, oai nghi nhiều và nhiều lắm.

Kỳ này ở Hà Nội vào con thấy tiến bộ rõ rệt, vị nào cũng chăm học, siêng tu, coi nhẹ ái kiết sử và đã có kinh nghiệm xả tâm, nhờ ở cô Út ngày ngày nhắc nhở sự thực hành nên quý cô dễ nắm bắt và có kết quả cụ thể..

Kính bạch Thầy! Kính thưa cô Út, con chỉ có vài cảm nghĩ về lớp học Ngũ Giới, rèn

nhân cách Đạo Đức Hiếu Sinh xin kính trình
Thầy và Cô Út.

Con xin kính chúc Thầy an khang
trường thọ để dìu dắt chúng con viên thành
đạo quả.

Chơn Như ngày 15/04/2007

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Liễu Tâm Thanh)

Cảm giác tâm con khi được trở lại lớp Đạo Đức Ngũ Giới: Rèn Nhân Cách Đạo Đức Hiếu Sinh, tâm con trào dâng lên một niềm tin đầy hy vọng, nó sống động trong con không bao giờ ngừng nghĩ về, con nhận thấy đức Thầy dựng lại Chánh pháp của đạo Phật Nguyên thủy thật là tuyệt vời. Với một chương trình giáo dục đào tạo đạo đức nhân bản - nhân quả, không làm khổ mình, khổ người, khổ chúng sinh. Nó có lợi ích rất lớn lao đối với loài người vì họ đang sống trong ảo tưởng mơ hồ, có thể giới siêu hình, luôn lầm chấp cái ta, bản ngã của ta, thân người là của ta, nhà cửa, đất đai ruộng vườn tiền của danh vọng tất cả mọi thứ trên đời này đều là của ta.

Con người giàu sang hay nghèo khổ đều do số phận. Cuộc sống ý lại cầu tha lục, những đa số cầu cúng mà họ chẳng được gì,

họ vẫn khổ đau, gia đình vẫn gặp hạn, họ cũng ngao ngán cho cuộc đời lấm ròi. Hôm con xin về ăn Tết với gia đình con có xin cô Diệu Quang mấy cuộn băng “Chặng Đầu Thử Thách” có tường trình tổng kết học 7 tháng và khai giảng lớp học Đạo Đức Ngũ Giới, 2 cuộn băng lợi ích của ăn chay và vài cuốn Trở Về Đạo Phật xin cô về làm quà Tết. Thế mà cô ban làm quà lại rất có giá trị, cả hai bên nội ngoại và những người thân thiết đều được xem băng, họ phát biểu: Thật là thực tế quá, nhưng xa quá. Nếu gần thì tháng cũng đi học một vài ngày. Sáng đi tối về, chứ ở luôn thì không ở được, còn nặng gánh về gia đình đây ở quê ngoại con cách nhà con 45 cây số, còn gia đình chồng con vui vẻ xem xong, nhận thức phát biểu, cô con dâu thứ hai nói rằng: Ông Thầy này là một người rất tài giỏi, lấy đạo đức tâm linh để giáo dục con người, không muốn sự chết chóc đổ máu, còn bác Hồ có tài nhưng vẫn còn bị giặc đến xâm chiếm, nước vẫn còn đánh nhau vẫn phải chết chóc đổ máu, còn bà đi học thế này là dạy về đạo đức tâm linh. Nếu gần thì con dạy học, con được nghỉ thứ bảy và chủ nhật, con soạn bài tranh thủ còn dành thời gian theo bà đi học thì tốt quá, còn ông chồng con thì chống trái

không muốn cho con đi học tiếp. Cô con dâu bảo ông để cho bà đi học, ông ngại đun ăn thì đến bữa ông ra con mà ăn cơm với chúng con để cho bà yên tâm đi học.

Con thầm cảm ơn những người thân trong gia đình dành cho con những điều tốt đẹp khích lệ sách tấn con đi học diệt ngã xả tâm nhiều hơn để xứng đáng được rèn dũa của người tu sinh trong lớp học Ngũ Giới trong lớp học đã được Thầy và cô Diệu Quang dạy bảo.

Qua một tháng tám ngày về ăn Tết với gia đình, nhận được thông báo triệu tập của cô Diệu Quang, con lại sắp xếp công việc của mình trở lại lớp tu học, tâm con rất hoan hỷ. Lớp học chỉ còn lại các cô tu sĩ, còn cư sĩ chỉ còn lại vài cô, và chúng con ai cũng nhìn nhau rồi thấy quý cô lên phát biểu bài: “Lá Thư Của Mẹ”, chúng con thấy các ý kiến phát biểu nói lên rất tiến bộ và sôi nổi, chúng con không ngờ con chỉ xa lớp có thời gian ngắn ngày mà lớp học thay đổi khác trước rất nhiều về nhận biết nắm bắt chương trình của các cô ở lại lớp được học tiếp tục.

Kính bạch Đức Thầy!

Kính thưa cô Diệu Quang!

Thời gian tu học đối với chúng con hiện giờ, chúng con thấy rất là quan trọng, học gián đoạn, nắm bắt chương trình bị đuối sức, chúng con tưởng tượng không theo học nổi lớp. Nhờ sự khéo léo lồng ghép những bài giảng, cô lấy thí dụ thực tế trong đời sống hàng ngày xảy ra trong sinh hoạt, nhờ đó chúng con dần dần mới thấy nhận thức được ra, cô mở rộng bài giảng dạy cho chúng con hiểu biết ở ba nơi: thế nào là ý hành, thế nào là khẩu hành, thế nào là thân hành. Cô kiểm tra sự thực hành ở mỗi thí sinh, cô đặt ra những câu hỏi cho chúng con trả lời, mỗi người một tình huống không ai giống ai, đặt ra tình huống tác ý để dùng được cơn sân hận bằng cách dùng ngay được ý. Cô giảng dạy cho chúng con biết yêu thương sự sống, tình người đối với tình người, tình người đối với muôn loài vạn vật; biết kính trọng nhường nhịn sự sống yên ổn cho nhau, bảo vệ che chở cho nhau, biết tha thứ lỗi lầm của nhau, luôn thấy lỗi mình không thấy lỗi người. Mỗi tu sinh ai cũng có ý thức tự nguyện xin phát biểu, nhiều cánh tay giơ lên, cô phải ưu tiên tu sinh cao tuổi phát biểu trước. Thật sống động quá là những bài học thực tế, mỗi tu sinh nói ý kiến của mình để cùng nhau tu học

làm sáng tỏ vấn đề, qua những vỗ tay khích lệ động viên thật là sôi nổi.

Lớp học Ngũ Giới nữ chúng con rất đoàn kết, thương yêu nhau, thật sự lo lắng cho nhau như chị em ruột, tứ hải như con một nhà. Tuy Đức Thầy và cô Diệu Quang không sinh ra chúng con như cha mẹ ở ngoài đời, nhưng Đức Thầy và cô Diệu Quang sinh ra chúng con từ một môi trường xây dựng lại với chính đạo Phật, nuôi dưỡng chúng con từ buổi khai sinh ra nền đạo đức nhân bản - nhân quả, sống không làm khổ mình, khổ người, khổ chúng sinh. Đức Thầy cho chúng con có tên họ, thật là một đấng cha lành chung của bốn loài và một vị Minh Sư của khắp trời người. Chúng con đi đâu ở đâu để làm ăn sinh sống vẫn nhớ về tu viện Chơn Như là nơi chốn tổ đã khai sinh ra chúng con:

Con luôn nhớ đến công ơn của Đức Thầy và cô Diệu Quang. Con cúi đầu đảnh lễ Đức Thầy.

Kính ghi,
Con Liễu Tâm Thanh

Bài thứ 24

**ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH
VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY**

(Liễu Thiện)

Sau đây con xin viết bài cảm nghĩ về lớp học thực hành Đạo Đức Ngũ Giới - Đức Hiếu Sinh.

Gần một tháng qua, chúng con những tu sinh đang theo học lớp thực hành Đạo Đức Hiếu Sinh do cô Diệu Quang hướng dẫn và trải nghiệm từng buổi lên lớp, một cách cụ thể và xác thực.

Từ những buổi học thực hành đó đã khiến tâm con vỡ ra rất nhiều. Con hiểu rằng giữa lý thuyết và thực hành là cả một vấn đề mâu thuẫn và rất vi tế. Nếu chỉ học lý thuyết nhiều mà không áp dụng vào thực tế đời sống hàng ngày thì không có ích lợi gì, chỉ như con vẹt học nói tiếng người, nhai lại lời nói của người khác mà thôi.

Thật may mắn và hạnh phúc biết bao khi chúng con được cô truyền dạy với bao

kinh nghiệm thực tế cô đã trải qua cuộc sống hàng ngày.

Với tấm lòng yêu thương rộng lớn và trái tim nhân hậu đầy lòng khoan dung độ lượng, cô đã truyền cho chúng con từ lời ăn tiếng nói, cử chỉ hành động cho tới ý nghĩ bằng tất cả tâm huyết từ trong máu thịt của mình.

Thật hữu duyên thay, khi con được gần gũi sớm tối bên cô, do vậy con đã cảm nhận được sự trấn trở từ sâu thẳm trong tâm hồn cô. Làm thế nào, bằng cách nào để áp dụng lý thuyết vào thực tế cho quý tu sinh tu học trong kỷ luật, giới luật thật chặt chẽ, nhưng vẫn thoải mái tự nhiên và an vui. Cô luôn mong mỗi làm sao quý tu sinh nắm bắt được cái hồn từ trong lý thuyết để rồi biến nó thành thức ăn tinh túy vào sự xả tâm trong đời sống hằng ngày. Từ sự trấn trở suy nghĩ đó, cô đã tìm đủ mọi cách, mọi phương tiện để cho những buổi học thực hành luôn được sống động, an vui và đầy tình thương lẫn nhau trong sự cảm thông, chia sẻ mọi khó khăn trên bước đường tu học.

Bản thân con nhờ những buổi học thực hành rất thực tế và cụ thể này, con đã sáng

ra rất nhiều và biết mình còn yếu kém điểm nào, mạnh điểm nào, rồi từ đó cố gắng khắc phục và phát huy thế mạnh mà cô đã trải nghiệm. Ví dụ: Qua buổi được cô tổ chức cho đi tham quan Nha Trang dưới sự tài trợ của một Phật tử đợt vừa qua, con đã rút được bao bài học quý báu từ trong nội tâm trên đủ mọi trận thô có, vi tế có, mà nếu chỉ lý thuyết thì vĩnh viễn không bao giờ con tiến bộ trên bước đường tu học.

Từ tỉnh thức để làm chủ ý thức trong mọi hành động, lời nói cho đến tính cẩn thận, thận trọng, tính sâu hặn, tham lam, si mê... Trước mọi đối cảnh thuận có, nghịch có, về sự quán xét sự vô thường của các pháp một cách như thật... Rồi đến đức hạnh nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng trước mọi đối tượng, mọi trạng thái cảm xúc. Nói chung con đã thu hoạch được một bài học về sự xả tâm, về đức hạnh trong việc áp dụng những bài học Đạo Đức Hiếu Sinh một cách như thật rất thực tế, cụ thể, mà ngay chính con cũng không thể ngờ được. Thật là một bài học vô cùng bổ ích và lý thú mà cô đã khéo léo chỉ dạy để chúng con thực hành.

Những bài học thực hành cô dạy không khác với lý thuyết của Thầy một ly nào. Chỉ có điều cô không mượn danh từ ngôn ngữ của Thầy mà đi vào mọi khía cạnh, do vậy những ai thiếu sáng suốt, không linh hoạt, cố chấp vào danh từ sẽ khó mà xả được nội tâm. Chỉ biết nhấn nhọc, tùy thuận, bằng lòng trong sự xả tâm một cách an vui thực sự trước mọi cảnh mà cô đã tạo ra trắc nghiệm cho quý tu sinh.

Qua những buổi học thực hành này, con luôn thâm biết ơn sự dạy bảo của cô. Nó đã giúp cho con tăng trưởng thiện pháp lên rất nhiều, và ác pháp cũng dần được đẩy lui. Vì thế con luôn tự động viên mình hãy ráng cố gắng thực hành cho thực tốt, thật sống động, thật an vui để đền đáp lại sự nhiệt tâm chỉ dạy của cô.

Đến đây, con không biết nói gì hơn chỉ vô cùng biết kính trọng và thương cô vô hạn. Con thâm cầu mong cô luôn mạnh khỏe, tất cả mọi chướng ngại pháp được giảm bớt để mọi công việc cô đang âm thầm làm việc được thuận buồm xuôi gió.

Trên đây là đôi dòng cảm nghĩ của con về lớp học thực hành Đạo Đức Hiếu Sinh, con

kính mong Thầy, Cô từ bi, hoan hỷ xem xét và chỉ dạy cho chúng con nhiều hơn nữa.

Con xin kính chúc Thầy, Cô thân tâm hằng được an lạc và mạnh khỏe.

Con xin kính chúc quý tu sinh luôn bình an, hạnh phúc trong đời sống hằng ngày và không ngừng lớn mạnh trên con đường học Đạo Làm Người.

Kính ghi!

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HẰNG NGÀY

(*Mỹ Linh*)

Con, Mỹ Linh xin có một vài cảm nghĩ sau ba tháng học tập Lớp Ngũ Giới - Rèn Nhân Cách Đạo Đức Hiếu Sinh.

Vừa nghe nói đến lớp “Ngũ Giới”, con cứ ngỡ rằng tựa như một buổi lễ quy y và được truyền cho năm giới vậy. Khi ấy vị Thầy làm lễ quy y cho chúng con sẽ thông qua năm giới rồi giải thích kỹ, sau đó chúng con được về thực hành theo và xem như ngày ấy chúng con được làm đệ tử Phật, tức là được làm con Phật, sẽ sống và thực hành năm giới này. Nhưng kỳ thực chẳng có mấy ai giữ gìn đúng năm giới: Không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối, không uống rượu!? Do vậy mà đại đa số các Phật tử đã quy y Tam Bảo và thọ nhận Ngũ Giới, dần dần sống buông thả, không có Phật tử nào giữ gìn đúng lời tuyên thệ trước Phật và mọi người. Còn người tu thì do không giữ gìn giới

nghiêm túc (cụ thể năm giới đầu) nên tu mãi chưa đi tới đâu, có khi còn bị tẩu hỏa nhập ma, rối loạn thần kinh nữa, hoặc lại âm thầm lặng lẽ ra đi ?!

Vì những lẽ ấy mà Thầy đã gửi thông báo chiêu sinh để chuẩn bị cho ra đời lớp đạo đức này, hầu giúp chúng con được học tập và thực hành giới cho thật thấm nhuần để xây dựng một nền tảng đạo đức thật kiên cố cho chính mình, mong sao đủ đức hạnh để đi sâu vào thiền định được và giúp cho quý Phật tử bốn phương thấm nhuần cốt lõi của đạo Phật, đó là đạo đức nhân bản - nhân quả. Với sự quan tâm ấy, chúng con thật cảm động vô cùng, đây là duyên phước lớn của chúng con và cả chúng sanh.

Lớp học bắt đầu từ ngày 21/11/2006 (tức ngày mùng 1/10 năm Bính Tuất). Nửa tháng đầu, cô Út dạy chúng con thọ Bát Quan Trai, những ngày ấy chúng con được tập làm Phật, được giữ gìn tám giới: Không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối, không uống rượu, không nằm giường cao rộng lớn, không ăn phi thời, không ca hát và không nghe ca hát. Chúng con được tu tập Chánh Niệm Tỉnh giác, được đi kinh hành

phá hôn trầm và quan trọng nhất vẫn là những lời động viên nhắc nhở tu Định Sáng Suốt (tức là định thư giãn) và đó là lời động viên nhắc nhở tu tập xả tâm, qua việc: **Ngồi chơi theo dõi những ý niệm trong tâm để tập dừng những ý lăng xăng mà trở về thực tại với tâm thật bình thường, tâm luôn thanh thản, an lạc và vô sự.** Riêng con không thường xuyên ở trong thất nên con tu tập chánh niệm tĩnh giác trong mọi việc làm, đồng thời lưu ý những tạp niệm lăng xăng hướng tâm ý con dừng lại những gì dễ trở về với tâm thanh thản và vô sự hơn. Từ đó, giúp con được ý tứ hơn, gạt bỏ những niệm mà khiến con phải nói hay làm người khác khổ. Con thấy đây là một sự rèn luyện thiết thực vô cùng, giúp con luôn ý tứ từng tâm niệm để diệt ngã, từng tâm niệm để xả tâm, có vậy mới ly dục ly ác pháp được. Và cũng nhờ tu tập Chánh Niệm Tĩnh giác mà con bằng mọi cách, bằng mọi giá gạt các niệm quá khứ hay tương lai để giữ gìn tâm không phóng dật, để hộ trì tâm thanh thản, an lạc và vô sự. Tuy nhiên, con cần phải cố gắng nhiều hơn nữa, để xả tâm nhiều hơn nữa thì mới độc cư trọn vẹn được. Vì đó là bí

quyết thành công của thiên định mà con phải phấn đấu đạt cho được.

Sau nửa tháng ấy, chúng con được tiếp xúc dần dần với hai mươi lăm bài học về rèn nhân cách đạo đức hiếu sinh, ý hành, khẩu hành, thân hành, là một đức hạnh của giới thứ nhất trong năm giới. Đó là giới không nên giết hại và ăn thịt chúng sanh. Qua học tập con được biết Đức Hiếu Sinh chính là lòng thương yêu rộng lớn đối với mình, đối với mọi người, mọi vật và muôn ngàn cỏ cây.

Con rất cảm động khi thấy Thầy và cô Út đã dày công sưu tầm các mẫu chuyện có tính chất đạo đức cao, để đem ra phân tích kỹ lưỡng mà tìm ra mọi góc độ của các mặt đạo đức hầu giảng dạy cho chúng con. Mỗi bài có mỗi cái hay riêng, nội dung bài đã đánh thức lòng yêu thương của chúng con được thể hiện qua mọi tình tiết của từng nhân vật trong câu chuyện. Những bài học ấy giúp con thấy rất rõ sự tai hại tột cùng của tham, sân, si, mạn, nghi mà tìm cách diệt trừ. Diệt trừ tận gốc - để đáp lại công ơn Thầy và cô Út.

Chỉ vì tâm tham ăn thịt chúng sanh mà phải có những bàn tay vấy máu, cắt cổ lột da

vô vãn con ếch hiền lành, đáng thương. Cũng chỉ vì tâm tham sống sợ chết mà có biết bao sự giết hại đàn cừ để cúng tế thần về việc trị bệnh, lại còn độc ác hơn nữa là giết cả sinh mạng của một bé thơ.

Chỉ vì: *“Nhất niệm tâm sân khởi bách vạn chương môn khai”*, tâm sân đã khiến bà mẹ ấy giận chồng, đốt nhà và giết đứa con con máu mủ của mình! Để rồi cuối cùng lại vào tù ngồi ôm hận. Cũng chỉ vì tâm sân mà Thành Cát Tư Hãn đành tự tay chém chết con chim ưng trung thành của ông. Và rồi ông phải day dứt, ân hận mãi trong lòng. Ông phải đau đớn rút ra bài học kinh nghiệm: *“Không nên hành động khi nóng giận”*.

Qua những bài học này, Thầy và cô Út đã giúp con thấy quá rõ ràng: *“Si là cực ác!”*. Thật vậy, chỉ vì tâm si - quá vô minh - không biết gì về giới cấm sát sanh của Phật giáo, cũng như sự trừng trị của pháp luật, sự giày vò bút xé của lương tâm. Và hơn thế nữa là sự trừng phạt công minh của luật nhân quả, nên con người giết con người, tệ hơn nữa là những bà mẹ giết con! Thậm chí có người phá thai, giết con mình cả ba, bốn lần!

Cũng chỉ vì tâm ngã mạn, chỉ biết có cái khát nước của ta, chỉ biết ta là chủ là trên hết, nên ông Thành Cát Tư Hãn phải ân hận mãi khi giết chết con chim ưng.

Cũng như ông vua Hòa Mạc chỉ xem trọng cái ta, mẫu hậu của ta mà truyền lệnh trong dân chúng để tìm bắt một trăm con vật đủ loại và cả một đĩa nhỏ đem giết để tế thần linh tạo biết bao đau thương tang tóc đến với muôn vật và muôn người.

Nếu không có tâm nghi của gia chủ thì vị Tỳ kheo kia đâu có bị hành hung, đánh đập, sỉ nhục như vậy. Cũng như hai anh em nọ, chỉ vì tâm nghi của người em mà người anh đau đớn, buồn tủi suốt hai mươi năm trời. Tâm nghi đã làm nên tội ác, tâm nghi đã tạo ra bao khổ đau...

Qua những lời giảng dạy của Thầy và cô Út, con luôn ghi nhớ kỹ và thực hành câu: ***“Lòng yêu thương là đệ nhất pháp diệt trừ tâm tham, sân, si, mạn, nghi”***. Con sẽ cố gắng sử dụng lòng yêu thương đúng thời, đúng đối tượng để mang lại sự lợi ích thiết thực cho cuộc đời tu tập của mình và cũng là biết trân trọng lời vàng ngọc của Thầy, của cô Út đã chỉ dạy cho chúng con!

Bên cạnh những điều ấy còn có những gương đạo đức rất hay, rất đáng cho mọi người học tập như: Đức can đảm và lòng yêu thương của “Chú Bé Ném Đá” hay bài “Chú Bé Ném Sao Biển” hoặc gương của Hường qua bài “Mười Một Năm Công Bạn Đến Trường”; gương từ bi biết thương yêu và tha thứ của vị Tỳ Kheo trong bài: “Vị Tỳ Kheo Nhân Từ”. Xong, con rất tâm đắc bài: “Tại Sao Ta Niệm Phật”, vì bài này có một nhân vật rất có tài đó là ông Hoàng, mọi người chưa hết ngạc nhiên khi thấy ông ta sửa đổi rất nhanh tâm tánh hung dữ trở thành một người hiền lương đạo đức. Qua bài này, con luôn biết rằng ý nghĩa của niệm Phật: Là luôn thể hiện một tình thương rộng lớn để ban rải cho mọi người, nhất là những người nghèo khó. Niệm Phật là niệm tình thương; niệm Phật là luôn sống trong thiện pháp làm vui lòng mình, vui lòng người; niệm Phật là luôn sống với đạo đức hiếu sinh, sống hợp với đạo đức nhân bản - nhân quả. Từ nay, con sẽ cố gắng tưởng niệm Phật Đà, tưởng niệm Thầy và cô Út là nhắc con luôn phòng hộ sáu căn, là luôn giữ gìn tâm thanh tịnh, an lạc và vô sự. Từ nay con sẽ cố gắng tưởng niệm Phật Đà, tưởng niệm Thầy và cô Út là thực hiện lòng thương

kính Thầy, thương kính cô Út, là phải luôn giữ gìn tâm không phóng dật. Con sẽ cố gắng nhắc tâm quay vô lo tu sửa mình, chỉ biết lỗi mình, không phóng ra thấy, nghe và nói lỗi người nữa.

Có tham dự lớp học đạo đức hiếu sinh này, con thấy sự thật thu hoạch rất nhiều lợi ích. Mỗi ngày, ngoài việc học thêm bài học mới và làm bài tập cho tâm trí thấm nhuần nội dung, chúng con còn ghi nhận thêm rất nhiều lời khuyên dạy của cô Út, cô phân tích những lỗi lầm thiếu đạo đức của chúng con được thể hiện qua lời nói, hành động phát xuất từ tâm vi tế. Nhờ vậy con càng thấm thía hơn, tâm đắc để sửa mình. Con chân thành cảm ơn cô Út rất nhiều! Con sẽ cố gắng ý tứ hơn, suy nghĩ kỹ hơn để ý hành, khẩu hành và thân hành của con luôn trong Đạo Đức Hiếu Sinh, luôn luôn thực hành sự thương yêu và tha thứ tất cả, để thực hiện cho bằng được tâm Từ, Bi, Hỷ, Xả vô lượng, từ đó con mới thực sự được giải thoát. Con sẽ cố gắng noi theo tâm Xả vô lượng của cô Út. Suốt ngày hai bốn trên hai bốn giờ đều quần quật làm việc vì mọi người, tất cả vì chánh Phật pháp, vì nền Đạo Đức Nhân Bản - Nhân

Quả, vì lòng yêu thương rộng lớn của Đức Hiếu Sinh..

Con thành tâm ước nguyện cho Thầy và cô Út mãi mãi trụ thế dài lâu để cùng chúng con xây dựng và bảo vệ nền Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả được lưu truyền mãi, được thấm nhuần trong lòng mọi người, mọi nhà, để biến cảnh thế gian thành cảnh Cực lạc Thiên đàng.

Mặc dầu con rất bức xúc trước thảm trạng quá thiếu đạo đức xã hội, xong với bài học đạo đức số 25: “Ước Mơ Bình Thường” đã nhắc nhở con: **Muốn giúp đỡ ai, muốn cải tạo một xã hội trở nên tốt đẹp về mặt đạo đức thì con phải biết quay vô lo tu sửa chính mình trước!**

Từ nay, về ý hành của con, con cố gắng thực hành mục tiêu **Tâm bất động**.

“Như tảng đá kiên cố

Không gió nào lay động

Cũng vậy giữa khen chê

Người trí không dao động”

Muốn vậy, con sẽ ám thị: “*Tìm dịp diệt ngã!*”, “*Tìm dịp xả tâm!*” để luôn chủ động

trong mọi tình huống. Do đó con cố gắng vui vẻ nhân hơn, vui vẻ tùy thuận hơn, vui vẻ bằng lòng hơn. Trước mọi nghịch cảnh con sẽ ám thị: *“Nhất định vui vẻ bằng lòng và ở bên kia!”*, bằng mọi cách mọi giá ***“Lấy tình thương để giải tỏa tâm mình”***. Con luôn suy tư trong thiện pháp và suy tư để nhắc tâm con theo lời Thầy dạy: ***“Chỉ có Im Lặng Như Thánh mới chuyển đổi nhân quả vô lượng kiếp”***.

Về khẩu hành thì con phải dè dặt và nhắc tâm nhiều hơn nữa: *“Không được nói theo thói quen! Phải dè dặt khi nói”* Phải nhớ lời cô Út dặn: ***“Suy nghĩ kỹ trước khi nói”***. Hãy đặt hoàn cảnh mình vào hoàn cảnh người để rồi có cách xử sự, nói năng ôn tồn, nhã nhặn trước mọi hoàn cảnh, mọi đối tượng.

Tánh con hay nhắc nhở mọi người, con sẽ suy nghĩ: *“Nhắc vì chướng tâm hay vì thương người? Hãy vô sự tâm! Hãy tu sửa mình cho bằng được! Và nhắc bằng sự im lặng”*.

Hoặc con sẽ nhớ thực hiện lời Thầy, lời cô Út: Thấy cái đúng của người thì làm theo,

thấy cái sai của người thì tránh, không nói nữa!

Về thân hành thì con luôn cố gắng làm tất cả những gì để đỡ đần cho mọi người, cho con vật, để thể hiện tình thương san sẻ cho mọi người xung quanh. Khi làm việc hạn chế nói chuyện, nếu không im được thì làm riêng chỗ khác.

Nếu biết thương mình thì con cố gắng siêng năng đứng dậy đi, mỗi khi buồn ngủ mà chưa tới giờ ngủ.

Noi gương Thầy con luôn nhật sạch các bao ni lông rơi bừa bãi, để làm sạch đẹp môi trường.

Trước đây con vẫn còn đập muỗi, từ nay con phải tỉnh giác hơn để thực hành đạo đức hiếu sinh: Biết thương mình nên không sân, không tức, không còn đập muỗi như trước đây, tức không để phạm giới sát sanh.

Qua lớp học đạo đức hiếu sinh này, con thấy rõ tình thương của con đối với loài vật rõ ràng hơn, ý tứ hơn, khi đi, đứng, nằm, ngồi, cả lúc chạy xe đạp con tránh giẫm đạp những con vật nhỏ một cách thận trọng hơn. Hoặc khi nghe tiếng kêu cứu của con nhái bị

rắn cần, con quan tâm tìm cách cứu nó có trách nhiệm và có tình thương hơn.

Trong khi làm việc ở bếp con luôn ý thức tận dụng khoảng thời gian trống để quay qua khâu dọn rửa xen kẽ, để giảm đi sự cực nhọc của những ai phụ dọn rửa. Cũng phát xuất từ tình thương người, con không nỡ để những cái rổ rá bữa bãi lung tung hoặc để đại để bữa đầy sàn nước; mà con tráng qua và dẹp gọn gàng đúng chỗ; con không nỡ để một cái nồi đựng cơm, một cái chảo dính thức ăn bữa ra đó mà không quên tráng ngâm nước để người rửa đỡ vất vả khó khăn. Nhất là những vật dụng mượn của tu viện như bình thủy, mùng mền, chiếu gối và am cốc... khi sử dụng hay khi trả lại con cũng không nỡ để người khác phải chùi rửa, phải giặt giũ hay phải quét dọn cho mình. Sự thật tất cả việc nhỏ nhặt ấy đều phát xuất từ tình thương đối với mọi người, giờ đây con mới hiểu rõ hơn đó cũng là đạo đức hiếu sinh của thân hành.

Qua lớp học Rèn Nhân Cách Đạo Đức Hiếu Sinh này, với bài học: “Thầy giáo mới”, nội dung nói lên gương hạnh quá tế nhị, tâm lý và cao thượng... của một vị thầy, chúng con đều liên tưởng đến Thầy và nhớ Thầy lắm –

một vị Thầy vĩ đại của chúng con. Chúng con thấy cô Út ngày càng giống như vậy, và chúng con đang từng bước, từng bước noi theo.

Con ước nguyện sao cho các cấp lãnh đạo trong nước sớm hỗ trợ Thầy đưa nền giáo dục Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả, nhất là Đức Hiếu Sinh vào học đường và phổ cập trong mọi tầng lớp nhân dân để xã hội và đất nước ta thật sự an lạc, thái bình. Đặc biệt là các tu sinh trong tu viện, các tu sĩ nói chung được tu đúng căn bản để sớm đạt quả vị A la hán.

Một lần nữa con thành kính tri ơn Thầy, tri ơn cô Út. Con xin đánh lễ Thầy và cô Út.

Con thành kính cảm ơn chính quyền địa phương cùng quý phật tử gần xa đã hỗ trợ cho lớp học này được an ổn tu học. Con kính chúc quý vị một năm mới tràn đầy sức khỏe và thành công tốt đẹp trên mọi lãnh vực.

Kính bút!

Bài thứ 26

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Mỹ Linh)

Sau đây là vài cảm nghĩ của con về lớp Ngũ Giới thực hành.

Con thường nghe: Ngọc không dũa không thành ngọc quý, do vậy mà lớp Ngũ Giới của chúng con ngày càng được cô Út xoáy sâu vào việc thực hành, để tạo điều kiện cho chúng con được mài dũa thân tâm mình.

Con nhận thấy việc thực hành rất cần thiết, và quan trọng vô cùng. Nếu được học cửu chương từ hai đến chín mà không áp dụng làm toán thì sự học kia thành vô nghĩa. Và nếu học Đạo Đức Hiếu Sinh mà không áp dụng, ứng xử ban rải tình thương nhiều hướng thì không thể nào trở về với đáp số tâm vô lậu được. Có như vậy mới thấy giá trị sự rèn luyện, đào tạo của cô Út đối với chúng con. Thật là một công ơn khó nghĩ bàn!

Bên cạnh sự thực hành tu tập, con có được một gương sống động từ việc làm và sự dạy bảo của cô Út. Đây cũng là duyên phước lớn của chúng sanh và chúng con. Nếu không có cô Út làm sao chúng con gần Thầy mà tu học được. Khiến có cô Út là người em gái, là người ơn của Thầy, đã từng giúp Thầy tu tập đến ngày chúng đạo. Vậy mà trong quá trình cô Út tu tập, Thầy cũng dạy tu trong hoàn cảnh động. Để làm gì? Điều này con càng thấy rõ câu: *“Xả phú cầu bần”*. Lúc ấy mới thấy rõ tâm bệnh của mình, mới thấy sự bền chí và nghị lực của mình qua việc chiến đấu và chiến thắng với nội tâm, ngoại cảnh mới thành công trên sự giải thoát. Và cô Út thường nói: *“Nếu ta luôn an nhàn trong thất, sau này thân bệnh, tâm bệnh đến, ta không làm chủ được”*.

Qua việc làm và tu tập của cô Út bất kể thời gian, không gian con càng thấy sự hy sinh rất lớn và tâm xả rất cao. Nếu ai có tâm so đo, ganh tỵ, ngại khó thì không thể nào an nhiên được. Có những lúc sự việc dồn dập và căng thẳng, cơ thể quá rã rời vì liên tục dãi nắng dầm mưa, đi trưa về tối, về đến nhà còn bao công việc khác nữa... Nhưng cô Út nhờ tu tập DỪNG Ý và TÁC Ý mà nhanh

chóng trở về trạng thái an vui, phấn chấn bình thường, với tuổi gần 70, nhưng nhìn cô luôn vô tư nhanh nhẹn và tiếng nói rất trẻ trung.

Qua lời cô Út dạy giúp con rất phấn khởi trong việc luyện tập dừng ý: *“Có dừng được ý, mới làm chủ được tuổi già! Út dừng được ý lúc 55 tuổi nên cơ thể và tiếng nói cũng dừng lại ở độ tuổi này. Dù cực khổ cỡ nào Út cũng được an vui nên không già. Lỡ có chuyện buồn là mau mau xả xuống ngay, trở lại tâm bình thường, mặt không còn nhăn hay nám, không còn lo sợ bệnh đau hay sợ hãi cái chết gì nữa”*.

Và cô Út dạy rất kỹ: *“Nếu trong đau khổ, cực khổ mà tâm không biết gì thì là đã tu sai. Nhưng tâm vẫn biết, vẫn cảm nhận được tất cả, mà buông xả xuống, chiến thắng được nó, mới gọi là LÀM CHỦ THÂN TÂM”*.

Cụ thể những khi cô Út đau bệnh, có khi té bị chóp xương, bị gãy chân, nhưng con chưa bao giờ thấy Út nghỉ một ngày trong 365 ngày để gọi là giải lao. Thực là một nội lực phi thường!

Có khi còn bị người nói xấu, gây mâu thuẫn giữa cô Út và Thầy, nhưng Út vẫn san

bằng dư luận, một chí khí vững tiến vươn lên để làm chủ thân tâm mình và giúp mọi người cùng tu tiến. Tâm lý chung ai cũng dễ lơ là với mọi sự khi tâm đang buồn khổ. Nhưng ngược lại cô Út xem như đó là đã tiến thủ, cô Út vượt qua gấp trăm lần để làm nên việc lớn. Nếu không thấm nhuần đạo đức hiếu sinh để biết yêu thương mình và không vì mọi người, vì đạo nghiệp thì không chiến thắng nổi.

Tuy nhiên, cũng từ lòng yêu thương bao la rộng lớn đối với người và vật nên những người ra đi, nói xấu xin trở về, cô Út cũng nhận và tạo cơ hội cho họ tu tập diệt ngã, xả tâm tận cùng. Cũng như với những con chó cắn Út hay con mèo vả Út thì Út lại thương nó nhiều nhất, đến nỗi con phải ngạc nhiên. À, thì ra cô Út đã nhuần nhuyễn Đạo Đức Hiếu Sinh từ đạo ấy.

Tóm lại, cô Út thường dạy chúng con TÁC Ý ĐỂ DỪNG Ý và tiếp tục trở về CHÁNH NIỆM TỈNH GIÁC. Vậy mà kỳ diệu vô cùng, làm chủ được thân bệnh, tâm bệnh được rồi thì sẽ làm chủ sự sống chết. Đương nhiên là phải lấy Đạo Đức Hiếu Sinh làm đầu, nếu không có Đạo Đức Hiếu Sinh thì đừng nói

đến hai chữ TAM MINH vô ích. Chúng con ghi nhận kỹ và thực hành.

Gương hạnh của cô Út đã giúp bao người gần xa nhờ biết thương mình mà bỏ uống rượu, bỏ hút thuốc. Có gia đình chuyển hẳn việc chăn nuôi bò, gà, thỏ... Những nghề mua sanh bán tử nay trở thành những việc làm thuần thiện hơn như nghề xay đủ loại, nghề làm bánh tráng, trồng rau quả đủ thứ.. vẫn mua bán bình thường nhưng không còn giết hại và ăn thịt chúng sanh nữa. Nếu người người đều sống trên Đạo Đức Hiếu Sinh thì bản thân họ không còn tạo nghiệp ác và quả thiện lành khiến người và vạn vật đều an vui và hạnh phúc. Bên cạnh đó, cô Út còn giúp mọi người ấy đẩy lui bệnh khổ của mình. Chỉ cần chúng ta có niềm tin và thực hành đúng là hiệu quả rất cao. Điển hình có cô Huệ Ân luôn luôn tin tưởng cô Út tuyệt đối, luôn sống trong thiện pháp và thực hành theo cô Út từng câu ám thị. Kết quả bệnh gì cũng lui dần và hết hẳn. Nay cô đã 89 tuổi rồi, vẫn giữ giới luật nghiêm túc và tập tịnh chỉ được hơi thở. (Ngày mới vào tu, cô thường xin gọi Út là sư phụ, nhưng cô Út không cho). Nay được học kỹ về Đạo Đức Hiếu Sinh, cô Huệ

Ân càng mang ơn Thầy, mang ơn cô Út ngút ngàn. Là con cô, con cũng cố gắng noi theo.

Cũng nhờ có niềm tin nơi Út mà nhiều người tu sai, bị nặng ngực, bị rơi vào trạng thái tưởng, có em sinh viên bị rối loạn thần kinh, có cô nọ bị tưởng làm rối đầu đanh... đều nghe lời cô Út sửa lại và được bình thường. Đây cũng là từ Đạo Đức Hiếu Sinh biết thương mình và biết tôn kính, tin tưởng người thiện tri thức cứu giúp mình mà có kết quả trên.

Trong lớp học này, đi vào sự thực hành cô Út luôn luôn đập tan những ý nghĩ sai, những mầm mống sân hận hay ngã mạn. Nhờ đó mà lớp nữ luôn tỉnh giác, dè dặt để đối trị ác pháp trong tâm. Nếu tạp khí có nổi lên thì cũng còn biết nghe lời huynh đệ mà giải tỏa tâm mình. Qua lời bác Sinh phát biểu, thì hầu hết cả lớp đều ý thức lời dạy: Thương con cho roi cho vọt. Cách thức nói thẳng nói mạnh của cô Út và ai ai cũng rất thương kính và trân trọng cô Út, đồng thời luôn quay vào tâm mình để gạn lọc mọi sự gì nếu có, để cùng nhau được toàn thiện.

Nhờ được học và hành Đạo Đức Hiếu Sinh nên từ tâm thương yêu được thấm

nhuần mà mỗi mỗi sự việc được thấy, nghe, cái tâm nó có một phản xạ luôn SUY TƯ TRONG THIÊN PHÁP. Từ đó, hoàn cảnh nào ta cũng dễ cảm thông và tha thứ mọi sự. Nếu thiếu hai chữ tình thương là dễ rơi vào ác pháp.

Ví dụ: Khi nghe thấy một huynh đệ ngủ gục hoài, thay vì khởi ý xem thường. Con suy tư: À, người ấy đã vì mọi người mà đi công tác liên tục. Người ấy đã được cô Út nhắc nhở: Nên tác ý mạnh mẽ hoặc đứng lên đi vòng quanh rồi từ từ sẽ hết! Chính sự rèn luyện liên tục mới tăng nội lực, còn đi ngủ bù thì... Chuyện lại bình thường. Do đó, con cũng rút ra bài học cho mình: Phải đi kinh hành để vượt qua cái ngủ phi thời, để tăng sự tỉnh thức. Đồng thời, ở trong lớp thì phải tác ý mạnh mẽ hơn, nhất định không cho ngủ gục nữa.

Trong việc xắt gọt chuẩn bị cho khâu ăn uống ở ngày hôm sau cũng vậy. Có ba trường hợp thường vấp phải, một là ý thức thích ăn món ấy; hai là tuy không thích nhưng vì tâm tính toán sự việc phải món này, món kia; ba là tâm tiếc khởi lên khi thấy các rau quả sắp hư. Từ đó mà ý khởi ham muốn làm, có khi đem ra làm không hỏi cô Út, có khi mở

miệng nhắc món này, món kia. Do đó cả thân, khẩu, ý đều phạm vào đức ly tham rồi. Nhờ có suy tư như vậy con cố gắng tập dừng ý cho nhanh hơn, không để phát ra lời nói hay hành động sai trên. Con bảo: *“Hãy vô sự tâm! Mọi việc đều đã có cô Út sắp xếp chỉ đạo”*, hoặc: *“Thà hy sinh bỏ các vật bất tịnh để cứu lấy tâm vô sự, tâm ly tham của mình”*, thế là con không đòi hỏi món gì nữa hết!

Tuy nhiên con lại vấp việc khác là hay nhắc các chị em, nếu thấy có ai đó tự ý lấy rau quả ra làm. Điều ấy có khi gặp người biết sửa thì dừng ngay, có khi gặp người không tùy thuận, cho mình là đúng thì con lại tác ý tiếp: *“Thôi không nên nói nữa, hôm nay chị ấy chưa dừng, thì sau này dừng”*. Nhờ có sự cảm thông từ Đạo Đức Hiếu Sinh nên tâm con không phiền chướng nữa.

Để diệt tâm ganh tỵ, người làm, người không làm, con cũng nhờ học và hành Đức Hiếu Sinh nên sẵn sàng làm hết mọi sự, nếu hợp khả năng của con. Nhờ tình thương, con suy tư: Mỗi người mỗi thể trạng sức khỏe riêng, mỗi vị trí tu tập riêng, ai ai cũng đã nghe cô Út dạy nhiều rồi, nhưng còn phải tùy khả năng. Và nhờ biết thương mình nên càng ngày con càng thích làm riêng một chỗ, để

qua đó con được tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác, qua đó con ít muốn nói chuyện để thấy rõ nội tâm mình hơn, mà đối trị nhiều trường hợp tâm phóng dật khác nữa. Con vẫn luôn cố gắng!

Con luôn nhớ lời cô Út dạy: Muốn tập tâm không phóng dật, thì khi khởi ý là dập liền, thiện hay ác gì cũng gạt ra hết thì tu sẽ có sự nhạy bén. **KHỞI LÀ DẬP NGAY** để trở về với cái an thật thụ. Chứ không phải tập luyện ngồi thiền và công nhận cái an ấy. Vì khi ý được gạt ra là có sự tri kiến dập tắt để xả cái tập niệm kia, trên cái an này không bị ức chế, không bị nén tâm để rơi vào tưởng. Cô Út còn dạy: *“Chỉ có trí sáng suốt vĩnh cửu và nhạy bén tỉnh giác cao như vậy thì sau này mới tự điều khiển nhập và xuất thiền được”*.

Sự thật là nhờ được cô Út bồi dưỡng liên tục về đề tài Đức Hiếu Sinh, Đức Ly Tham, cô Út luôn đặt câu hỏi thực hành diệt tâm sân giận, cô luôn rèn sự diệt ngã xả tâm, nên khi đứng trước lời khen, trước những điểm mười liên tục, con cũng nhìn lại tâm mình và thấy rõ không có gì là ta, là của ta.. Sau đó, đứng trước bao lời chê rề, trách móc, ngờ vực... con cũng thấy rất rõ tâm mình là luôn an vui

bằng lòng mọi sự, tuyệt đối không phân trần, biện minh gì cả. Đây là dịp để con diệt ngã, xả tâm và tiếp tục trở về sống trong thiện pháp. Vì còn biện bạch, chống chế là còn che đậy cái ngã của mình. Con thâm cảm ơn người giúp con thực hiện điều này (thường là cô Út) và quyết tâm sửa đổi những gì cần thiết, đó là sự thể hiện đạo đức hiếu sinh, biết thương người thương mình. Vì mình có tích cực tu sửa thì người dạy đỡ vất vả.

Về việc tập dừng cả ý niệm thiện, chúng con cũng được cô Út dạy rất kỹ, thường thì chúng con không để ý chỗ này. Có nghĩa là khi có niệm mừng rỡ, ham thích, vui sướng muốn giúp người thì cũng dừng, cũng buông xuống ngay. Phải tập cho nhuần nhuyễn mới thắng được ý mình luôn luôn, thì khi cận tử nghiệp đến, những ý niệm của ngũ dục lạc hiện ra, ta đều dừng ý được và mới không bị đi thác sanh. Sau khi **LIÊN TỤC DỪNG TẮT CẢ Ý ĐƯỢC RỒI**, ta mới tự động với sự sáng suốt muốn đi đâu thì đi. Đây là một điều không chỉ các cô bác lớn tuổi mới lưu ý, mà con cũng cần phải ráo riết thực hành, bởi vì vô thường không thiên vị một ai. Đó là biết thật sự thương mình, lo cho mình được giải thoát sanh tử luân hồi và là Đạo Đức Hiếu

Sinh biết trân trọng, kính ghi lời dạy thiết tha của cô Út.

Ví dụ: Qua chuyến đi tham quan Nha Trang, đứng trước cảnh bãi biển yên lặng, dưới ánh bình minh vừa ló dạng một cách uy nghi phản chiếu một màu đỏ hồng lan tỏa trên mặt biển xanh. Xa xa những hòn đảo lô nhô từng cụm, từng cụm bên phải, rồi bên trái với những hình thái thật tự nhiên và hùng vĩ giữa biển khơi. Những con tàu lớn nhỏ còn neo lại ở các ụ ven biển vẫn chưa tắt đèn, các đèn ở biển giăng giăng chiếu xuống mặt nước nhấp nháy, chiếu chiếu trông thật đẹp mắt. Trên bờ biển và nơi công viên biết bao người say sưa tập đủ loại thể dục, trông như những người nhàn rỗi và hạnh phúc nhất trần gian. Chưa nói đến cảm giác mát mẻ, dễ chịu của bầu không khí trong lành, và gió thoảng nhẹ của buổi sớm ban mai, ... chưa nói đến những nỗi vui mừng thật bất ngờ và xúc động khi tình cờ gặp lại những người bạn thân thương bao tháng ngày xa cách, ... khi đến trước công viên của một công ty du lịch "...", một bản nhạc quen thuộc trỗi lên, bất chợt nhìn qua chị bạn cũng nhận ra bài ấy...

Trước những điều mắt thấy tai nghe và những cảm xúc dễ chịu đó, nếu không được

luyện tập dừng ý nghĩ thì tâm ta sẽ ra sao?! Ngay lúc ấy bên tai con nghe rất rõ tiếng cô Út nói: “*Út chẳng thấy gì là đẹp hết*”. Một câu nói ngắn gọn và thật đơn giản. Nếu thiếu tỉnh giác con sẽ phản ứng ngay, dù không nói ra nhưng cũng hơi bất bình trong lòng. Nếu tỉnh giác cao, con sẽ nhận ra ngay lời nhắc nhở quá thiết thực như chiếc phao cứu hộ cô Út luôn phát cho chúng con vậy. Một lời nhắc nhở đầy ý nghĩa cứu giúp, nó tràn trề chan chứa một tình yêu thương trong sự giải thoát. Đó là Út nhắc con: “*Các pháp là vô thường*”, là: “*Tâm phải quay vô!*”, là: “*Dừng ý*”. Nhờ vậy mà khi nghe quay về bất ngờ, tâm con vẫn thân nhiên không hề nuối tiếc. Thật là một chuyến tham quan có nhiều bài học thực hành giá trị, con không thể ghi ra hết được.

Như chuyến đi tham quan Cần Thơ, tuy cái đẹp thơ mộng tự nhiên của bến Ninh kiều xưa kia không còn nữa. Nhưng được thay vào đấy một công viên sang đẹp, sạch sẽ với nhiều công ty du lịch và lòng mến mộ, hiếu khách. Khi trở về tham quan Vĩnh Long, con được thấy rõ đâu là sông Hậu và đâu là sông Tiền. Ngồi trên đò lướt nhanh trên sông Tiền để đưa chúng con vào tham quan lò kẹo dừa truyền thống, trông rất thủ công, nhưng rất

vệ sinh, ngăn nắp. Hầu như ai ai cũng chỉ lo cuộc sống hết ngày lại đêm, hết đêm lại ngày, chứ không nghĩ gì khác, không biết mình đang bị nghiệp lôi đi. Chúng con may mắn được cô Út chỉ cho: Hàng vạn sóng nhấp nhô lăn tăn trên mặt sông Tiền và cô Út ví tâm chúng con cũng vậy. Các niệm tự nhiên sanh khởi liên tục như thế. Nếu tỉnh giác cao, chúng con sẽ kiểm được niệm gì và dùng trí kiến gạt xuống hết, và tập dùng ý liên tục thì trí nhạy bén sáng suốt không còn mê mờ theo tâm phàm phu nữa. Và do liên tục dùng nhiều câu tác ý để buông xuống sẽ có trí vô sư xuất hiện.

Thật là giá trị và thực tế biết bao! Một sự tu tập hòa nhập vào cuộc sống đời thường mà ai ai cũng có thể tập được. Chỉ sống trên quan điểm, với lòng yêu thương bao la rộng lớn với muôn loài, thì chúng ta đã dùng được tất cả mọi nghiệp ác của thân, khẩu, ý. Chỉ duy nhất thực hành Đạo Đức Hiếu Sinh thì ta sẽ nhạy bén dùng ý để ly sạch tâm ham muốn dục lạc thế gian, ly sạch ác pháp trong tâm mình. Vì có thương mình thật sự, mới tự cứu lấy mình mà lo luyện rèn. Vì có đủ niềm tin và sự thương kính Thầy, thương kính cô Út thì mới nỗ lực, mới cố gắng và cố gắng

mãi để đạt TÂM KHÔNG PHÓNG DẬT, mới không phụ lòng Thầy và cô Út.

Con vẫn không quên lời Đức Phật: ***“Ta thành Chánh giác là nhờ tâm không phóng dật”***, con vẫn luôn nhớ lời Thầy dạy: *“Thương Thầy, thương mình thì hãy giữ gìn tâm không phóng dật”*, con quyết tâm thực hiện.

Con sẽ quyết không phụ lòng thương yêu, luôn nhắc nhở dạy bảo của cô Út đối với chúng con: *“Hãy cố gắng thực hành: TẬP DỪNG Ý!”*

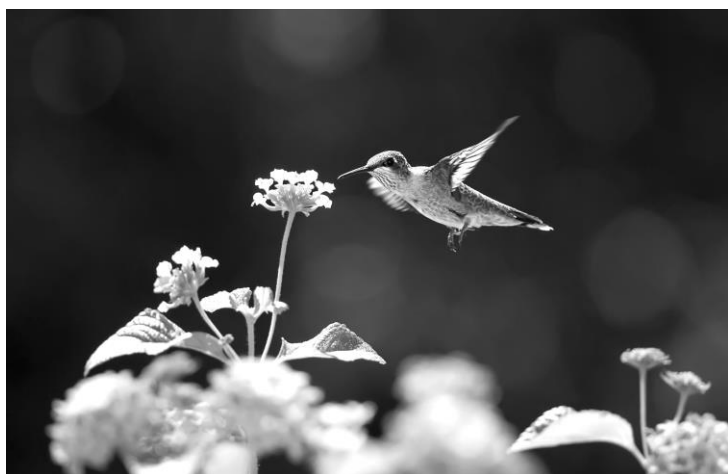
Con ước nguyện sao cho quý cô, quý bác ứng dụng Đạo Đức Hiếu Sinh vào cộng đồng nhân quả của mình để sớm chuyển hóa nhân quả và sớm đến ngày hội ngộ giải thoát.

Con thành kính tri ân Thầy và cô Út, con ngưỡng mong Thầy và cô Út luôn trụ thế dài lâu để dìu dắt chúng con và chúng sanh được thấm nhuần Đạo Đức Hiếu Sinh.

Kính bút

Con, tu sinh Mỹ Linh

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Mỹ Châu)

Theo con suy nghĩ, ý muốn qua dòng sanh tử mà không chịu tu tập giới cấm nên phải bị vô minh cuốn đi.

Cho nên, lớp học Đạo Đức Ngũ Giới dạy về giới luật để khỏi bị vô minh lôi kéo, để được làm chủ sanh, già, bệnh, chết rất hữu ích cho chúng con và chúng sanh. Con cố gắng thực hiện cho bằng được.

Con rất thích thú được học lớp Rèn Nhân Cách đạo đức này, bởi vì cô Út đã triển khai sự hiểu biết qua kinh nghiệm sống của cô rất thực tế, và tế nhị hơn là cung cách khiêm tốn, bằng lòng trong tiếng nói gợi lên tình thương yêu đầy đủ, nên dễ nhớ, dễ cảm động, con áp dụng vào đời sống hàng ngày thấy thân tâm thanh thản, an lạc và vô sự.

Không khí lớp học phấn khởi vì có sự thực hành tốt. Tuy rằng mỗi người mỗi xứ,

nhưng đây là nhân quả thiện, nên chị em con sống gắn bó, đoàn kết thương yêu nhau.

Lớp Rèn Nhân Cách Ngũ Giới được mở đầu tiên tại tu viện Chơn Như do Đức Trưởng lão mở cửa, con thấy rất ích lợi cho chúng con và chúng sanh toàn cầu. Chúng tôi xin chân thành biết ơn đức Trưởng lão và cô Út Diệu Quang.

Bài thứ 28

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Ngọc Hạnh)

Con, Ngọc Hạnh xin phép Thầy, cô được nói lên những ý nghĩ của con sau thời gian học vừa qua.

Kính thưa Thầy! Kính thưa cô!

Ước nguyện của con và cũng là ước nguyện của rất nhiều người ở miền Bắc nói chung và Hà Nội nói riêng được đến tu viện Chơn Như nơi đất Thánh, được đánh lễ Phật, đánh lễ đức Trưởng lão, vị A La Hán đầu tiên của Việt Nam và của Phật giáo trên toàn thế giới, sau hơn 2500 năm đi sai đường lối của Phật, nay mới có vị chứng quả.

Nay đủ duyên đủ phước con được vào miền Nam đến tu viện, cảnh vật ở đây thật lạ lẫm và cũng thật thân thương với con. Vì một miền đất cách nơi con ở hơn 2000 cây số, nhiều cây trái con chưa được thấy bao giờ. Mặc dù mới đến tu viện lần đầu tiên nhưng

con thấy thật gần gũi, với những căn nhà đơn sơ giản dị, thật xúc động khi con thấy những cốc nhỏ nhắn, xinh xắn, con liên tưởng tới thời của Đức Phật Thích Ca Mâu Ni. Mỗi người ở tu viện thật thấm đượm tình cảm chân thành, gặp nhau ai cũng cúi đầu chào, tuy không nói gì, cử chỉ khiêm nhường ấy cho con một sự gần gũi, không còn xa lạ như khi mới đến Sài Gòn nữa.

Còn đến lớp học mới thú vị làm sao. Một lớp học với nhiều lứa tuổi chênh lệch khác nhau. Người cao tuổi nhất là cô Huệ Ân năm nay đã 89 tuổi đời, vẫn đến lớp học đều đặn đúng giờ, làm bài đầy đủ, súc tích. Những cử chỉ, lời nói của cô cho con một sự khâm phục chân thành. Đây cũng là lần đầu tiên con được học lớp Ngũ Giới Đức Hiếu Sinh do Thầy biên soạn giáo án, được cô Diệu Quang trao truyền cho chúng con. Từ bài học đầu tiên của phần đức hạnh là lời khuyên của Đức Phật từ ngàn xưa để lại “Không nên giết hại chúng sinh”, lời khuyên nhủ thật nhẹ nhàng và tình cảm thể hiện tình thương vô bờ bến của Ngài với loài người. Lời khuyên ân cần chỉ bảo của Người cha với những đứa con thân thương còn đại khờ vì vô minh, không hiểu lý nhân quả nên loài người đắm chìm

trong ác pháp trong sự đau khổ triền miên từ lúc mới sinh cho đến lúc chết, khổ vô cùng tận, chỉ biết kêu trời oán đất mà không biết cái khổ lại do chính mình gây nên.

Những bài học do đức Trưởng lão sư tầm trên sách, báo dạy cho chúng con về Đạo Đức Hiếu Sinh, đức ý hành, thân hành, khẩu hành. Do tham, sân, si, mạn, nghi đã gây cho mình khổ, cho người khổ. Và Ngài chỉ cho muốn thoát khổ chỉ có học, hành theo Bát Chánh Đạo. Ngoài ra không còn đường nào khác. Qua bài: “Bàn Tay Vấy Máu” cho chúng con hiểu về tham, sân, si do vô minh, không hiểu nhân quả, do tính ích kỷ làm ác mà họ không hiểu, nay mai họ phải thọ quả ác. Bài: “Vì Giận Chồng Đốt Nhà Giết Con”, “Thành Cát Tư Hãn”, “Tàu Không Bao Giờ Chìm”, cho chúng con thấy do chùm nhân quả họ gặp nhau và cùng chịu khổ. Do tính sân ngã mạn mà Thành Cát Tư Hãn đã dang tay giết chết con chim ưng yêu quý của mình. Sau đó phải ân hận *“sẽ không làm điều gì trong lúc nóng giận”*, tính sân là tính ác tính xấu phải sửa chữa nó qua hình ảnh người cha đưa cho con túi đinh và dặn con. Cho con một bài học hàng ngày, hàng giờ phải tỉnh thức sửa chữa tính xấu, hôm nay một chút, mai một chút sẽ

sửa được tính xấu trở thành con người hoàn thiện hơn. Qua những bài đã học, được cô Diệu Quang nhắc nhở: *“Trước khi nói phải uốn lưỡi bảy lần”*, con tự thấy bản thân đã có chút tiến bộ, đã có ý tứ, dè dặt, thận trọng hơn khi đi, đứng, nằm, ngồi, ăn, uống, nói năng và con càng thấm thía với lời dạy: *“Con người đang sống trong nhân quả, từ nhân quả mà ra, và cũng trở về với nhân quả”*.

Thưa Thầy, thưa cô, con là một phụ nữ nhút nhát, hay buồn, hay tủi thân khi gặp những lời nói trái lòng nghịch ý. Con không biết cãi nhau, chỉ im lặng rồi hay khóc vụng, khóc thầm. Từ khi được học Pháp, được Thầy Cô chỉ bảo, những lúc đó con phải dùng câu tác ý: *“Tâm phải như đất”* hít vào thở ra ba cái, nếu vẫn còn tủi còn sân, con tác ý tiếp: *“Mọi pháp đều vô thường, cả cái thân này nữa cũng vô thường, có gì là thường hằng đâu mà phải bực, phải khóc”*. Con nói tiếp: *“Buông xuống đi!”*. Lúc sau con thấy đỡ. Con cảm ơn Thầy, cảm ơn Cô, con đã sửa được chút tính xấu của con, con sẽ cố gắng hơn nữa.

Hình ảnh của cô Út khắc sâu vào tâm trí con mãi mãi, nay mai dù có phải xa không

được gần cô nữa. Với dáng người nhỏ nhắn, mảnh khảnh mà cường độ lao động, làm việc của cô thật tuyệt vời. Cô không từ nan việc gì, từ đi chợ, nấu ăn, tiếp khách, kiến thiết xây dựng tu viện rồi đứng lớp giảng dạy. Tuy việc nhiều mà cô vẫn hoàn tất các công việc trôi chảy, trọn vẹn. Cô chính là người cha của chúng con, cô thật quyết đoán, dũng mãnh, kiên cường như một thuyền trưởng đã lèo lái con thuyền Chơn Như vượt qua cơn sóng gió đi đúng hướng nhằm chấn hưng lại Phật pháp mà đã hơn 2550 năm nay bị sai phương hướng. Và cô chính là người mẹ hiền của chúng con đã không quản ngại gian nan vất vả, mặc dù nhiều việc vẫn sắp xếp để ra tận sân bay, ga tàu đón chúng con từ miền Bắc vào học khi con ngỡ ngác lạ lẫm. Cô đã chăm lo cho chúng con từ viên thuốc, quả quít khi chúng con bị đau ốm, ho hắng, từ cây bút, tập vở đến cái ảnh để làm kỷ niệm khi về Chơn Như. Cô thương chúng con lần đầu vào tu viện còn nhiều ngỡ ngàng, xa lạ đã đến tận cốc thăm hỏi sức khỏe, hỏi han đã có điện nước chưa? Còn gì thiếu không? Và thật tuyệt vời, khi hỏi pháp, cô đã hướng dẫn chu đáo hợp căn cơ của chúng con. Để sách tấn chúng con học, cô thường nêu gương những tu sinh có

bài viết hay, viết tốt, những ý kiến ngắn gọn súc tích cho chúng con học tập theo những gương hạnh ấy mà cố gắng hơn nữa.

Những giờ lên lớp thật sống động, khi cô vận dụng bài học vào thực tế cuộc sống hàng ngày bằng cách trắc nghiệm tu sinh qua buổi tham quan Nha Trang. Qua cử chỉ, lời nói, nụ cười, ánh mắt của tu sinh, cô góp ý, uốn nắn nhằm để tu sinh ly tham, ly sân, ly nghi, ly cái ngã mà bấy lâu nay nó vẫn tiềm ẩn ở mỗi người. Nhằm thể hiện được Đạo Đức Hiếu Sinh không làm khổ người, khổ mình nhằm đi đúng hướng Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả của đạo Phật.

Thầy ơi, chúng con từ miền Bắc vào đây mà không được gặp Thầy để đảnh lễ Thầy, để nghe những lời nói thân thương của Thầy. Bởi cũng tại chúng con, những đứa con dại khờ chưa biết nghe lời Thầy, chưa chăm học nên Thầy phải đi ẩn bóng. Những hình ảnh của Thầy vẫn gần gũi thân thương với chúng con khi chúng con niệm hồng danh Đức Phật, đảnh lễ Thầy khi vào mỗi buổi học.

Thầy ơi, ở ngoài đời con chưa thấy một ông bà cán bộ nào, thủ trưởng cơ quan, đơn vị nào lại có những việc làm chu đáo ân cần như

cô Út mà con mới chỉ thấy ở tu viện Chơn Như mới có Cô Diệu Quang đức hiệu sinh tràn đầy như vậy, mới có tình yêu thương rộng lớn ban trải như vậy. Và cũng chỉ có ở Cô mới đủ bản lĩnh nghị lực để làm tốt mọi công việc của tu viện Chơn Như khi Thầy đi vắng. Con không biết nói gì hơn, con chỉ biết thương cô, kính phục cô, người mẹ hiền của chúng con. Thầy cứ yên tâm viết kinh sách, biên soạn giáo án cho chúng con học tập, cho muôn đời sau học vì Thầy đã có một trợ pháp đắc lực tuyệt vời - đó là cô Diệu Quang.

Con xin thành tâm kính chúc đức Trưởng lão, cô Diệu Quang an vui sức khỏe dồi dào để dìu dắt cho chúng con trên đường giải thoát.

Bài thứ 29

**ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH
VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY**

(Nguyễn Hạnh II)

Con, Đinh Thị Loan, pháp danh:
Nguyễn Hạnh II.

Con xin đánh lễ Thầy ba lạy!

Con xin kính chúc Thầy và cô Diệu Quang sức khỏe luôn luôn được dồi dào. Kính bạch Thầy, con là Phật tử ở Hà Nội. Con rất vui mừng vì con được theo học lớp Ngũ Giới, Rèn Nhân Cách Đạo Đức Hiếu Sinh, do Thầy khai triển và được cô Diệu Quang đứng lớp dạy. Con xin có đôi dòng cảm nghĩ của mình sau một tháng tu học. Thưa Thầy, con là một tu sĩ, hàng ngày còn bị nhiều gia duyên trói buộc. Thấy các bạn đồng tu của mình hết lần này đến lần khác được vào tu viện để học, mà lòng con cứ nôn nóng bồn chồn, vì thấy mình nghiệp quả còn quá nặng chưa thể đi được. Con chỉ biết im lặng và tác ý: *“Thôi cứ vui vẻ trả nợ nhân quả, khi nào xong đủ duyên thì đi”*. Và thật hạnh phúc đối với con, bây giờ

con đã có mặt tại tu viện và được ngồi ở lớp học Ngũ Giới Rèn Nhân Cách Đạo Đức Hiếu Sinh. Đây không phải là lớp học bình thường như bao lớp khác ở ngoài đời. Mà là những lớp học đầu tiên trên hành tinh này, chỉ có Thầy, một vị A la hán mới có đầy đủ khả năng với những tư duy và đạo đức chân thật để triển khai và dạy dỗ chúng con trở thành những con người có Đạo Đức Hiếu Sinh thực thụ. Qua bao năm tháng khát khao, khi được vào đến đây, lòng chúng con không khỏi bồi ngùi xúc động vì vắng bóng của Thầy. Chúng con tự hỏi: Thầy ơi, giờ này Thầy đang ở đâu? Khi nào Thầy sẽ về với chúng con. Xong con lại tự trả lời: Có lẽ chỉ khi nào tất cả chúng con đều là những đứa con ngoan biết vâng lời dạy dỗ của Thầy, biết đoàn kết yêu thương nhau thì Thầy sẽ về. Thưa Thầy có đúng không ạ?

Kính bạch Thầy, khi con chưa được dự lớp học thì con không hình dung nổi lớp học Ngũ Giới học ra sao. Sau khi con được học bài đầu tiên là bài: Không nên giết hại chúng sanh, thì trong con mới vỡ lẽ và bừng tỉnh, cả sự sợ hãi khiếp đảm về luật nhân quả. Trước đây con cũng rất hiểu về nhân quả, cũng biết nhìn đời bằng đôi mắt nhân quả. Song khi

được học qua giáo án của Thầy biên soạn và được Cô Diệu Quang giảng giải kỹ thêm của từng bài từng câu hỏi thì con mới thấy càng hiểu sâu hơn về luật nhân quả, hiểu sâu thêm về Đạo Đức Hiếu Sinh, Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả.

Kính bạch Thầy! Thầy đã khéo léo cho chúng con hiểu và nhìn nhận qua bảy góc độ khác nhau của bài: “Những Bàn Tay Vấy Máu”. Và cả các bài khác cũng vậy. Tất cả những câu hỏi Thầy đã lặp đi lặp lại cho chúng con hiểu tới mức thật thấm nhuần vào từng tế bào, từng sợi não của chúng con. Mỗi khi con trả lời từng câu hỏi là con lại hình dung ra tất cả các hành động giết mổ chúng sinh của con. Con thấy những sự sợ hãi run rẩy, đau đớn của chúng như lan truyền vào cơ thể con. Lúc đó con cũng cảm nhận được người mình đang nổi da gà. Con thấy đáng sợ vô cùng. Con mới hiểu thế nào là Đạo Đức Hiếu Sinh, Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả. Con nghĩ tất cả con người chúng ta, nếu ai cũng có Đạo Đức Hiếu Sinh, hàng ngày không giết mổ và ăn thịt chúng sinh nữa thì tất cả con người này đều không biến thành những tên đao phủ đáng sợ nhất và cơ thể của họ không phải là nơi chôn xác các loài động vật

lớn nhỏ. Đúng rồi, vì con người không có Đạo Đức Hiếu Sinh, cho nên hàng ngày họ chỉ biết sống và hưởng sự dục lạc, họ không ngừng đi sưu tầm những loài động vật mà họ gọi là đặc sản để họ thưởng thức sự thơm ngon bổ dưỡng của chúng. Họ cứ tưởng rằng cứ có nhiều tiền là họ có quyền được ăn ngon và hưởng lạc sự vui thú đến tột cùng là họ thỏa mãn. Nhưng song song với sự dục lạc ấy sẽ đưa đến cho họ biết bao sự đau khổ mà có lẽ họ không bao giờ nghĩ đến, họ cứ nghĩ đó là số phận mà họ phải chịu như vậy, mà không ngờ rằng luật nhân quả đang hỏi tội họ. Chính những con người ấy hàng ngày, họ phải chịu biết bao nhiêu sự đau khổ xảy ra như: ốm đau, bệnh tật, chết non, tai nạn, động đất, sóng thần, hạn hán, bão lụt... Đó là những cái mà con người phải gánh chịu; là hoàn toàn do con người gây ra từ tâm ác sát sinh hại vật. Và thiếu lòng yêu thương rộng lớn đối với muôn loài muôn vật. Qua đó lớp học chúng con đều hiểu rất sâu sắc và thật thấm nhuần về đường đi của nhân quả, Cho nên, mọi người trong lớp học chúng con đều thay nhau giơ tay xin phát biểu ý kiến đóng góp của mình cho bài học, làm cho không khí lớp học tuy trang nghiêm nhưng rất sống

động và ngày càng cuốn hút chúng con. Cho nên, mỗi một bài học của chúng con được Thầy soạn ra, con thấy sao mà gần gũi và rất thực tế với cuộc sống của con người hàng ngày. Những sự việc như vậy ngày nào mà chả xảy ra trong thế gian. Tất cả chỉ tại con người do quá vô minh, sống thiếu Đạo Đức Hiếu Sinh, Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả, không biết thương mình, thương người và thương chúng sinh. Cho nên, cuộc sống hàng ngày chỉ biết chất chồng thêm tội ác cho mình. Nhân quả lại bồi thêm nhân quả, mà mọi người vẫn tưởng rằng mình được sung sướng, mình được hạnh phúc.

Kính bạch Thầy, chúng con muôn ngàn lần biết ơn công lao của Thầy - Một vị cha lành đã dồn hết tình thương cho chúng con. Tuổi Thầy đã cao mà vẫn cặm cụi ngày đêm viết từng trang sách mong để dạy dỗ cho đàn con còn bị vô minh nên đang phải sống trong đau khổ, để chúng con được hiểu biết và có tình yêu thương chân thật và rộng lớn hơn đối với mọi người và muôn loài vạn vật, để cho cuộc đời này thật sự có ý nghĩa hơn và là chốn Thiên đàng, Cực lạc của trần gian.

Kính thưa cô Út: Con xin tạ ơn cô nhiều lắm. Chúng con vào học tại tu viện, đã được sống trong sự yêu thương chăm sóc của cô từ ăn uống, ngủ nghỉ, tất cả đều được đầy đủ. Cô chẳng khác nào như người mẹ thứ hai của chúng con. Chúng con vào đây mới thấy tận mắt được nỗi vất vả của cô, có thể nói là 24/24 giờ đồng hồ, cô như một cái máy chạy mà không biết nghỉ, hết công kia việc nọ đều tới tay cô mà mọi việc đều được chu tròn. Con cũng tự hỏi tuổi cô cũng đã lớn, ngày cô chỉ ăn một hai chén cơm, vậy mà sức khỏe ý chí của cô thật là phi thường. Có lẽ không ai dám đo sức với cô đâu cô nhỉ? Con nghĩ phải chăng tấm lòng của cô cũng giống như đức Trưởng lão, cũng muốn làm hết sức mình để để lại cho chúng con bây giờ và cho hậu thế mai sau một cái gì đó thật là thiêng liêng và cao thượng nhất. Đó là một nền Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả và Đạo Đức Hiếu Sinh yêu thương đến muôn loài vạn vật. Vì con người sống có Đạo Đức Hiếu Sinh thì mới biết thương yêu nhau, không chém giết lẫn nhau, không giết các loài động vật để ăn thịt. Hơn thế nữa, Thầy và cô Út đã truyền dạy cho cách ly dục, ly ác pháp để làm chủ được cái tâm, và biết dừng cái ý của mình đúng lúc để

tiến tới làm chủ sự sống chết, không còn phải tái sinh luân hồi. Đó là mục đích và ý nghĩa cao thượng của Đạo Phật.

Hằng ngày ngoài việc lo công việc của tu viện, cô còn đảm trách đứng lớp dạy chúng con, giảng giải từng câu, từng ý cho chúng con được hiểu thêm thâm sâu, thấm nhuần vào từng thớ thịt của chúng con. Cô đã truyền dạy cho chúng con những kinh nghiệm sống thật quý báu, dần chúng con càng ngày càng đi sâu vào những bài thực hành. Bởi chỉ có thực hành nhiều trong cuộc sống thực tế thì mình mới thấy cái tâm của mình còn tham, sân, si ở mức nào, và nếu có thì xử lý thế nào cho hết. Tất cả đều được cô dạy bảo và sau đó cô đều trải nghiệm từng người chúng con. Ôi! Thật là quý báu cho chúng con đã có nhân duyên và được sống ở tu viện, được sự chỉ dạy nhiệt tình của cô. Cho nên, con cảm thấy như mình đang được lớn lên từng ngày.

Kính thưa cô Út! Hằng ngày ngoài giờ lên lớp, con cũng xin xuống để phụ giúp các cô trong ban đời sống. Một phần con thấy các cô quá vất vả, một phần con muốn thực hành qua sự tiếp xúc của công việc và con người để biết tâm mình như thế nào mà cố gắng rèn

luyện. Ví dụ như con phải áp dụng ba đức vào công việc, để nhẫn nhục, tùy thuận và bằng lòng hoặc có những lúc nghe những lời nói của người cùng làm mà thấy nó trái ý, lúc đó con thấy cái tâm sân của con nó hơi mống lên một chút. Sau đó con tỉnh thức được ngay và con nhắc tâm. Tâm không được sân phải dừng ngay vì sân là ác pháp, buông xuống, buông xuống, sau đó độ 2 phút là nó biến ngay. Thừa cô, tất cả là hai lần như vậy mà con buông được ngay. Như vậy con đã thấy mình có sự tiến bộ chứ không dậm chân tại chỗ như trước nữa. Hoặc nếu thấy chuyện này chuyện nọ xẹt qua con lại tác ý: *“Đây là nhân quả của mình mà, có gì phải bận tâm”*, thế là nó lại biến đi và con lại an vui ngay chứ không dính mắc vào đó nữa. Hoặc con thực hiện giờ tu đúng giờ quy định, có lúc bị hôn trầm, buồn ngủ con nói: *“Này vào đây để học để tu chứ không phải vào đây để ngủ, nhớ chưa, phải cố lên, muốn ngủ thì về nhà mà ngủ”*. Sau đó con đi kinh hành, thế là dần dần nó hết luôn. Hoặc là bây giờ con đã thành thói quen. Cứ mỗi lần bước chân đi là con lại nhìn xuống đất để không giẫm đạp lên chúng sinh, tội nghiệp chúng.

Kính bạch Thầy, hằng ngày con luôn nhắc tâm mình: ***“Phải cố gắng giữ gìn giới luật và luôn ghi nhớ tới lời của Thầy dạy”***. Con nghĩ là dù Thầy có đi ẩn bóng mà chúng con không được gặp Thầy. Nhưng con vẫn coi như mình đang ở gần bên Thầy, bên cô Út. Còn nếu mà mình không giữ giới sống buông lung phóng dật không nhớ lời dạy của Thầy thì dù có được ở gần bên Thầy vẫn coi như đang ở xa Thầy tít tắp.

Kính thưa Thầy, trên đây là những lời cảm nghĩ chân thật và ước nguyện của con. Con mong Đức Trưởng lão và Cô Diệu Quang hoan hỷ cho con.

Con xin thành kính tri ân Thầy và cô Diệu Quang.

Bài thứ 30

**ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH
VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY**

(*Nữ Hương*)

Con, Nữ Hương xin phép nói những cảm nghĩ qua ba tháng học rèn nhân cách Đạo Đức Hiếu Sinh ý hành, khẩu hành, thân hành.

Kính bạch Thầy Tổ!

Kính thưa cô Diệu Quang!

Khoảng mười ngày trước khi khai giảng lớp học Ngũ Giới (1/10 Bính Tuất) 21/9/2006, con xin cô Út theo học lớp Ngũ Giới, con đã hứa với cô: Con cố gắng tập sống trầm lặng, nhất là hạnh độc cư, con xin phép thưa hỏi cô pháp rèn luyện, thưa hỏi công việc làm hàng ngày và thưa hỏi các cô khi cần thiết công việc. Đã hơn hai tháng học, con vẫn chưa thực hiện được lời hứa, con thấy thật sự hổ thẹn với chính con, con xin sám hối cô Út. Từ đó con cố gắng tập luyện, cũng từ đó ai cũng cho con là người nghiêm nghị, khó tính, khó

gần gũi, con trả lời: *“Tùy các cô hiểu con sao cũng được, con xin phép không thanh minh”*. Rồi con suy nghĩ: đã hứa với cô Út mà chưa làm được, con thấy trần trở hơn. Hiện tại con đang cố gắng thực hiện lời hứa, ai hiểu con thế nào, con cũng thật sự vui vẻ bằng lòng. Gần đây nhất, có cô kéo tấm tôn phơi cơm nguội cách hội trường nữ khoảng năm sáu chục mét, con nghe tiếng kêu chạy ra vừa lúc tấm tôn được để đúng chỗ quy định, con nói với cô: lần sau cô nhờ một người nữa cùng khiêng, kéo lết các con kiến chết dọc đường nhiều lắm, cô ngoảnh lại bĩu môi rồi quay ngoắt đi luôn. Qua những cử chỉ đó, con càng thấy ý nghĩa im lặng thật sự lợi ích cho con hơn trong học rèn (đã học ai cũng hiểu, còn thực hiện như thế nào tùy ý mỗi người).

Trước kia con đi phụ bếp như các cô từ ba giờ khuya, cách đây gần một tháng, con bị thợ đánh tơi tả cùng ngày giống cô Huệ Ân, con xin phép cô Út cho con nghỉ ít ngày, cô Út cho con uống thuốc bốn ngày. Con uống ba ngày thấy đỡ, con ngưng uống thuốc, con tiếp tục uống thuốc của Thầy bằng pháp tác ý cụ thể, hiện tại con không ra máu nơi đi cầu, mà ra máu đường mũi, con tác ý: *“Thân bệnh, tâm không bệnh, mặc cho đau mệt*

không sợ hãi, chết vứt bỏ”. Con đã học tập gương hạnh của cô Út, đau mặc, vừa làm vừa tác ý và luyện tập nó sẽ khởi. Tỉnh thoảng có ai đó chọc ngoáy khiến khinh con rất đắc ý như vui đùa. Những lúc như vậy con tỉnh giác phòng hộ sáu căn, cũng có thể con trả lời khi thật sự cần thiết.

Qua 27 bài học Đức Hiếu Sinh, con cảm nhận sự tiến bộ rõ ràng, giết hại chúng sinh là cướp đi mạng sống của nó, tội sát sinh là tội ác độc phải trả nợ 10.000 lần, bây giờ con rất sợ phạm tội.

Được học Đức Hiếu Sinh, con đã thông hiểu và tiến bộ, nhưng con cần cố gắng rèn luyện nhiều hơn nữa.

Đức Hiếu Sinh thẳng hoa trí tuệ;

Đức Hiếu Sinh giao thoa lục hòa bình đẳng;

Đức Hiếu Sinh tín lực của lòng tin dũng cảm;

Đức Hiếu Sinh ngăn ác diệt ác tuyệt vờ;

Đức Hiếu Sinh không làm khổ mình, khổ người, khổ tất cả chúng sinh;

Đức Hiếu Sinh lòng yêu thương vô lượng sáng ngời;

Đức Hiếu Sinh cứu khổ ban rỗi cho muôn loài muôn vật;

Đức Hiếu Sinh biết nhận lỗi, xin lỗi, sửa lỗi mình;

Để không tái phạm, biết vị tha lỗi người;

Đức Hiếu Sinh thánh thiện điều phục thân tâm;

Ý hành, khẩu hành, thân hành toàn thiện;

Đức Hiếu Sinh đệ nhất pháp ngăn ác, diệt ác, sinh thiện, tăng trưởng thiện pháp;

Xả bỏ tâm tham, sân, si, mạn, nghi;

Xả tính ích kỷ hẹp hòi ganh tỵ hơn thua.

Trong rèn luyện sống trong Đức Hiếu Sinh con cần cố gắng nhiều hơn nữa, nhất là tu Định Sáng Suốt, con ngồi chơi thư giãn, gác bốn cửa thành: Thân, thọ, tâm, pháp. Khi tâm khởi niệm, con nhẹ nhàng nhắc tâm: “*Tĩnh giác phòng hộ sáu căn*”, mới đầu con không điều phục nổi tâm, con cứ nhắc hoài, dần dần thành quen. Bây giờ con nhắc nhẹ nó chịu nghe liền! Rồi con bị thọ đánh toi tả,

con không hề sợ hãi và tác ý: Thân bệnh, tâm không bệnh, mặc cho đau mệt không sợ hãi, chết vứt bỏ, khi thân chết tâm phải chết theo, rồi con lại nhẹ nhàng tác ý: Tâm hãy cố gắng vượt mọi gian khổ, ngặt nghèo, ngang trái, thọ lạc thọ khổ không duyên theo thân thọ, luôn biết đủ những gì không có. Rồi con thật sự sống trầm lặng quán chiếu: Thân, thọ, tâm và các pháp, đôi khi tự nhiên con thở dài, sau khi con thở dài xong con thấy thân tâm thoải mái an lạc.

Khi con đi quét rác và thu dọn đều kết hợp đồng thời ý hành, khẩu hành, thân hành. Trước khi làm con tìm câu tác ý thích hợp, phụ thuộc vào công việc, miệng con nói, tay con cầm chổi đập nhẹ nhẹ, vừa nói, vừa đập nhẹ: Kiến, mối, ốc, nhái, giun, dế, rắn, rết mau đi chỗ khác để tôi quét và hốt rác không may bị đau hay thiệt mạng hãy vui vẻ trả nghiệp, kiếp liền kê được làm người không làm các loại chúng sinh nữa, rồi con bỏ đi một chỗ khác cũng nói và làm như vậy, dường như chúng sinh cũng hiểu được, lát sau con quay lại chúng sinh đã chạy hết, chỉ có giun, ốc không chạy, mối càng ì ạch hơn vẫn vô tư đi từng đàn. Lúc xong công việc, con đi lượm những con giun, con ốc sên đem ra vườn

cao su để chúng ở chỗ có nhiều thức ăn, nơi ốc ở con cho thêm chút nước, chúng tha hồ ăn không phải đi kiếm thức ăn ở đâu xa nữa.

Người ta theo đạo Phật coi tiền của, nhà cửa, đất đai như rắn độc, nó sẽ giết chết chính mình, nó là những chướng ngại vật chất của thế gian, ngũ dục lạc luôn tìm cách khôn ngoan, hãy tỉnh giác phòng hộ sáu căn, bình tĩnh lúc gian nguy, giữ tâm bất động là tự chiến thắng chính mình. Khi thắng mình không nên tự mãn, đề phòng nghịch cảnh tai ương luôn rập rình thăm viếng. Khi thấy mình thiếu phòng hộ sáu căn hoặc tâm khởi niệm: tham ăn, tham ngủ, tham nói chuyện, ganh tỵ hơn thua mặc người khiêu khích, giả nghịch đùa thân ái, rồi con suy nghĩ: Hãy nghiêm túc nhìn lại chính mình, thường chiếu thân tâm: Tham, sân, si, mạn, nghi đã hết chưa? Chúng khôn khéo nấp mình trong bóng tối giống người khiêu khích giả nghịch đùa như thân ái!

Cần tỉnh giác, phòng hộ sáu căn, tâm bất động, mặc chúng tung hoành ngang dọc, nên im lặng bằng lòng dù thiện hay ác, con gắng nhắc tâm: Không duyên theo thiện ác buồn vui.

Khi gặp vui con tác ý: Vui của thế gian không bền chắc.

Khi gặp buồn ngang trái, con nhắc tâm: *“Các pháp vô thường đổi thay liên tục, nên phòng hộ sáu căn giữ tâm bất động”*. Tác ý xong con ngồi chơi canh giữ bốn cửa thành, rồi thẩm định tâm mình. Khi niệm khởi tác ý nhanh những câu đối trị thích hợp, tâm con dần dần sợ chết cũng vâng theo lời, từ đó con cảm nhận thân tâm thanh thản, an lạc diệu kỳ, con lại càng muốn sống lắm lỳ ít nói, ít vui cười để giành nhiều thời gian điều phục tâm, tất cả cho diệt ngã xả tâm. Ai nói gì con đều như không nghe thấy, mặc cho trái quấy, khinh thị, nghi ngờ.

Và con như: Lúc nào cũng được người “bảo vệ” như hình với bóng. Con vẫn điềm đạm như người không biết, con vẫn làm việc cũng như khi giao tiếp với một ai đó là tự nhiên với bản năng có trong con từ nhỏ, ai hiểu con thế nào cũng tùy ý mọi người, tất cả thời gian dành cho diệt ngã xả tâm.

Rồi có người nói với chính con khi có đầy đủ mọi người phụ bếp: Cô Nghiệm cái gì cũng biết do cô tu cao lắm rồi đó, con thấy cần thiết trả lời: Cô biết con cái gì cũng biết

chắc cô còn biết nhiều hơn con, vì cô đã nhìn thấu tâm con, con đã tu cao thật rồi sao? Cao hơn rễ cây cỏ một chút thôi. Chiều hôm sau tiếp tục trọc ngoáy con: *“Con nằm mơ thấy cô Nghiệm về trụ trì ở ngôi chùa Hà Bắc”* vừa nói vừa cười vui vẻ thân thương. Con trả lời những điều con được cô Út trắc nghiệm cách đây 11 năm:

Sau này cô Nghiệm được trụ trì một ngôi chùa nào đó, gặp những người như cô... thì cô nuôi hay đui? Con thưa cô Út: Con không có tham vọng làm trụ trì ở đâu cả! Cô Út lại trắc nghiệm con thêm: *Tham vọng của cô là gì?*

- *Thưa cô tham vọng của con là được giải thoát bốn nỗi khổ của kiếp người.* Ngày đó cô Út đang trắc nghiệm cô Tám, cô Mười, cô Tú, thấy con đi qua cô Út gọi con vào khoảng hơn hai giờ khuya một chút.

Vào một ngày khác con được hỏi:

- *Chắc vì câu nói của một người nên cô tự ái, mặc cho chúng con cố tình làm cô tự ái!*
Con trả lời:

- *Con về đây để xả tâm, không phải về đây để tự ái.*

Cách đây hơn hai tuần, có một cô hỏi con:

- *Vì cô nghiêm nghị, lại khó tính nên mọi người không ai muốn gần gũi cô.*

Con im lặng nghe cô nói hết và mỉm cười đợi cho cô đi rồi con tiếp tục công việc đang làm. Cách đây hai ngày có một cô tự chủ hỏi con tương tự như những câu hỏi mà các cô hỏi con, trong tâm con thành thật biết ơn và trả lời tất cả các cô đều biết rồi đó. Trong tâm thức con xác định đây là nhân quả, con rất vui về trả nợ nghiệp chướng, con tự chế ngự thân tâm, không dính mắc ức chế tâm, tâm con thường được an lạc tự tại vô ngại mà thích sống điềm đạm, hạn chế nói cười, không bị mặc cảm, không bị tưởng uẩn sai khiến, không bị giống tảng đá, không giống gốc cây, cũng không giống như cột điện. Người hỏi người trả lời đều cười rồi tiếp tục công việc của mình.

Con được học lớp Ngũ Giới, cô giáo Diệu Quang dạy hết một giới: Đức Hiếu Sinh (không sát sinh), con cảm nhận rất bổ ích lợi lạc về tinh thần, Thầy Tổ đã lặng lẽ gánh chịu bao cực khổ liên tiếp dồn dập, Ngài vẫn bình thản chấn hưng Phật giáo xây nền

móng vững chắc luật nhân bản - nhân quả và luật vô thường là ý nghĩa vững bền cứu khổ ban vui cho muôn loài muôn vật bằng pháp hành cụ thể qua 27 bài học thiết thật đời thường, thực tế, không một ai chối cãi được, ai cũng nhận thấy cuộc sống thường ngày trong thế gian: Từ vua chúa quan lại đến người dân thấp hèn tơi tở nô lệ qua hình ảnh người phụ nữ giết con ếch đầu rơi, lột da, tróc xương; đôi bàn tay đẫm máu của chúng sinh không chút lòng sợ hãi hay thương xót; người phụ nữ quên mạng sống của mình cứu mạng sống cho con trong bài: “Vết Thẹo” đầy lòng yêu thương nhân từ quên mình vì người; những cậu bé ném đá, nhặt sao biển, đóng và nhổ những cây đinh lên hàng rào gỗ sau nhà, mới nhìn qua ai cũng nghĩ cách giải trí vui chơi của tuổi thơ, được Thầy Tổ và cô Diệu Quang giảng nghĩa thâm sâu, chúng con mới hiểu ý nghĩa nhiệm màu của điều bình dị đời thường đầy lòng yêu thương vô lượng cứu người, cứu các chúng sinh đang gặp nạn giữa đường, lòng dũng cảm sửa đổi tâm sân thành tâm hiền thực ái ngữ. Qua ngôn ngữ người cha lành dạy con bỏ ác làm thiện, những câu chuyện ý hành, khẩu hành, thân hành.

Bổn sư Thông Lạc Phật Thầy Tổ ban rải pháp nhiệm màu cho đàn con thẩm thấu thâm sâu ý hành, khẩu hành, thân hành toàn thiện từ cuộc sống đơn giản thường ngày, mà đàn con vô minh không hiểu. Người chỉ dạy: Đó là lòng yêu thương vô lượng từ đáy lòng người, đó là Đạo Đức Hiếu Sinh tuyệt vời luôn làm lợi mình lợi người, lợi tất cả chúng sinh, là ý thức hộ trì chân lý, bảo vệ chân lý Tứ Diệu Đế: Khổ, Tập, Diệt, Đạo - Đức Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni ban rải lòng yêu thương đàn con hậu thế của nhiều thế hệ kế tiếp.

Con thật hối hận chưa thực hành đủ ba đức, ba hạnh Thầy Tổ và cô thường nhắc nhở dạy răn uốn nắn từng cử chỉ, lời nói, việc làm hằng ngày, từ những điều bình dị nhất đời thường.

Vừa là người bạn chân thực đầy lòng yêu thương Hường, Ngân giúp bạn từ nhà đến trường, rồi lại từ trường về nhà dù nắng hay mưa không hề nao núng. Nhân quả trả nợ nghiệp vui vẻ là thế, suốt 11 năm liền bền lòng vững chí, những tấm gương cao quý giúp chúng con thêm nhiều nghị lực tập sống trong Đạo Đức Hiếu Sinh, siêng năng trau dồi đức hạnh, giới luật tinh nghiêm và trải

rộng tình thương qua tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả.

Xả hết xả sạch tham, sân, si, mạn, nghi, xả thói hư tật xấu ích kỷ, hẹp hòi, ganh tỵ, hơn thua.

Gương hạnh của vị Tỳ Kheo nhân từ thà chết không phạm giới luật để bảo vệ sự sống cho con ngỗng được sống an vui tự tại, Ngài không thanh minh im lặng nhẫn nhục chịu xỉ nhục la rầy, nhìn mọi việc bằng thiện ác (cái chết bất ngờ của con ngỗng), cây ngay không sợ chết đứng là vậy.

Những ông vua quyền uy tuyệt đối từ quan đại thần đến muôn dân đều vâng lệnh chiếu chỉ dù thiện hay ác không được chống trái, nếu chống lệnh chiếu chỉ rất có thể bị tru di tam tộc.

Bài học: Lòng ghen ghét của tà sư ngoại đạo Bà La Môn, và bài: Cúng trị bệnh Phạm Chí, họ tự xưng thay trời hành đạo.

Hai ông vua Hòa Mạc, Cẩm Nị đã hết lòng cung kính các tà sư ngoại đạo Bà La Môn cùng Phạm Chí giết các loại chúng sinh và người để lập đàn tế thần linh cầu tha lực cho mẫu hoàng khỏi bệnh, cho vua Cẩm Nị

tai qua nạn khỏi, kể cả công chúa Ma Lê Ni, con gái vua, những tội ác bạo lực đã đánh mất nhân phẩm loài người, giết người để cứu người, cứu được ai đâu mà hơn 500 người cùng bao nhiêu chúng sinh lìa mạng sống!

Lòng yêu thương vô lượng của Đức Phật đã cảm hóa hai ông vua bỏ tà quy chính, người và chúng sinh được sống tự tại và an vui, không có hạnh phúc nào hơn được tha mạng sống.

Ông Hoàng thành La Phiệt đầy đủ quyền uy đại diện cho những người hung bạo nhất, thay trắng đổi đen. Được Phật ban pháp bảo niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng, niệm Giới, ông được đánh lễ Phật, được nghe pháp môn rất lợi lạc hy hữu. Ông Hoàng được Phật độ sanh, ông thực hành pháp môn niệm, ***“...Niệm Phật là tưởng niệm người nghèo khổ là để giúp đỡ họ, đó là tưởng niệm Phật đó”***. Ông Hoàng cũng là người đại diện cho những người nhân từ và lòng yêu thương vô lượng, ông rất tôn kính Phật, Pháp và chúng Thánh tăng.

“Tiếng lành đồn xa, tiếng dữ đồn xa” vang vọng khắp hành tinh hàng ngàn năm vẫn có ý nghĩa để mọi người học hỏi và làm

theo, chim ưng cũng biết sống trong Đạo Đức Hiếu Sinh liều chết để cứu mạng sống cho thân chủ của mình. Bài: *“Nỗi đau không của riêng ai”* - Những người mẹ trẻ đã nhẫn tâm giết chết chính con mình khi còn trong trứng nước chưa ra khỏi bụng mẹ. Chim ưng có đầy lòng thương yêu nhân từ đã phải chết vì cố cứu mạng thân chủ của mình, những cô gái vì lòng ham muốn sắc dục đã không ngần ngại giết con mình, tự mình lại giết chết chính mình, nợ một trả mười sống trong ngoắc ngoải thương đau! Luật vô thường và luật nhân quả có trừ ai đâu?

Kính bạch Thầy, kính thưa cô Diệu Quang!

Khi Thầy Tổ đi ẩn bóng chưa được một tuần, cô Mười hồi con làm lạ lên. Khi đó sức khỏe của con có giảm nhiều. Con nói với cô Mười: Sức khỏe con không được như trước, cô cứ để con làm từ từ, cô hồi là con làm rút đó, hôm qua có mấy củ khoai lang và những múi bưởi con đã làm đổ hết, con muốn xin cô Út đi phục hồi sức khỏe. Con suy nghĩ Thầy vừa đi được mấy ngày, con xin đi thì con không phải là một con người, qua gương hạnh của cô Út hãy gắng vượt qua những khi khổ nên con

rất cố gắng trong công việc hằng ngày. Tính đến nay đã gần bảy tháng, con rất cố gắng hết sức mình.

Do vậy có dịp đánh con toi tả, con không hề sợ hãi, con xin cô Út nghỉ 10 ngày, rồi con tiếp tục công việc, con muốn quét dọn vườn của Thầy để nói lên Thầy chưa đi đâu lâu xa, chắc Thầy vừa đi công việc ở đâu đó thôi!

*Đức Hiếu Sinh thặng hoa trí tuệ,
Nói kết từ, bi, hỷ, xả.
Vật cùng tác phản đối ngay,
Nhân tình thế thái hiện bày.
Chánh tà phân rõ đúng sai
Bổn sư Thích Thông Lạc Phật Thầy
Ngài yêu thương muôn loài muôn vật
Ngọc Tuyền Sơn ẩn bóng độ sanh
Lớp Ngũ Giới đầu tiên,
Lịch sử mãi lưu truyền
Đạo giải thoát mọi khổ đau
Bà La Môn tà đạo đương đầu
Ẩn sâu vào Chơn Như quây phá
Dùng mọi thủ đoạn trá hình*

*Ngài ẩn bóng soạn giáo trình
Giới bốn, Giới đức,
Giới hạnh, Giới hành
Ban rải đàn con tu học
Cực nhọc Ngài chịu sao đâu
Vui đàn con trưởng thành
Cách phân biệt pháp tu hành
Diệt sạch lũ giặc ngũ triền cái
Diệt tận thất kiết sử thực hành
Thập thiện hiện hành đầy đủ
Chính lòng yêu thương vô lượng
Trung hiếu, thẳng thắn, thật thà
Đó là nhà Chơn Như,
Đón đàn con cứu khổ ban vui
Hãy gắng sức các con ơi!
Đức Hiếu Sinh diệt ác tuyệt vời,
Đệ nhất pháp sáng ngời chân lý*

Con nguyện gắng sức diệt ngã xả tâm, tu tập trong luyện rèn Đức Hiếu Sinh mỗi ngày.

Chúng con ước mong Thầy Tổ và cô Diệu Quang trụ thế mãi ở đời cứu khổ ban vui cho

muôn loài, muôn vật khắp hành tinh, dẫn dắt
đàn con ra khỏi biển sông mê sáu nẻo luân
hồi đến bờ giác thành thoi an lạc.

Con thành kính đảnh lễ Thầy, đảnh lễ
cô Diệu Quang.

Bài thứ 31

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Thích Liễu Tâm Đức)

7rước hết con xin chân thành kính
đảnh lễ Đức Thầy tôn kính cùng cô Út Diệu
Quang. Con kính xin Thầy từ bi hoan hỷ cho
phép con được viết lên với tất cả nỗi niềm
của con trước và sau khi con nhận được chân
pháp do chính Đức Thầy triển khai chỉ bảo.

Kính bạch Thầy, ngày xưa chưa gặp được
Thầy, cuộc sống của con, của gia đình con
thật quá vất vả. Vì quá mê tín, nào là cầu an,
cầu siêu, nào là xin xăm bói quẻ, nào là đốt
vàng mã, nào là cúng sao giải hạn. Ôi! Thật
là mê hồn trận. Giờ nghĩ lại, con cảm thấy
rùng mình, thương cho tất cả mọi người trên
thế gian này chưa chọn ra cho mình một ông
Thầy cho đúng nghĩa, mất tiền mất bạc mà
khổ cứ toàn khổ không hơn. Thật đúng là mê
tín Thầy ạ. Nhưng khổ nhất là khi mình mê
mà mình không biết mình mê, cứ cho là
mình khôn, biết cúng Phật, biết hồi lộ cho

Phật, còn mọi người thì họ đại chắc. Thế rồi ngày qua tháng lại con chẳng lo tu mà chỉ lo cầu, cầu mãi mà không được, chỉ thấy toàn là tai ương hoạn nạn. Riêng vấn đề ăn chay thì cực kỳ khó, khó vô cùng, một ngày cũng khó, nói chi đến trường chay như bây giờ. Nên bệnh tật thì thôi rồi nào đau lưng, nào thần kinh vai gáy, nào là rối loạn tiêu hóa... Tinh thần thì uể oải vì sống không có niềm tin, chỉ biết sống cho qua ngày đoạn tháng mà thôi. Ngày nào con cũng cứ tụng kinh gõ mõ, chưa tụng được là chưa yên. Thật là vất vả...

Kính bạch Thầy: Mãi đến năm 2002, con được bác Minh Quang cho con mượn một cuốn sách đường về xứ Phật (tập I), sách cũ, trong đó có bài nói: “Có mấy hạng người đến chùa với mục đích khác nhau”. Con tự chọn cho mình một mẫu, từ đó biết mình đang mê tín. Đến năm 2004, phước con vừa đủ, con được lên chùa Long Đàm thọ Bát Quan Trai của Thầy, khác với bên Đại thừa mà con đã thọ. Bên kia giới thứ tám là không ăn quá ngọt, còn trước ngọt và sau ngọt thì vẫn cứ ăn bình thường. Nghĩa là ngày thọ Bát của Đại thừa dạy con sáng ăn, trưa ăn trước 12h, chiều về vẫn cứ ăn vậy. Còn thọ Bát của Thầy, giới thứ tám không ăn phi thời, tức là ăn chính

ngộ, ăn như Phật mà. Kính bạch Thầy, chính vì quá ngu si, không có chánh tri kiến nên ăn uống phi thời. Hơn nữa tại ăn thịt chúng sinh nên bệnh tật thì khỏi phải nói... có khi tự nhiên lại hạ đường huyết, run tay run chân như người sắp chết đói vậy.

Lại nói đến ngày thọ bát đầu tiên của con, sau khi con tác ý: *“Đi tôi biết tôi đi”*, tự nhiên con cảm nhận được bước đi của mình nghe nó mượt dịu làm sao. Giờ đây cảm nhận được giây phút ấy không bao giờ con quên được. Tiếp xúc với một số Phật tử Nghệ An, Hà Tĩnh, con mới biết là họ ăn chay trường lâu rồi, một số người còn ăn ngộ nữa. Tự nhiên con thấy xấu hổ vô cùng. Con tự bảo họ ăn được mình cũng ăn được. Vậy là con ăn chay luôn Thầy ạ. Ăn chay được một thời gian cùng với bản chất của mình lúc sinh ra đến giờ: không hay ăn vặt dù là ngon đến mấy, cho nên cơ thể con khỏe mạnh, đặc biệt là bệnh tật tự nó phải chia tay với mình lúc nào con cũng không biết nữa. Có lần ngồi trong mâm cơm ăn, con trai con nó bảo với chị gái: *“Mẹ mình ăn chay mà khỏe mạnh. Ta thì gầy lại, còn hay cảm cúm nữa”*. Thầy ơi con chờ câu nói của con con lâu lắm rồi, nay đã đến lúc ra hoa kết quả. Quả đúng như lời

Thầy dạy, mình làm cha mẹ nó thật, nhưng bảo nó làm việc gì thì còn được, mà bảo ăn chay có khi nó lại nghĩ chắc mẹ mình có vấn đề gì đây rồi?

Kính bạch Thầy, hai đứa con của con bắt đầu tự giác ăn chay với mẹ, kể cả những ngày giỗ, ngày Tết, bạn bè cùng đơn vị về nhà cùng ăn cơm, nó bảo “*cho bọn chúng ăn chay cho nó biết mẹ ạ*”. Năm nay là năm thứ ba nhà con được ánh sáng của chư Phật, của Thầy soi rọi, nên rất là thanh tịnh. Đặc biệt là cha mẹ của con năm nay gần 80 tuổi rồi, ông bà cũng tự giác ăn chay. Nhờ sự giúp đỡ của con cũng như tinh thần của tổ Bát. Ông bà được vào Chơn Như đánh lễ Thầy cô. Thật là phước đức cho gia đình con. Cha con từ chỗ rượu chè, bệnh hoạn, mỗi lần lên cơn khó thở thì cả gia đình con mất ăn mất ngủ, vì thương cha sợ cha chết. Tiền thuốc bao nhiêu cũng chấp nhận, miễn sao cho cha mình thở được là được.

Kính bạch Thầy, sau khi cha con ở Chơn Như về. Được Thầy chỉ dạy, cha con thực hành và ăn nọ luôn. Hằng ngày ông bỏ hết việc đời, ông mặc tình con cháu, nhờ có con trợ duyên, bệnh tình đỡ hẳn, sức khỏe tốt

hơn. Suốt ngày cầm quyển sách của Thầy trên tay, một mực giữ giới. Niềm tin ở chư Phật, ở Thầy tuyệt đối. Ông đã viết di chúc dặn dò con cái khi chết - trong đó có mục số 2: *“Nếu ông gần chết cũng chỉ cho ông ăn ngày 1 bần thôi”*. Bây giờ ông đã được “cải lão hoàn đồng”, tính tình vui vẻ, đọc sách khỏi cần mang kính, đi chùa thì một mình lên núi đầu tiên. Ông bảo dù chết cũng không bao giờ quên phương thuốc thần dược của Thầy: *“Đó là giới luật phải thanh tịnh, và có một niềm tin tuyệt đối vào Pháp bảo”*. Ngoài ra còn phải nương vào Pháp bảo thực hành, thì cuộc đời mới có sự giải thoát... Ông còn bảo với con trai đang đau bệnh: *“Con cố gắng ăn chay tức là con đã báo hiếu cho cha rồi đó”*. Ông chỉ ước ao được kéo dài tuổi thọ ăn nọ theo Thầy, giờ thì chết cũng thỏa mãn rồi, nhưng chỉ ân hận một điều biết Chánh pháp quá chậm, con ạ.

Kính bạch Thầy! Niềm vui của con sau khi nhận được diệu pháp của Thầy không thể tả được, con khỏe mạnh, nhanh nhẹn hoạt bát, lúc nào cũng vui vẻ. Ngày xưa con bán hàng ăn sáng bàn tay con cứt nào giò nào trứng, con biết là mình đang hành nghề ác. Nhưng lúc đó con chưa đủ nghị lực để bỏ, mặc

dù con vẫn ăn năn: tại sao mình biết ăn chay mà vẫn bán cho họ. Thế rồi ngày qua tháng lại, ăn năn thì vẫn cứ ăn năn, mà bán thì con vẫn cứ bán. Nếu như cuộc sống của con vẫn thuận buồm xuôi gió. Thầy biết không? Mần kịch nào rồi cũng có hồi kết? Nhân quả nó trở ra cho con thấy: con trai con tự nhiên suốt ngày theo bạn bè trên mạng, công việc học hành không lo, chỉ biết ăn, rồi ngủ, rồi chơi... Con bắt đầu suy tư về mình: *“Mình là một người mẹ quá chu toàn, một người con dâu đúng nghĩa. Suốt cuộc đời chỉ biết lo cho gia đình, con cái, không ích kỷ sống cho riêng mình. Vậy có chi mà con cái nó không biết vâng lời... Tại sao?... và tại sao vậy”*. Rồi bất chợt con đọc quyển: *“Đường Lối Tu Hành Của Đạo Phật”* mục 20 của Thầy. Trong đó có ghi: *“Nếu trong gia đình có chuyện gì thì tốt nhất là im lặng, không nên trách cứ điều gì, chỉ chấp nhận nhân quả để chuyển hóa nhân quả thì nó sẽ qua, vì nó là vô thường mà. Con cứ phân vân với người này người kia, thì còn tạo nên nhân quả tiếp”*. Vậy là con chấp nhận và tư duy về mình, rồi nhận ra mình đang hành nghề ác, tất phải chịu khổ thôi, chứ con mình nó cũng đâu muốn làm nó khổ, đâu muốn làm mẹ buồn, gia đình ảm đạm. Thôi

các pháp đều vô thường đổi nghề nhanh lên Tâm Đức ạ. Và thưa Thầy con đã bỏ nghề rồi, bỏ một cách không thương tiếc, bỏ như bỏ một khối u mà hàng ngày nó làm mình đau đớn, mất ăn mất ngủ. Vậy là con đã thanh toán được nghề ác, chào thân ái và vĩnh biệt. Mặc dù con vẫn bán sáng với các loại xôi, nhưng con làm vùng khách vẫn ăn như ngày xưa Thầy ạ.

Kính bạch Thầy: Năm 2006 là một năm đáng nhớ của đời con.

Đáng nhớ thứ nhất: Con được vào Chơn Như đánh lễ Thầy cô, được tận mặt nhìn thấy Thầy cô. Ôi thật là quá sung sướng, nên con đã khóc rất nhiều, vì đó là những giọt nước mắt muộn màng, giọt nước mắt tiếc nuối cũng như là hối hận.

Điều đáng nhớ thứ hai là con đã bỏ được nghề ác. Hỡi tất cả mọi người thân thương của tôi. Đừng chần chờ gì nữa, hãy bỏ nghề ác đi. Cuộc sống biết bao giờ cho đủ, chúng ta phải chuẩn bị hành trang cho mình trước lúc đi xa. Vàng bạc châu báu nhiều cũng vô ích mà phải không các bạn?

Điều đáng nhớ thứ ba là: Năm 2006 thực sự là con mới bắt đầu nếm được mùi vị giải

thoát. Nếu có biến cố gì xảy đến đối với mình, với gia đình mình thì mình hãy nhìn nó là nhân quả của chính mình chấp nhận nó, mà còn phải vui vẻ với chính nó nữa. Ví dụ như vừa rồi trộm vào bếp con nó khiêng hết toàn bộ, ai cũng báo công an này nọ, con cứ im lặng: *“chi bằng lo tiền sắm lại cái mới mà dùng là xong”*. Con gái con còn bảo: Họ mất tiền tử, mình vài triệu thắm vào đâu, mẹ đừng buồn. Với con, con chẳng tiếc gì cả, con nghĩ nợ họ thì họ đòi, bằng cách này cách kia còn hơn đau ốm khổ thân phải không thưa Thầy? Tức là con cũng đã biết xả tâm của mình mới có sự giải thoát. Sau khi ở Chơn Như về, tuy đã được Thầy trang bị pháp hành cho con thật cụ thể. Nhưng con thực hành chưa được bao nhiêu, con xin sám hối với Thầy, con chỉ nguyện giữ giới luật để đền đáp công ơn trời biển của Thầy Cô trong muôn một. Khi được giới rồi, hành pháp con thấy dễ dàng và có kết quả ngay. Tâm con muốn quay vào chẳng hạn, con thích ở một mình suy tư về một câu kinh một bài kệ gì đó. Con không tiếp xúc với nhiều người nữa. Ngày xưa con thiết nghĩ muốn có hạnh phúc là phải có tất cả, nên con cố làm ra của cải vật chất, giống như con đã trảng se cát. Thật là ngu si

diên đảo. Giờ thì hạnh phúc nhất là con được ở một mình, chỗ nào thật thanh vắng, con cái ở thật xa... Cuộc sống càng đơn giản càng tốt. Tâm hồn con bắt đầu lắng xuống, con đã dừng được lòng tham. Nên cuộc đời con đã được ném mùi vị giải thoát của Thầy và của Đức Phật ban tặng. Hằng ngày trong công việc làm ăn cũng như tất cả mối quan hệ con suy tư, xem xét: Chánh hay tà, ác hay thiện. Nếu ác con nhắc tâm: *"Tao chứ không phải con bò đâu, mà mày muốn dắt đi đâu cũng được"*. Vậy là giải thoát ngay liền. Chứ ngồi tu định vô lậu, quán nhân quả thì con mau hết vốn Thầy ạ. Con phải làm sao kính thưa Thầy?

Kính bạch Thầy: Ngày xưa con không ngủ được, một đêm được khoảng 3 đến 4 tiếng đồng hồ, còn nữa là phiền não khổ đau. Tâm con lại giống như một màn hình hết hiện tại lại về tương lai... Thật là đau khổ, chỉ vì không biết xả tâm, lúc nào cũng cứ được thua hơn kém, nó kẹt cứng trong tâm con. Còn bây giờ có diệu pháp của Thầy, con vô tư như đứa trẻ, đến giờ ngủ là ngủ không phải lo âu thấp thoáng như ngày xưa nữa. Nếu có suy nghĩ, chỉ suy nghĩ một điều: Ngày

hôm nay mình làm được điều gì lợi ích cho mình cho người và ngược lại.

Kính bạch Thầy! Vấn đề hương khói con lại càng đơn giản. Bàn thờ con rất là nghiêm trang - Chính giữa thờ Tượng Phật Thích Ca, ảnh Thầy - Hào quang sáng sủa. Một bên là con thờ tổ tiên. Song con chỉ thắp một nén hương lòng, hay nói đúng hơn là hương giới để con đền đáp công ơn trời biển của Đức Thầy cùng cô Út Diệu Quang.

Một điều cuối cùng con muốn bạch với Đức Thầy cùng với cô Út Diệu Quang: Em trai con được Thầy đặt tên là Thích Tâm Nghĩa, 46 tuổi hiện ở Nha Trang. Em con bị căn bệnh hiểm nghèo, nay em con đã ăn chay được vài tháng rồi. Con kính xin Thầy từ bi hoan hỷ trợ duyên cho em con cũng như tất cả mọi người đang lặn ngụp trên giường bệnh. Thật đáng thương thay! Em con và con phải làm sao thưa Thầy?

Bài thứ 32

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HẰNG NGÀY

(Tâm Hương)

Con, cư sĩ pháp danh Tâm Hương xin được đánh lễ Thầy ba lạy.

Kính bạch Thầy, con vì gia duyên quá nặng nên khi lớp học: “Rèn Nhân Cách Lớp Ngũ Giới” khai giảng được ba tháng, con mới đủ duyên phước nhập học. Con chuẩn bị lên đường với niềm vui khôn tả.

Được sống trở lại thời học sinh xa xưa, lại được cấp sách tới trường lớp. Nhưng trường của con bây giờ là tu viện Chơn Như, lớp học của con chỉ học một môn: Rèn Nhân Cách Làm Người. Đây là trường lớp đầu tiên của Thầy Bổn Sư Thích Thông Lạc thành lập trên hành tinh này. Không vui sao được khi con sống trong xã hội đã 67 năm rồi mà giờ đây mới được học Rèn nhân cách làm người. Thật là hy hữu ngàn năm có một!

Niềm vui đó còn được nhân đôi vì trong chuyến đi học này có cả người bạn đời của con. Con không thể tưởng tượng rằng người ấy vẫn thờ ơ với sự tu học của con nay lại đủ phước báu mặc áo pháp, ngày hai buổi cấp sách tới lớp dự lớp học: “Rèn nhân cách” do thầy Chơn Thành giảng dạy.

Con vô cùng cảm động không biết lấy gì để đền đáp công ơn trời biển của Thầy Bổn Sư, của cô Diệu Quang cùng tất cả những vị con Phật trong tu viện Chơn Như đã hết lòng giúp đỡ chúng con. Con được nhập học vào lớp ni chúng do cô Diệu Quang giảng dạy. Buổi sáng chúng con được học chung với các vị đã học trước hai, ba tháng rồi. Chủ yếu là nghe các vị trả bài cô giáo những câu hỏi trong bài ra. Buổi chiều chúng con học riêng, những người mới đến từ bài đầu tiên. Do cách điều khiển khéo léo của cô nên giờ học nào cũng sinh động. Trình độ, tuổi tác của mọi người không đồng đều, nhưng ai cũng có ý thức khiêm tốn học tập lẫn nhau, lắng nghe và tôn trọng ý kiến phát biểu của mỗi người. Nhất là những buổi thực hành, cô đặt ra nhiều câu hỏi theo nhiều khía cạnh, mỗi người cũng tùy hoàn cảnh, sự việc của mình mà có câu tác ý trả lời thật đa dạng. Riêng

con thấy những bài học Thầy đưa vào giáo án, mỗi bài đều đi sâu giáo dục nhân cách trong đức hạnh hiếu sinh thể hiện qua thân, miệng, ý của mỗi con người. Nếu trên hành tinh này ai cũng thực hiện được năm đức hạnh đó thì cuộc sống đâu đâu cũng thấy an bình yên vui, bình đẳng của muôn loài. Làm gì còn có cảnh thương tâm như những chú ếch bị cắt cổ, lột da mà hai chân trước vẫn chấp lại cầu xin người hãy tha mạng. Cuối cùng trước sự thản nhiên của người phụ nữ, những chú ếch vẫn mất đầu trở thành một miếng thịt đỏ tươi với bốn chân trơ xương còn run run rồi im lặng. Hay cảnh tan nát gia đình như vợ chồng Công Thùy. Nhà cháy, con chết bỏng, vợ vào tù tội giận chồng đốt nhà giết con. Thành Cát Tư Hãn là vị lãnh tụ anh minh của nước Mông Cổ, được dân tôn kính, nhưng với tình cảm hẹp hòi, ích kỷ trong cơn sân giận đã không đủ trí sáng suốt mà biến mình thành ác quỷ, chém chết con chim ưng yêu quý, nó là ân nhân cứu mạng mình để rồi phải ân hận đau đớn thốt lên lời tự trách mình: *“Đừng bao giờ làm gì trong cơn sân giận”*. Bài “*Những Cây Đing*” cũng nói lên tính cực ác của lòng sân giận phát sinh trong lúc nóng nảy, nói lên hành động và lời

khuyên của người cha đối với con đã cho chúng ta thấy cách kiềm chế cơn sân và đi tới diệt trừ cơn sân một cách tuyệt vời.

Con ước mong sao sách dạy Đạo Đức Hiếu Sinh của Thầy được đưa vào chương trình giáo dục của các cấp, để cho nền Đạo Đức Hiếu Sinh này trở thành bản năng của mỗi con người. Riêng chúng con khi trở về Hà Nội ai ai cũng tự xem xét lại mình để diệt ngã xả tâm, biến bài học Thầy cô đã dạy thành hành động, mở rộng lòng thương yêu rộng lớn, lòng tha thứ đối với nhau, để xây dựng nhóm tu học Nguyên Thủy A Hà Nội trở thành một nhóm tinh tấn, đoàn kết nhất trí vững bước trên con đường tu giải thoát, để đền ơn muôn một của Thầy, của Cô.

Cuối cùng con xin kính chúc Thầy Bổn Sư luôn khỏe mạnh trụ thế muôn năm để dìu dắt chúng con đến bờ giải thoát.

Con xin kính chúc cô Diệu Quang và kính chúc thầy giảng sư Thích Chơn Thành luôn khỏe mạnh, giảng dạy cho chúng con thấu hiểu Đạo Đức Hiếu Sinh để chúng con áp dụng xây dựng cuộc sống gia đình yên vui, hạnh phúc và biết yêu thương muôn loài.

Bài thứ 33

**ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH
VÀO ĐỜI SỐNG HẰNG NGÀY**

(Pháp Nhẫn)

Kính bạch đức Trưởng lão Thích
Thông Lạc!

Kính thưa thầy Chơn Thành, cô Diệu
Quang, cô Huệ Ân cùng toàn thể quý vị Tăng
Ni Sinh, quý vị cư sĩ tại tu viện Chơn Như.

Đệ tử Pháp Nhẫn - con kính xin dâng lời
tâm nguyện như sau:

Cuộc đời trên hành tinh này ai ai cũng
khổ, từ cái khổ này đè lên cái khổ kia, cứ
tầng tầng lớp lớp đè nén chất chồng lên
nhau, từ đời này qua đời khác, hết kiếp này
tới kiếp kia.

Dù là người có theo tôn giáo hay không
theo tôn giáo, dù là người sống trong giai cấp
nào, chủng tộc nào, dù là người giàu sang hay
phú quý vinh hoa, chức trọng tài cao, tài sắc
lợi danh hay nghèo hèn cô đơn bần cùng

khốn khổ... dù là hạng bậc nào đi nữa thì cũng đang sống trong sự đau khổ.

Tất cả mọi người trên hành tinh này đều đang sống trong sự đau khổ từ kiếp này qua kiếp khác, chưa bao giờ có ai hưởng cuộc sống an vui, hạnh phúc thoát khỏi mọi sự đau khổ của kiếp làm người.

Từ lâu chúng ta chưa bao giờ tìm thấy ai là người chúng đạt chân lý - làm chủ bốn sự đau khổ: sinh, già, bệnh, chết để khai triển chỉ dẫn đi dắt cho chúng con con đường chân lý để chúng ta sống và thực hành theo chân lý để khỏi trôi lăn vào con đường đau khổ ba nẻo sáu đường luân hồi sinh tử. Cho nên, chúng ta cứ mãi mãi đắm chìm trong biển đời, cứ trôi lăn mãi mãi sinh ra tử, không có khi nào thoát khỏi. Chúng con là những tu sinh đang sống bơ vơ, trôi lăn giữa biển đời cay đắng khắc nghiệt và đau khổ này.

Chúng con là những chúng sinh đã từng đi lạc vào rừng sâu núi thẳm mà không biết lối ra, đã trải ngàn muôn ức kiếp đắm chìm mà không người cứu vớt, không ai dẫn đường chỉ lối, nên cứ mãi trôi lăn trên con đường luân hồi sinh tử.

Bản thân con khi tư duy suy nghĩ kiếp làm người là đau khổ như vậy, nên đã hướng cho mình đi tìm nơi nương tựa, nhưng với tâm phàm phu ngu dốt đã bị tâm tham, sân, si, mạn, nghi chi phối, đã huân tập bao đời kiếp ngăn che mất ánh sáng trí tuệ nên sống suy nghĩ nông cạn, không còn có trí thông minh sáng suốt để phân giải đúng sai, phải trái, chính tà nên gặp đâu theo đó, tin một cách mê si mù quáng và u tối, đã sống và huân tập theo quan niệm sai lầm của các nhà học giả xưa và nay biên soạn theo kiến giải, tưởng giải nên suốt chặng đường con nương theo đó để sống và thực hành mà không mang lại một kết quả lợi ích giải thoát mọi sự đau khổ nào cả.

Con tư duy suy nghĩ mình là con người thì mình phải sống làm sao cho xứng đáng là một con người, không lẽ mình cứ mãi mê sống theo lối mòn ấy mãi hay sao? Lại còn bày đặt ra những trò mê tín dị đoan, xem ngày, giờ tốt xấu, cúng sao giải hạn, cầu an, cầu siêu, cầu tài, cầu lộc, cầu thọ... Cuối cùng mình chỉ là người làm mê mờ chúng sinh, sống tạo danh tạo lợi, ăn bám xã hội, lợi dụng đàn na thí chủ để sống tạo danh, tạo lợi cho mình thì giải thoát đâu không thấy mà

chỉ mang nợ đàn na thí chủ, thì phải trả nợ đến kiếp nào cho hết.

Thật là những việc làm ngu si mù quáng, lừa đảo mọi người, dối lốt Phật giáo sống điều ngoa gian xảo, dối trá mà cứ tưởng mình làm ích lợi cho xã hội cho mọi người, cho nên có câu ca dao nói: *“Trốn việc quan đi giữ chùa”*. Người tu thật thì chẳng thấy đâu, toàn là những người đang ăn bám xã hội, cũng như những cây tầm gửi đang vươn mình sống dựa vào sự sống của cây khác. Tu hành mà sống như vậy thì chính mình đang giết mình mà mình không biết, chính mình đang làm cho xã hội thêm gánh nặng mà mình không hay, cũng như những con mọt sách đang sống ẩn núp trong ngôi nhà Chánh pháp vậy.

Con tự nghĩ nếu mình ở chùa mà không gặp được người thầy tu chân chính, giới luật không nghiêm túc, là bậc minh sư chỉ dẫn cho mình con đường tu tập theo đúng con đường chánh pháp, hành theo đúng lộ trình Giới, Định, Tuệ thì mới thoát khỏi đau khổ, khỏi mang nợ áo cơm, công sức của đàn na thí chủ. Nếu không thực hành đúng thì phải mang nợ đến bao giờ cho hết.

Con suy nghĩ như vậy rồi con rời khỏi chùa để đi tìm minh sư, mà gặp toàn là các bậc danh sư - tu hành chạy theo đục lác thế gian, giới luật chẳng ra gì, tu theo bằng cấp danh lợi sống chẳng khác gì người thế tục, cũng ăn ngày hai, ba bữa, thậm chí đôi khi nào ăn khi đói, ăn cả ngày, ăn cả đêm, cũng ăn thịt chúng sinh mà không có chút lòng từ bi thương yêu chúng, giới luật chẳng giữ gìn nghiêm túc, chẳng khác gì người thế gian, nào là điện thoại di động, loại sang trọng nhất, nào là ti vi, tủ lạnh, điều hòa nhiệt độ, giường cao sang trọng lớn, nệm trên đệm dưới, tắm nóng lạnh, sống cao sang xa hoa lãng phí chẳng khác gì bậc quan lưu đế vương.

Trong khi đó, người nông dân cặm cùi chân lấm tay bùn, suốt ngày vất vả gian lao, khó khăn, mệt nhọc mà làm không đủ ăn, cơm không đủ no, áo không đủ mặc, con cái không được học hành đến nơi đến chốn, vì bố mẹ không làm ra của cải vật chất được, nên không đủ khả năng cho con ăn học đến nơi đến chốn được, đó là nói khi thời tiết thuận hòa, không có thiên tai bão lụt đến, sóng thần động đất, mùa màng thất bát, thì còn hiện ra những cảnh đau khổ đến chừng nào?

Thế mà còn phải bớt của cải tiền tài vật chất mang đến chùa để nhờ quý sư, quý thầy cúng lễ cầu an, giải hạn, cầu tài, cầu lộc, cầu thọ, cầu siêu độ cho ông bà cha mẹ để được siêu thoát.

Thật là một việc làm thiếu văn hóa, thiếu đạo đức nhân bản - nhân quả, thế mà các sư thầy còn bày trò làm lễ để cầu cho mọi người mà không hướng dẫn chỉ dạy cho mọi người để mọi người tự sống có đạo đức nhân bản - nhân quả, không làm khổ mình, không làm khổ người, không làm khổ tất cả chúng sanh, để mang lại sự bình yên, an vui, hạnh phúc cho mọi người thoát khỏi đau khổ. Bởi vậy con suy nghĩ nếu như mình sống theo pháp hành một cái nghề như vậy, thì thật là một cái nghề sống vô lương tâm, trên thì lừa dối Phật, dưới thì lừa dối chúng sanh nhân loại, lại còn gieo những mầm giống mê tín dị đoan vào trong tâm hồn mọi người, thì mọi người đang đau khổ lại càng đau khổ thêm.

Thế là con từ giã chùa và quý sư thầy ấy để đi tìm minh sư, nhưng con đi khắp các hệ phái của Phật giáo, thì từ Tiểu Thừa đến Đại thừa, từ Bắc Tông đến Nam Tông không còn tông phái nào mà con không đến, thế mà

không gặp được một bậc minh sư tu hành chứng đạt chân lý nào cả?

Con còn nhớ cách đây gần năm năm về trước, có một lần con tới hệ phái Nam Tông Phật giáo để xin thọ giáo, nhưng đi sâu vào pháp hành và cuộc sống thì các sư học một đường mà thực hành một nẻo, nói thương chúng sinh như con một nhà mà miệng thì cứ nhai nuốt ăn thịt chúng sinh thì làm sao còn lòng thương yêu sự sống của chúng sinh nữa. Thật là lời nói không đi đôi với việc làm, là những lời nói và hành động lừa dối mình, lừa dối người, lừa dối chúng sanh, thì làm sao tu hành giải thoát đau khổ được.

Bởi vậy, con xét thấy nếu mình ở lại tu học theo Phật mà miệng nhai nuốt ăn thịt chúng sanh như vậy thì mình đi tu chẳng mang lại lợi lộc gì cho mình, cho người, cho chúng sanh mà còn mang nợ đàn na thí chủ và mang nợ máu xương thì phải trả nợ bằng máu xương, không thể nào tránh khỏi được, bởi luật nhân quả rất là công bằng không ai có thể tránh khỏi được. Nên con nhận thấy các sư là những người đang tu học theo giáo lý của đạo Phật mà không có lòng thương yêu sự sống của chúng sinh chút nào cả nên mới

nhai nuốt ăn thịt chúng sanh như vậy. Cho nên, con không thể nào ở lại để tu học theo được, nên con phải tiếp tục ra đi tiếp. Con tiếp tục đi tìm mà không gặp được một vị thầy nào tương ứng theo tâm nguyện của mình. Có lần con về thăm Yên Tử là chốn Tổ của thiền phái Trúc Lâm thì nghe có câu nói rằng:

“Dù ai quyết chí tu hành

Chưa về Yên Tử chưa đành lòng tu”

Con nghe câu nói này thì con tư duy thấy không đúng chân lý chút nào cả, nếu mà mọi người đi tu mà không thực hành đúng chánh đạo thì làm sao giải thoát đau khổ được, mà không tự giải thoát đau khổ cho mình thì dù có về Yên Tử trăm ngàn lần, hay có đến đất Phật, hay gặp Phật cũng vô ích hoài công mà thôi, cho nên con có làm câu văn đáp lại rằng:

“Dù từ sãi cho đến sư

Không hành đúng đạo cũng hư mất rồi”

Ôi, chùa là nơi tu học đạo đức, là nơi đào tạo những bậc Thánh tăng, Thánh ni, Thánh cư sĩ sống không làm khổ mình, không làm khổ người, không làm khổ chúng sanh, mà

thời nay người ta biến chùa thành chỗ danh lam, thắng cảnh, du lịch, kinh doanh, thương mại dịch vụ tín ngưỡng tôn giáo làm danh làm lợi thì còn gì là đạo đức trí tuệ giác ngộ và giải thoát. Thế rồi lòng tự nhủ lòng, đi tìm mãi mà không gặp được một vị Thầy có đủ đức hạnh, giới luật sống nghiêm chỉnh, tu hành chân chính thì mình về tại gia sống rồi chờ đợi khi nào đủ duyên sẽ gặp được một vị Thầy đủ đức hạnh, giới luật nghiêm túc, là bậc minh sư chứng đạt chân lý thì mình hãy thọ giáo tu học theo. Còn bây giờ mình có tu theo thì cũng uổng mất kiếp tu hành mà thôi, cũng như người đã đi con đường sai mà cứ đi, thì càng đi lại càng sai đường nên khó mà có ngày mong được trở về đến nơi được.

Thế là con mới quay về tại gia sống tự nuôi thân, khi quay về nhà, thì người cha thân thương đã qua đời, anh em trong gia đình thì mỗi người đều có gia đình riêng, nhà cửa cha mẹ để lại thì không có ai ở đã bị dột nát hư hỏng, con mới xin anh em cùng bà con giúp sửa lại để khỏi dột nát, và con lập bàn thờ Phật ở tại gia, lấy nơi tưởng nhớ công ơn của Đức Phật và công ơn cha mẹ sinh thành.

Sau đó con mới gặp bà cô họ ngoại em bố, cô đi thanh niên xung phong về hưu có hai cháu nhỏ, không có nhà ở, phải ở nơi góc hè của lảng, còn chồng cô ở trong Nam với vợ cả và các con. Thế là con cùng trợ giúp cô và hai cháu để trợ nhau cho qua ngày tháng để giữ gìn tâm nguyện của mình, để mong có ngày tìm được minh sư chứng đạt chân lý.

Trong thời gian ở tại gia, con làm những nghề để kiếm sống như đi xe ôm, mở quán bán hàng nước, in câu đối để kiếm tiền nuôi thân và giúp người. Anh em trong họ và gia đình không muốn cho con sống như vậy, vì thấy con sống đời chẳng ra đời mà đạo cũng chẳng ra đạo, nên bắt con phải quay về với đời thường xây dựng gia đình, nhưng con không nghe, anh em đã nhiều lần khuyên nhủ mà con nhất định không nghe, nên anh em đã đập con ở giữa ngã ba đường, nhưng con vẫn nhất định theo tâm nguyện của mình và con cũng xét thấy đây là nợ duyên nhân quả của con phải trả vay, vay trả đó thôi, nên con đành chịu vậy, chẳng có gì mà phải ăn năn cả, chỉ ăn năn có một điều là mình chưa đủ duyên để gặp người Thầy tu hành chứng đạt chân lý.

Sau một thời gian thì chính quyền địa phương và nhân dân chuyển nhượng giao cho con một khu đất hơn mười mẫu Tây để mở trang trại trồng trọt canh tác làm ăn phát triển kinh tế. Con đã nhận và đang canh tác, đã trồng trọt cây thuốc Nam và trồng hoa màu, cấy lúa... tạo công ăn việc làm cho những người dân không có công ăn việc làm để cho họ có cuộc sống bớt đi những phần nghèo đói đau khổ.

Gần 20 năm trôi qua, may mắn thay con lại gặp được một vị sư tu hành theo Nam Tông Phật giáo ngày trước mà con không thể tu hành theo được vì ăn thịt chúng sanh, nay con gặp lại vị ấy đã trao cho con một số tài liệu giảng dạy tu học của đức Trưởng lão Thích Thông Lạc. Thế là con được tài liệu để học, con đọc sách, nghe lời Trưởng lão giảng đến đâu thì càng lộ mặt của các nhà học giả xưa và nay dùng tưởng giải, kiến giải của mình viết ra kinh sách để bày trò lừa đảo mọi người. Thấy vậy con mới đem kinh sách tài liệu ra phôtô để trao cho một số Phật tử xa gần có duyên với con trong thời gian trước, con đem trao đến đâu thì mọi người ngộ nhận ra đến đó và con vào tổ các Phật tử Tỉnh Gia, thì tổ cô Tuyết ở huyện Tỉnh Gia

mới gặp được con đường chân lý mà đức Trưởng lão đã triển khai mới thành lập tổ Bát Quan Trai từ đây.

Ôi! Sự thật ánh sáng chân lý đi đến đâu thì sẽ xua tan bao đêm mù tăm tối của tà giáo ngoại đạo đi đến đó.

Ôi! Thật là một sự lừa đảo dã man của các bậc thầy Tổ đã dùng đủ mọi hình thức viết ra những kinh sách mang tính chất cầu tha lược, cúng bái tụng niệm, cầu an, giải hạn, sám hối, cầu siêu gán cho Phật thuyết.

Ôi! Không ngờ sự thật lại như vậy, mà mấy ngàn năm nay, mọi người trên hành tinh này cứ tưởng đó là những lời của Phật thuyết, nhưng không ngờ lại là lời của các Tổ sau này biên soạn viết ra rồi lồng ghép cho là Phật thuyết.

Ôi! Chúng con là những chúng sinh trải muôn ngàn ức kiếp luân hồi sinh tử, nay phước của chúng sinh tròn đủ, chúng con mới được gặp bậc Tam minh chứng đạt chân lý làm chủ bốn sự đau khổ là sinh, già, bệnh, chết, đã xuất hiện trên hành tinh này.

Ôi! Bậc Tam minh xuất hiện trên hành tinh này. Ôi! Ánh sáng chân lý xuất hiện thì

sẽ xua tan tất cả Tư tưởng tà kiến ngoại đạo đang làm cho chúng sinh trôi lăn luân hồi sinh tử từ muôn ngàn ức kiếp đến nay.

Mặt trời chân lý xuất hiện đi đến đâu, bóng tối đêm của tất cả tư tưởng tà giáo ngoại đạo sẽ tan biến đi đến đó.

Ôi! Loài người gặp ánh sáng chân lý thì bừng tỉnh ngộ, không còn phải bị đi sai đường trong những con đường mịt mù tăm tối như xưa nữa.

Duyên phước của chúng con còn chưa hết, nên nay còn được làm người lại được gặp ánh sáng chân lý mà đức Trưởng lão là người đã triển khai mở trường dạy đạo đức nhân bản - nhân quả cho loài người, triển khai nhiều lớp học Đạo Đức Hiếu Sinh thương mình, thương người, thương chúng sinh. Để cho loài người sống không làm khổ mình, khổ người, khổ chúng sinh.

Ôi! Thật là may mắn thay cho loài người trên hành tinh này, đã được đức Trưởng lão triển khai giáo án mở trường đạo đức nhân bản - nhân quả, triển khai trường lớp mở rộng chuyển giáo án trên mạng Internet đi khắp hành tinh này. Chúng con còn nhiều nghiệp duyên ràng buộc, nên chúng con chưa

thể một sớm một chiều mà buông hết ngay được, để vào tu viện học dưới mái trường đạo đức thân thương này được, nhưng chúng con cũng phải cố gắng khắc phục mọi khó khăn để đoạn tận những nghiệp duyên để có ngày được về tu viện, được học lớp Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả, sống không làm khổ mình, khổ người, khổ chúng sinh, và giữ hạnh độ cư trọn vẹn, làm người đệ tử Phật trọn đời.

Pháp Nhân con xin thành tâm kính lễ Đức Thầy muôn vàn tôn kính!

Bài thứ 34

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Thích Tâm Tịnh)

Con tu sinh Thích Tâm Tịnh, con xin sám hối tội lỗi - Con đã phạm hai giới rất nặng, xin Thầy và Cô Út hoan hỷ tha thứ cho đệ tử ngu muội. Con có sám hối với thầy Chơn Thành và lớp học rồi.

Khoảng năm giờ ba mươi phút chiều, con tu xong và xả thiền để quét sân, con thấy có bà cụ đang kiếm củi ở hàng rào sau thất con ở. Con thấy bà cụ thật tội nghiệp. Con vội vả lấy mấy tre khô đem thả ra bờ rào cho bà cụ, con nghĩ mấy ngọn tre để đậy cũng mục nát, lấy cho bà đem về nấu nồi cơm hoặc nồi canh hay ấm nước uống chắc bà mừng lắm. Nhưng tối lại con ngồi tư duy suy nghĩ: sao mà con ngu thế, phải xin cô Út trước, cô Út có cho hay là không, rồi mới dám cho người khác, vì vật nhỏ của tu viện cũng là vật của Tam Bảo.

Điều thứ hai: Tết vừa rồi con có về thăm quê miền Trung. Vì cơn bệnh nhức lỗ tai và ù mắt chữa không hết, nên con liều mạng định tự tử chết là xong, bỏ đi thân xác hôi thối bệnh tật này, con mua 50 viên thuốc Tây, kèm theo 5 lon bia, con lên đỉnh núi cao nhất, ngồi trên cục đá mới bắt đầu uống bia, mới uống chỉ có 1 lon và tính uống số thuốc Tây, rồi lao mình xuống vực thăm là xong, nhưng con nhớ Thầy, con kêu Thầy ơi cứu con thì bỗng nhiên Thầy xuất hiện và Thầy nói với con: hãy về tu viện Thầy giúp cho, con hãy giữ tâm bất động trước ác pháp. Con biết rời khỏi tu viện là ác pháp vây quanh, nên con đón xe vô tu viện mừng bốn Tết, tiếp tục tu học cho đến nay. Con có đọc bức tâm thư của Thầy lên lớp giữ giới 50%, con về thất giữ giới một trăm phần trăm.

Độc cư là bí quyết thiên định và đẩy lui các bệnh tật. Con từ địa ngục trở về, cần quyết chí tu hành, sáng lên lớp học rồi về giữ giới nghiêm chỉnh.

Con trình lên Thầy về vấn đề con tu tập để Thầy xem xét và giúp đỡ cho con: 2 giờ chiều: con đi kinh hành quanh thất, con đi 20

bước đứng lại hít thở 5 hơi, rồi tiếp tục đi cho đến 30 phút. Xong con vô ngồi kiết già lưng thẳng, tác ý : “*An tịnh thân hành, tôi biết tôi hít vô; an tịnh thân hành, tôi biết tôi thở ra*”, 5 hơi thở cho đến 30 phút, rồi xả nghỉ 30 phút.

Tiếp tục đi kinh hành 20 bước hít thở 5 hơi cho đến 30 phút, rồi Định niệm hơi thở 30 phút: “*An tịnh thân hành, tôi biết tôi hít vô; an tịnh thân hành, tôi biết tôi thở ra*”, rồi đi kinh hành 30 phút là đúng 5 giờ chiều.

Buổi tối cũng vậy, 7 giờ con tu tới 10 giờ, rồi 2 giờ khuya con tu tới 5 giờ sáng. Nhờ siêng năng tu tập và giới luật nghiêm chỉnh, con đã đẩy lui các bệnh tật khoảng 60%, còn 40% không bao lâu nữa con sẽ đẩy lui ra khỏi thân. Thầy nói đúng: Giới luật là vị Thiên thần để trị bệnh. Bí quyết thành công là sống độc cư, không vi phạm giới dù một lỗi nhỏ cũng không được vi phạm. Chỉ có thời gian ngắn từ hôm Tết tới nay mà con đã đẩy lui được bệnh tật, con rất mừng. Con rất cảm ơn Thầy và Cô Út đã làm cho con sống lại từ địa ngục trở về.

Thầy đã cho con Pháp để tu hành để trị bệnh, Cô Út đã cho cơm ăn, ơn này con không biết lấy gì đền đáp, ơn Thầy và Cô Út như trời biển.

Ôi! Người cha lành của nhân loại, người mẹ hiền của chúng sinh.

Thầy đã ngoài 80 tuổi, Thầy đã tu xong, mà vì chúng con vì nhân loại trên hành tinh này, mà ngày đêm miệt mài biên soạn giáo án, để dạy dỗ đàn con thơ cho học lớp: Rèn Nhân Cách Đạo Đức Hiếu Sinh - Sống không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sanh, vì tình thương của Thầy rộng lớn như trời biển ban rải khắp nơi.

Con mơ ước Đạo Đức Hiếu Sinh được lan rộng khắp đất nước Việt Nam nói riêng, trên hành tinh nói chung, ai ai cũng được học, ai ai cũng tập thì khỏi đi vào bệnh viện.

Con có đôi lời nhắn nhủ với quý vị: quý vị có bệnh hiểm nghèo, chạy Thầy chữa thuốc mà không hết, thì hãy nhanh chân đến tu viện để học lớp Ngũ Giới Rèn Nhân Cách Đạo Đức Hiếu Sinh, và tu tập thì bệnh gì cũng đẩy lui được ra khỏi cơ thể, mà còn làm chủ được sống chết.

Còn bài học thứ 16: Cúng tế và chữa bệnh, con thấy nhiều đạo hữu theo Phật đã lâu, thế sao mọi khi đầu ồm cúng tế ồn ào, khấn vái liên miên, hỏi thì họ nói vâng theo lời Phật dạy, vậy đạo Phật là mê tín chẳng? Ở Ấn Độ có ông vua tên là Hòa Mạc, không biết tôn kính Tam Bảo, chỉ thờ quỷ thần, theo bọn Phạm chí, giết hại sinh linh để tế lễ. Một hôm Mẫu Hoàng bị bệnh nặng. Các danh y đều phải bó tay, vua phải mời các vị Bà La Môn đến cúng tế. Các vị này nói rằng: Mẫu Hoàng mắc bệnh là vì âm dương không điều hòa, trời đất tinh tú đảo lộn, phải thiết đàn tế giao, dùng một trăm con thú, mỗi loài một con, và dùng một đĩa nhỏ đem giết để tế thần linh. Có vậy mới lành bệnh được. Qua bài học này con đã thấy rõ ràng và thấm thía hơn. Hồi con còn ở Đồng Tháp theo Đại thừa gõ mõ tụng kinh, cầu siêu, cầu an, sám hối, pháp hoa, Vu lan bồn... Tối đốt nhang thì thấy khói nhang. Sáng ra thì thấy tàn nhang, không thấy chư Phật, Bồ Tát, chư Thánh nào gia hộ, mà bệnh tật vẫn tấn công, tham, sân, si nổi lên đầy cả người.

Còn vị thầy trụ trì của con đã bỏ cả cuộc đời đi tu mà cất cái chùa lộng lẫy, cả lũy

động, nhưng bệnh tật vẫn hoành hành, phải đi đến bệnh viện để mổ mắt, nay bệnh này mai bệnh kia. Con hỏi thầy nói tu là trả nghiệp. Nói đến cúng thần linh, chỗ con ở là Thập Mười, gọi là Gò Thập là di tích lịch sử: Rằm tháng ba này, mọi người trong đất nước đều đổ về để xin xăm, cúng thần linh, giết heo, gà, vịt đem cúng thần gọi là ông Tổng Bình Kiều. Vì số lượng quá đông nên bọn con đồ lợi dụng móc túi, giật dây chuyền, có những người ở xa, bị móc túi hết tiền về quê. Còn đến tháng Tư là lễ bà Chúa xứ châu Đốc, người ta cũng chen nhau về cúng tế giết heo quay, đem cúng và vay tiền về làm ăn. Hồi con chưa đi tu, con cũng lên vay tiền bà về làm ăn nhưng không thấy giàu sang, mà thấy mệt thêm. Qua gần năm tháng học lớp Đạo Đức Hiếu Sinh, con mới rõ đâu là Tà, đâu là Chánh đạo. Chỉ có tu viện là nơi đã cứu sống con. Con mơ ước các cấp lãnh đạo Nhà nước cho phép Thầy đưa nền Đạo Đức Hiếu Sinh này đến mọi nhà, mọi người để học tập, dẹp bỏ mê tín dị đoan, giết hại chúng sinh để tế thần, làm cho dân chúng hao tiền tốn của, chẳng có ai gia hộ cho mình, tự mình thấp đước lên mà đi.

Cuối cùng con xin đánh lễ lạy Thầy ba lạy, và mong Thầy sống lâu hai trăm tuổi để biên soạn giáo án để cho con và mọi người trên hành tinh này học tập tu hành tìm đường giải thoát.

Và con chúc cho Cô Út sống lâu để dìu dắt đàn con khờ dại đến bờ giải thoát. Con xin dừng bút.

Bài thứ 35

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Thích Nữ Thanh Ngọc -
Nguyễn Thị Hải)

Con xin kính thưa Thầy!

Hôm nay con xin có mấy lời cảm xúc của con trong thời gian con đã được vào tu học tại tu viện Chơn Như của Thầy và cô. Con có một sự cảm nghĩ vô cùng hân hoan và sung sướng. Giờ đây con không biết nói gì, con chỉ biết có mấy lời trong cảm xúc của con. Con xin tri ân cung kính Thầy và cô.

Kể từ khi con được có duyên may, được gặp lại Chánh pháp của Thầy đã triển khai và dựng lại Phật pháp trường tồn của Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật nguyên thủy. Hôm nay con được về đây tu học lớp học Rèn Nhân Cách Đạo Đức Hiếu Sinh do cô Diệu Quang đứng lớp và giảng dạy cho chúng con được học tập và rèn luyện trong Đạo Đức Hiếu Sinh, con vô cùng biết ơn Thầy và cô đã dày công lao huân đức trong Đạo Đức Nhân Bản -

Nhân Quả để dạy cho đàn con sống trong vô minh và khờ dại. Trong cuộc sống giờ đây, chúng con được học Pháp của Thầy đã ban cho con, được cô chỉ dẫn cho con và giảng dạy cho chúng con đầy tình yêu thương và thấm đẫm trong con, lòng yêu thương rộng mở của Thầy và cô như núi cao biển rộng sông dài. Ôi, con nói sao cho hết được sự gian khổ của Thầy và cô - đã phải vượt qua biết bao nhiêu những chặng đường dài gian khổ để có được ngày nay và mai sau. Con xin kính thưa Thầy và cô, giờ đây đã cho con có một điểm tựa mà con hằng ước nguyện. Nay con đã được tai nghe mắt thấy và được tu tập trong tĩnh giác, trong học tập và thực hành của cuộc sống hằng ngày, để cố gắng sửa sai cho tâm mình trong Đạo Đức Hiếu Sinh làm người.

Kể từ ngày con được học lớp Rèn Nhân Cách Đạo Đức Hiếu Sinh từ ngày 12-2007. Hàng ngày, cô đã lo cho con từng bữa ăn giấc ngủ trong thất lá đơn sơ mà đầy niềm an vui hạnh phúc. Cô dạy cho con những lời ân cần yêu thương, mến cảm, dạy cho con phải trái thiệt hơn. Giờ đây con cũng cố mong sao khi trở về tại gia phải cố gắng tu tập và rèn luyện trong Đạo Đức Hiếu Sinh và cố gắng

diệt ngã xả tâm cho tốt để có một đôi chút đền đáp công lao của Thầy và cô Út Diệu Quang, rồi khi nào con được đủ duyên, con lại xin Thầy và cô cho con được vào tu tập để rèn nhân cách Đạo đức.

Kính thưa Thầy, giờ đây con có mấy cảm xúc trong con, con không biết nói gì hơn nữa, con xin dừng bút ở đây, mong Thầy cho con được hoan hỷ.

Con xin kính chúc Thầy và cô luôn được mạnh khỏe để dìu dắt cho đàn con được vượt qua sông mê biển khổ, để đi lên con đường giải thoát.

Bài thứ 36

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Thanh Tâm - Lý Văn Giáp)

Hôm nay con có lời cảm xúc thân thương với Thầy và chúc mừng sức khỏe của Thầy được khỏe mạnh, sống lâu cho các con được học hỏi và rèn luyện thân thể cho được trong sạch và được ngoan, cũng như Pháp hành vào lời dạy của Phật còn lưu truyền để lại cho nhiều thế hệ mai sau được học hỏi và rèn luyện thân hành, khẩu hành, ý hành của mọi người trên hành tinh này được muôn người như một. Con năm nay mới được vào tu viện Chơn Như Trảng Bàng Tây Ninh - đất Phật, con đã có cảm nhận được trong lòng rất vui mừng và phấn khởi. Trước khi con đi ra tàu Bắc Nam mong sao cho chóng tới nơi tới bến, chúng con đã được cô Diệu Quang và quý thầy, quý cô ra đông đủ đón các con về đến tu viện, đất miền Nam - Việt Nam, chúng con rất động lòng vui mừng phấn khởi. Đến hôm sau tu viện mở lớp Ngũ Giới cho các con học

mà riêng con cũng không biết gì và cũng không phát ngôn câu hỏi được, sau khi thầy Chơn Thành dạy bảo đến nơi đến chốn. Sau này con cũng mạnh dạn nên nói được một vài lời, con có xét đường tu hành của con nó hay bị hôn trầm và mệt mỏi, nay con xin Thầy chỉ dạy cho con một pháp tu cho con dễ hiểu dễ biết, con của Thầy vẫn còn khờ dại lắm lỗi, xin Thầy tha thứ cho con.

Trả lời cho con:

1- Bị hôn trầm thì nên đi kinh hành tác ý: *“Với tâm tỉnh thức tôi biết tôi đi kinh hành”*.

2- Thân bị mệt mỏi nên ngồi lại trên ghế, giữ lưng thẳng rồi tác ý: *“An tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra, An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô”*.

Siêng năng tập như vậy, tâm con sẽ hết hôn trầm và thân con sẽ hết mệt mỏi.

Bài thứ 37

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(TN, Thiện Tâm - Tuyết Chính)

May mắn hạnh phúc cho tất cả

chúng con có phước hữu duyên được về đây tu học lớp Rèn Nhân Cách Đạo Đức Hiếu Sinh ý hành, khẩu hành, thân hành, được Thầy khai mở, cô Diệu Quang đứng lớp dạy.

Chúng con được học và tu vén màn vô minh bao phủ từ lâu đời lâu kiếp, ơn này chúng con biết lấy gì báo đáp, chỉ bằng cách chúng con đã được học và tu một đạo đức làm người, đức không làm khổ mình, khổ người, khổ chúng sanh. Chúng con đã thấm sâu đạo đức đó, không bao giờ chúng con còn dám nghĩ đến tham, sân, si, mạn, nghi, ích kỷ, hẹp hòi, vì chúng con đã vén phần nào màn vô minh, ngũ triền cái cũng được dứt trừ.

Trước đây con chưa được học đạo đức này, con không biết gì về đạo đức làm người không làm khổ mình, khổ người, nên cách sống, cử chỉ, ăn nói đâu có được như ngày

hôm nay, tham, sân, si còn ngút ngàn, sống thì thiếu tình thương ích kỷ hẹp hòi, bao thói hư tật xấu không biết mài dũa.

Cha mẹ con sinh ra cũng chỉ biết nuôi cho ăn đi học, đâu biết dạy bảo đạo đức quý hóa này.

Đã 23 thế kỷ trôi qua đạo đức nhân bản - nhân quả của Phật đã bị chìm mất do đạo phái Bà La Môn, đến nay mới có ánh sáng mặt trời thứ hai rực sáng vén màn vô minh dày đặc cho chúng có phước hữu duyên được học và tu, một nền đạo đức cao thượng này, là thầy Trưởng lão tôn kính của chúng con.

Hiện nay Ngài dày công viết ra bao sách quý vì thương các con lầm đường lạc lối nên Ngài chỉ bảo lời vàng ngọc của Phật để cho các con học và tu, rèn dũa cách ăn, nói, đi, đứng, học cách sống làm người có trước, có sau, có mẫu mực, có thủy chung, có thật thà, có hiếu nghĩa, biết kẻ trên người dưới, với tình thương bao la, do Từ, Bi, Hỷ, Xả, xả bỏ bao lỗi lầm mà cả cuộc đời va vấp, sống thiếu tình thương.

Trên đời này có gì quý bằng đạo đức tình thương; có gì quý bằng biết tha thứ những lỗi lầm cho nhau; có gì quý bằng tâm an vui,

không còn phiền não khổ đau biết tội nguyện; có gì quý bằng sống có đạo đức làm người; có gì quý bằng được học và tu đạo đức làm người, để không làm khổ mình, khổ người; có gì quý bằng cảnh sống gia đình đầm ấm yên vui, tai qua nạn khỏi; có gì quý bằng tu hành để được giải thoát bốn chỗ khổ đau: sinh, già, bệnh, chết.

Nên tâm con ước nguyện nên đạo đức quý này ngày một mở mang đến các trường lớp trí thức, các trường học từ trẻ đến già, từ xa đến gần khắp miền đất nước được học và tu nên đạo đức cao thượng này để thế gian thành Thiên đàng, Cực lạc không còn âm u đen tối khổ đau, không còn những bệnh nan y khó trị, không còn tai nạn đau thương, không còn tham lam hối lộ trộm cắp, tà dâm, không còn có những con vật hiền lành đang sống an vui mà phải chết để người ăn thịt, không còn nghèo khổ ăn xin ngoài đường, có nhà nuôi dưỡng những cụ già cô đơn, các cháu mồ côi không nơi nương tựa. Ôi thế gian hạnh phúc tuyệt vời!

Chỉ có lòng yêu thương mới mang đến hạnh phúc như vậy, chỉ có lòng yêu thương mới có lá lành đùm lá rách, chỉ có lòng yêu

thương mới không còn thù hận nhau, chỉ có lòng yêu thương mới mang đến cho con người một tình yêu rộng lớn như đất trời bao la, chỉ có lòng yêu thương mới mang đến cho các loài động vật và cỏ cây hoa lá một màu xanh tươi, chim cá tung tăng bơi lội. Ôi tâm con ước nguyện và khát khao khi ấy có từ trường thiện của Phật, của Thầy đến khắp mọi nơi trên hành tinh này, đó là sống thiện hưởng quả yên vui như vậy.

Vậy mà 25 thế kỷ trôi qua, đạo Phật mất đi một nền đạo đức cao thượng này nên biết bao đau thương tang tóc, con người tự chà đạp lên nhau, kẻ mạnh trấn áp kẻ yếu, người giàu khinh rẽ người nghèo, khinh rẽ những loài động vật, coi loài động vật làm món ăn cao lương mỹ vị, coi những loài động vật như cỏ rác không còn có chút lòng thương, giết hại chúng sanh mặc chúng kêu la mà không hề động tâm thương xót.

Ôi sao làm một con người mà có tâm ác như vậy để rồi gặt hái lấy hậu quả chua cay đắng chát. Khổ sở thay cho kiếp làm thân chúng sanh, để người hành hạ và giết hại. Do đó, đạo Phật ra đời, Ngài khuyên không nên giết hại chúng sanh, nhưng những lời khuyên

đó với những người vô minh đâu có thấm vào tai mọi người, vì người đời vẫn ham đắm dục lạc thế gian, ăn cho khoái khẩu, lại còn mê lầm điên đảo ngu si. Hàng tuần rằm, lễ Tết, ma chay cưới hỏi phải có thịt chúng sanh, biết bao những con vật phải đổ máu vì các đám tiệc này, đám ma kia, đám giỗ nọ, những việc ác này đã thành truyền thống từ xa xưa. Lại còn giết hại những con vật để mang lễ Thánh, lễ Thần, nơi đình đám hội hè, thế mới biết người đời có tâm ác hiểm thú vật.

Do vậy mà con người chịu biết bao đau khổ từ kiếp này sang kiếp khác, nên rèn nhân cách Đạo Đức Hiếu Sinh và Tứ vô lượng tâm là pháp môn thứ nhất trong giới luật, giới tứ nhất: Không nên giết hại và ăn thịt chúng sanh là pháp môn thứ nhất để diệt trừ Ngũ triền cái tham, sân, si, mạn, nghi, dục lạc thế gian để được hạnh phúc an vui nhất trên hành tinh này.

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Thích Nữ Thuần Tâm)

7hãy ơi! Lần này chúng con lại được về dự lớp học Ngũ Giới và rèn luyện nhân cách Đạo Đức Hiếu Sinh, ý hành, khẩu hành, thân hành. Chúng con vui mừng lắm Thầy ạ! Cô dạy chúng con đi vào cuộc sống sinh hoạt hàng ngày trong thực tế. Ví dụ: Có người sân hận chửi mắng con thì con đừng cái ý không sân không nói lại họ mà con khởi lòng từ bi cho họ vì người ấy lúc chửi mắng mình là họ đang khổ. Vậy con phải im lặng như Thánh. Hoặc họ có nói những lời mạ lỵ, ly gián qua thực hành Đạo Đức Hiếu Sinh, con khởi lòng thương yêu tha thứ cho họ, vì từ họ đang sống trong bản ngã to lớn, chưa nhận ra để về tu viện theo học lớp Đạo Đức Ngũ Giới Đức Hiếu Sinh, nên họ mới có cử chỉ một cách như vậy.

Kính thưa Thầy! Lần trước chúng con về học lớp Bát Quan Trai và Đạo Đức Hiếu Sinh

được có hơn một tháng thì chúng con phải về tùy thuận gia đình ngày Tết, cho nên chúng con cũng bị thiệt thòi nhiều lắm. Lần này về con thấy các cô ở lại ai cũng tiến bộ hẳn lên, lời phát biểu rõ ràng, mạch lạc, hiểu biết Đạo Đức Hiếu Sinh một cách thấm nhuần sâu sắc.

Lần này cũng cũng xin nguyện ở lại 3 tháng để học tập trau dồi Đạo Đức Hiếu Sinh để khi về đối xử tốt với mọi người, với chòm xóm, bạn bè. Qua học tập Đạo Đức Hiếu Sinh con nhận thấy và thấm nhuần sâu sắc công ơn của Đức Phật, công ơn của Đức Thầy rộng mênh mông như trời biển, nếu không có Đạo Đức Hiếu Sinh của Thầy ban rải thì làm sao chúng con hiểu được mà thực hành ý hành, khẩu hành, thân hành; làm sao mà chúng con biết có tình yêu thương rộng lớn bao la, phủ trùm vạn hữu trên hành tinh này. Nếu không có tình yêu thương thì sự chiến tranh chết chóc còn nhiều; nếu không có tình yêu thương thì còn bao nhiêu đau khổ, sóng thần, lũ lụt, thiên tai, hạn hán, mất mùa, động đất và còn nhiều tai ương hạn ách.

Vì vậy càng học Đạo Đức Hiếu Sinh thì chúng con càng hiểu rõ lòng thương yêu của Phật, của Thầy và của cô Diệu Quang đối với

chúng con. Cô Út lại dạy chúng con cả Đức lý tham nữa. Chúng con phải cố gắng thực hành bỏ tâm tham, sân, si, mạn, nghi nó là năm cái mản ngăn che Ngũ Triền Cái. Chúng con phải đỗi cho thật sạch, chỉ còn tình thương yêu rộng lớn bao la ngự trị trong tâm chúng con. Cả trong cuộc sống gia đình, cô dạy phải tùy thuận, bằng lòng, kính trên nhường dưới, ăn ở phải gọn gàng, nề nếp sạch sẽ làm gương đạo đức cho các con cháu noi theo. Đây là cô chỉ dạy chúng con học tập. Còn đời sống hàng ngày cô lo bữa ăn cho chúng con tươi tốt hơn khi chúng con sống ở gia đình, mỗi thất cô cho một phích nước sôi, thật không thiếu thốn một thứ gì, ốm đau cô cho thuốc thang đêm hôm hỏi han chăm sóc, đúng là mẹ hiền của chúng sinh.

Thầy ơi! Tu viện bây giờ khang trang sạch đẹp lắm Thầy ạ!

Đường đi lối về cho tráng xi măng đá nên rất sạch, hai bên giảng đường, nơi nào cũng bàn ghế đầy đủ, khoảng năm mươi người ngồi rộng rãi sạch đẹp. Còn các tu sinh thì nghiêm trì giới luật nề nếp, đi đứng chào hỏi nhau, đúng là trường đào tạo Đạo Đức Hiếu Sinh của Phật giáo. Cô Út không quản

nắng mưa đêm tối nào cũng công việc chưa xong thì cô chưa có nghỉ ngơi, lại còn phải thay Thầy tiếp khách, đứng lớp một ngày hai buổi, thật công việc làm của cô không sao con kể hết được. Con chỉ thầm nghĩ cô là một người phi thường, chứ người thường không thể gánh vác được công việc như vậy.

Thầy ơi, chúng con như những đứa con xa mẹ. Con chỉ ước mong Thầy được khỏe mạnh, bình an, để có dịp Thầy về thăm chúng con một chút, chỉ vài phút đồng hồ để chúng con được sung sướng lắm rồi.

Con lại ước mong cho cô Út lúc nào cũng có một sức khỏe phi thường để dắt dìu chúng con tu tập trên bước đường giải thoát và cùng chung tay góp sức với Thầy để chấn hưng lại ngôi nhà Phật giáo.

Con của Thầy

Con Thích nữ Thuần Tâm

Bài thứ 39

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Tích Nữ Tịnh Hạnh)

Con, Tịnh Hạnh xin kính lễ Thầy, cô!

Vậy, con đã được học lớp Đạo Đức Hiếu Sinh hơn một tháng, con thật cảm động và không biết nói gì hơn lời chân thành ngưỡng mộ và cảm ơn Thầy, cảm ơn cô đã tạo duyên lành cho chúng con được về đây học hiểu nhiều điều quý báu. Kính thưa Thầy! Thưa Cô! Con nghĩ chẳng còn gì quý hơn một cuộc sống thể hiện Đạo Đức Hiếu Sinh - Lòng yêu thương chân thật đến muôn loài, muôn vật. Nói đạo đức thì dễ lắm nhưng có mấy ai thực hiện được chu tròn, ngay bản thân con cũng vậy thôi. Vậy mà ở đây ngay cả cách nói, cách khai thác bài học của Thầy cô thấy thì đơn điệu nhưng lại có tác dụng thật hữu hiệu sâu xa. Nghĩ đến đây con thầm bái phục và kính xin được đảnh lễ Thầy và cô ba lạy để tỏ lòng biết ơn và tôn kính.

Thật vậy, qua những chuyện ngắn của đời thường, Thầy và cô đã giúp chúng con thấy rõ, hiểu rõ về bất kỳ một ý nghĩ, một lời nói, một hành động nào cũng ẩn chứa một nội dung nội tâm. Và bằng cách phân tích kết hợp với nhân quả mà nhận ra tính cách của từng nhân vật. Để từ đó chúng con phải biết tự kiểm soát mình trên từng sát na đó. Có như vậy mới làm chủ được mình để hướng tới những ý nghĩ, những hành động, lời nói luôn thể hiện Đạo Đức Hiếu Sinh thương người, thương vật.

Dường như qua mỗi bài học, Thầy cô đều trao gửi cho chúng con một tình cảm thân thương nào đó. Tự dung chúng con luôn có một cảm xúc, một tình thương, thương người, thương vật, thương cả những hoàn cảnh khốn khổ đã đưa đẩy dồn dập con người tới chân tường ác pháp.

Học hiểu hơn một tý, thấy rõ hơn về chân tướng mỗi người, mỗi sự việc, con cảm thấy sợ Thầy, cô ạ. Hình như trong ai cũng có hiền có ác, có thật có giả và bị cái nghiệp lực nhân quả nó dồn tới chỗ mà mỗi người nếu không vững tâm sẽ rơi vào tận cùng ác

pháp. Hiếm có ai vượt ra nổi cái vòng nghiệp lực này.

Chúng con nhờ có duyên lành của Thầy Cô ban ơn, nên được học hiểu về Chánh pháp, về Đạo Đức Hiếu Sinh Nhân Bản - Nhân Quả. Chỉ có tình thương chân thật mới giúp cho con người thoát ra mọi khổ đau, xóa hết thù hận, bao dung với tội lỗi người khác, chấp nhận hy sinh những cái riêng mình không lo âu, không sợ hãi. Tình thương luôn hướng tới một cuộc sống cao thượng đến tuyệt vời và trên hết đó còn là cứu cánh đưa chúng con đến Niết Bàn. Vì vậy bản thân con đã không biết thì thôi, chứ đã biết rồi, con xin nguyện với lòng mình sẽ sống trọn đời với Đạo Đức Hiếu Sinh - Lòng yêu thương chân thật đến muôn loài muôn vật.

Bài thứ 40

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Thích Nữ Tịnh Hạnh)

Con, Thích Nữ Tịnh Hạnh nhóm Gia Lâm.

Khi con được đọc thông báo ở trong tu viện gửi ra Hà Nội, đầu tháng hai âm lịch, tu viện mở lớp Ngũ Giới, con rất mừng. Thế là ngày đêm con ước nguyện mong sao con đủ duyên được vào tu viện được học lớp Ngũ Giới đợt này. May thay con đã đủ duyên, đúng ngày 29/1 âm lịch, con được vào tu viện.

Con vô cùng cảm động được chính cô Diệu Quang ra đón chúng con. Con nghĩ thầm mình thật hạnh phúc, rồi sau đó lại được chính cô Diệu Quang giảng dạy.

Qua gần một tháng học lớp Ngũ Giới, học thật là sống động, thật là vui vẻ nhưng rất nghiêm trang. Khi cô giảng bài trên lớp, cả lớp im phăng phắc, không có một tiếng động. Khi cô đọc câu hỏi để trả lời, rất nhiều

cánh tay giơ lên xin phát biểu, không khí thất là sôi nổi.

Bài học đầu tiên là không nên giết hại chúng sinh. Vì Đức Phật biết rất rõ về luật nhân quả, nếu ai làm những điều ác thì sẽ gặt lấy hậu quả khổ đau. Không nên giết hại chúng sinh là một hành động cao thượng tuyệt vời và là Đạo Đức Hiếu Sinh. Thế mà con người từ xưa đến nay đã gây bao tội lỗi, đã giết hại chúng sinh, máu chảy thành sông, xương chất cao như núi. Con người đã giết hại chúng sinh bằng đủ mọi cách, những lò mổ mọc lên như nấm ở trên hành tinh này thật là ác độc tàn nhẫn. Họ có biết đâu là loài vật nó cũng có sự sống như con người. Nó cũng sợ chết đói, cũng biết đau đớn như con người. Nó cũng có gia đình, cũng chồng vợ, cũng con cái.

Con kể một câu chuyện rất là cảm động con được nghe. Một hôm người thợ săn đi săn bắn, bắn trúng một con vượn cái, trong khi đó trên tay nó bế một đứa con của nó. Con vượn cái bị trọng thương biết là mình không thể sống, con vượn cái vội trao đứa con cho vượn chồng. Con vượn chồng ôm con vượn cái mà kêu khóc thảm thiết. Sau đó con vượn cái

dẩy dẩy một lúc rồi chết, con vượn chồng chảy hai hàng nước mắt nghẹn ngào nhìn con vượn vợ một lúc rồi bé con bỏ chạy, sợ người thợ săn bắn chết nó thì lấy ai nuôi con nó. Người thợ săn xúc động trước tình cảm của vợ chồng con vượn. Ông đã đập gãy cây súng làm hai đoạn và tự thề rằng từ nay trở đi không bao giờ đi săn nữa.

Qua hình ảnh hai vợ chồng con vượn, nó có khác gì con người đâu. Con người đã gây ra biết bao nhiêu sự chết chóc cho loài vật nên mới xảy ra biết bao nhiêu trên hành tinh này lúc nào cũng biến động nhiều tai họa thảm khốc cho loài người. Hàng năm lũ lụt, sóng thần, động đất, gió lốc, cháy rừng... làm cho con người luôn luôn là khổ đau, nhiều nhà cửa bị đổ nát, công trình kiến trúc tiêu hủy. Vì con người không được học Đạo Đức Hiếu Sinh, vì vô minh không biết được hành động giết hại và ăn thịt chúng sinh là tai hại vô cùng. Chỉ có Đạo Đức Hiếu Sinh mới có sự an bình và hạnh phúc. Chỉ có Đạo Đức Hiếu Sinh mới có tình thương yêu thật sự. Con mong sao sớm đưa được Đạo Đức Hiếu Sinh vào trường học, công sở để mọi người biết được và học Đạo Đức Hiếu Sinh. Qua bài không giết hại chúng sinh con mới nhận thức

sâu rộng, mới mẻ. Đối với con nó rất quan trọng và cấp bách với cả loài người. Đạo Đức Hiếu Sinh luôn ở khắp mọi nơi, mọi chốn vì nó áp dụng vào cuộc sống con người trong mọi hành động từ thân khẩu ý.

Bài “Con ếch” dạy cho chúng con hiểu về nhân quả trả vay, vay trả khi người phụ nữ giết một con ếch, sau phải làm thân con ếch để cho người khác giết và cắt cổ lột da bằng 10 lần, 100 lần cũng chỉ vì vô minh không hiểu biết luật nhân quả và Đạo Đức Hiếu Sinh. Bài “Người phụ nữ đốt nhà giết con mình” của gia đình vợ chồng Công và Thùy là một chùm nhân quả từ đời trước đã làm nhiều điều ác nay gặp nhau để trả quả. Tất cả chỉ vì cái tâm sân giận mà dẫn đến Thùy đốt nhà giết con, chửi mắng chồng. Hậu quả của cơn sân giận mà gia đình bị tan nát. Thùy đi ở tù, con chết, chồng rượu chè bê tha. Cháu Nhật chết bỏng do cháu đời trước đốt rừng, nướng cá, chiên hầm thịt chúng sinh. Không những thế cháu còn gieo nhân yếu tử nên mới sinh được 12 tháng 9 ngày mà đã phải chết. Do đó, bài này dạy cho ta sống phải luôn làm việc thiện, việc ác quyết không làm, gieo nhân nào phải trả quả đó.

Luật nhân quả rất công bằng, không ai chạy trốn được. Tâm sân cũng là một pháp cực ác, nó đã gây bao tai họa cho mình, cho mọi người. Vì thế ta phải sống có Đạo Đức Hiếu Sinh thương yêu mình và người.

Bài Thành Cát Tư Hãn cũng chỉ vì sân giận nên mới hành động ngu ngốc, thiếu sáng suốt, thiếu Đạo Đức Hiếu Sinh. Do đó, Thành Cát Tư Hãn không hiểu được con chim ưng đã bốn lần hất đổ cốc nước mà ông định uống để cứu chủ thoát chết. Con chim ưng vì có Đạo Đức Hiếu Sinh tuyệt vời mới dám hy sinh cả mạng sống để cứu chủ mình thoát chết. Sau cái chết của con chim ưng, Thành Cát Tư Hãn mới thấy hối hận rằng: không bao giờ hành động một việc gì khi đang trong cơn sân giận. Con nhận thấy con chim ưng chỉ là một con vật mà có nghĩa cử cao đẹp dũng cảm để chúng ta phải khâm phục và học tập con chim ưng.

Còn cơn sân giận phải đoạn diệt khi nó mống khởi trong tâm, nếu không đoạn diệt được ngay, thì con dùng câu tác ý: *“Các pháp đều vô thường. Con sân hãy đi đi, hoặc sân giận là một pháp cực ác, ta không thọ nhận cái sân này, dứt ngay”*. Hay con vận dụng Đức

Hiếu Sinh là ta không giận mà ta thương họ như anh em của mình, cứ như thế dần dần sẽ tan biến hết cơn sân.

Qua bốn bài trên con nhận thức được ở đâu có Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả và Đạo Đức Hiếu Sinh là ở đó có sự an bình và hạnh phúc thật sự.

Hạnh phúc thay Phật giáo ngày nay lại có một vị A La Hán đã làm sống lại Phật giáo bị chìm đắm trong hơn hai nghìn năm nay. Trưởng lão là người dũng cảm kiên cường trước những phong ba bão táp vẫn vững vàng như trái núi vĩ đại làm những việc kinh thiên động địa - chấn hưng lại Phật giáo. Thầy nói lên cái sai của Phật giáo hiện nay của những Thầy Tổ làm sai lệch đã dẫn đến tai hại cho bao nhiêu người. Giờ đây Thầy đang dìu dắt những đứa con khờ dại lặn hụp dưới chốn bùn sâu trở về với ánh hào quang của Chánh pháp.

Còn cô Diệu Quang như một người mẹ chăm lo cho những đứa con từ bữa cơm giấc ngủ. Cô tất bật lo mọi việc trong ngoài của tu viện như một con ong chăm chỉ. Cô tháo vát trong mọi công việc, nào giải quyết xây nhà an dưỡng, tiếp khách, dạy học giảng bài cho

các tu sinh, cơm nước cho mọi người ăn, đi đón các Phật tử đến học, trăm việc đều do tay cô cả. Cô Diệu Quang ơi, cô quá tuyệt vời, con không biết nói sao hết được về cô.

Lớp học Ngũ Giới này cho con học được rất nhiều điều bổ ích trên đường đạo. Đạo Đức Hiếu Sinh giúp con trong cuộc sống hàng ngày, sống sao cho thân, khẩu, ý luôn làm việc thiện. Biết thương yêu mình, thương yêu mọi người và thương yêu mọi vật.

Về thực hành:

Khi thấy tâm sân đến, con bình tĩnh xem xét do cái gì mà lại có sân, rồi con tác ý: *“Các pháp đều vô thường, tâm sân giận không là ta, là của ta, là bản ngã của ta, sân hãy đi đi”*.

Hay tự nhiên có người đến nhà la nói om sòm. Con lúc này phải trấn tĩnh tư duy xem việc gì mà họ lại đến la om sòm, rồi con mới tác ý: *“Sân là một pháp cực ác, nếu ta sân là nó kéo ta xuống địa ngục, phải dừng lại ngay”*.

Hay về nhà cháu nội con hay hờn dỗi đòi đủ thứ, cơn sân bắt đầu mống lên và con thực hiện Đạo Đức Hiếu Sinh là phải thương cháu

không được sân, dùng lời ái ngữ phân tích cái lợi hại cho cháu, vì trẻ con thích ngọt ngào, thế là cơn sân của con cũng tan biến, cơn sân của cháu nội con cũng hết.

Vì Phật pháp trường tồn, chúng con kính mong Thầy trụ mãi mãi trên thế gian này. Con xin cố gắng tinh tấn tu hành để khỏi phụ lòng Thầy và Cô.

Kính ghi
Con Tịnh Hạnh

Bài thứ 41

**ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH
VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY**

(Minh Điển)

Kính thưa Thầy!

Kính thưa toàn thể quý tu sinh! Theo M.Đ hiểu bài học đạo đức này dạy ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH KHẤU HÀNH.

Qua giáo án, nhận xét đức Trưởng lão chỉ dạy rất đồng quan điểm với Đức Phật Thích Ca, khẳng định qui luật nhân quả rất công bằng, không có thế giới thần linh, không có thế giới vô hình ban phước hay giáng họa. Ai làm nghiệp bất thiện sẽ bị quả khổ. Ai làm điều thiện lành sẽ được phước lành, hạnh phúc an vui. Đức Phật hoàn toàn bác bỏ thế giới vô hình. Thế mà ngày nay có nhiều vị tu sĩ lại thuyết giảng rằng có thế giới vong hồn. Vừa thuyết pháp, vừa làm phim hoạt họa cõi địa ngục, đang thu hút rất đông người chạy theo mê tín thế giới siêu hình. Lại còn dạy người Phật tử thiếu hiểu biết Chánh Đạo rằng: “*Ai nói không có thế*

giới vô hình, không có thể giới âm hồn là người đó rất tà kiến”. Vị tu sĩ này đã phủ nhận lời dạy của đức Phật Thích Ca Mâu Ni, gieo rắc tà kiến trong dân gian, chặn đứng lộ trình Chánh tri kiến giải thoát khổ đau của nhân loại bằng con đường tự lực mà đức Phật chỉ dạy như: “Các con hãy tự thấp đuốc lên mà đi”. Khéo khen cho vị tu sĩ ấy biết khai thác căn bệnh mê tín và biết cách làm giàu thật phi chánh pháp.

Với sự cố tình nói sai những lời dạy của đức Phật như vậy, thì chính tu sĩ ấy đã tự phá sản công trình của chính mình. Tu sĩ là người tài trí nhưng nói sai sự thật như vậy thật là rất tiếc uổng cho một nhân tài. Các bạn biết không: *“Khi bạn dựng chiếc xe gắn máy dưới bóng mát của một cây xoài chẳng hạn, và khi bạn dẫn chiếc xe đi rồi. Một hai ngày sau người ta có thể chụp trong tù trường tại nơi bạn dựng xe đó, người ta sẽ lấy được ảnh bạn và chiếc xe”*. Bởi vì bạn và tù trường của chiếc xe vẫn còn lưu lại nơi khoảng không gian đó. Tù trường này người ta lầm nhận là có thể giới thần linh đang ngự trị và cùng nhau mê tín đem lễ vật đến đó cúng tế, kéo không thì thần linh sẽ chết đói.

Thời đại khoa học đã dần dần vén màn vô minh, những kỳ bí trong vũ trụ, xác định giáo lý của đức Phật là như thật. Các vệ tinh rà soát cố ý chụp cảnh giới của thượng đế, của thần linh, Thiên đường, Cực lạc nhưng nào có thấy đâu! Than ôi! *“Con của ma, ma dắt. Con của Phật, Phật dìu”*. Phước ai nấy nhờ, họa của ai nấy chịu. Khuyên người Phật tử nên có Chánh kiến. Thế nhưng họ mãi ngỡ ngác a dua theo các nhà tuyên giảng hoang đường mê tín. Quả là họ đã đồng lõa, ngu si, quá tham danh lợi, quên đi nỗi khổ đau của nhân loại, cần phải buông xuống những gì nên buông, như tham, sân, si, mạn, nghi vốn là ngòi nổ của chiến tranh, thù hận... là gốc của sanh, tử, luân hồi. Thân ngũ uẩn rã tan thì những gì trong cuộc sống mà ta đã duyên sanh, sẽ duyên hợp mà có một đời sống khổ, vui khác.

Qua bài học này, ngoài việc nêu rõ tính công minh của nhân quả mà trong dân gian thường gọi là sanh nghề tử nghiệp. Đức Trưởng lão còn nhắc nhở ta về pháp Tứ Chánh Cần, từ đó Định vô lậu về đường đi của nhân quả hướng đến Đạo Đức Hiếu Sinh ý hành, thân hành dũng cảm đoạn diệt hành vi giết hại loài vật để tế lễ, để hưởng dục lạc, từ bỏ thân hành ác, tránh họa chiến tranh

diệt chủng. Như chúng ta đã thấy trên thế giới ngày nay rất bất ổn, ngày nào cũng có vô số người chết vì chiến tranh khủng bố, động đất, thiên tai và dịch bệnh.

Vì vậy khi các giảng sư, giảng dạy mê tín là đi ngược lại nền Đạo Đức Nhân Bản - Nhân Quả của Đức Phật.

Tuyên truyền có thể giới vô hình tất nhiên có cúng kiến thần thánh, mà trước tiên là cúng cho các giảng sư rất nhiều đô la, để bày vẽ chỉ dạy họ phương pháp cúng bái, tế lễ cho long trọng. Hiện bằng đĩa của thầy tu sĩ nói trên đang phát hành rất mạnh, tiền thu bạc tỷ. Bên cạnh đó thì Đài truyền hình lại luôn phát hình cảnh đâm trâu, chém lợn trong tập tục lạc hậu để tế lễ thần linh của các dân tộc thiểu số cao nguyên, thì trách làm sao tệt mê tín, vấy máu loài động vật để tưởng hoặc hoang đường, mãi tồn tại dài lâu trong tư tưởng người mê tín càng mê tín hơn.

Thiết nghĩ vì nền đạo đức hiếu sinh cho dân tộc hiền lương. Đài truyền hình cần không nên phát sóng những chương trình hung tợn như vậy. Chương trình giáo dục nhân cách đạo đức mà Đài đã xây dựng do hai nghệ sĩ ưu tú Hồng Vân và Kim Xuân đảm nhiệm là một trong những chương trình

bổ ích cho dân tộc ta trên con đường hội nhập các nền văn minh đạo đức nhân loại. Có lẽ không thông hiểu qui luật của nhân quả điều này chúng tôi rất thông cảm.

Riêng các giảng sư đơn cử như thầy tu sĩ giảng sư nói trên thì lại quá đi sai đường lối tu tập của đạo Phật, nghiêng về danh lợi mà quên đi cái công việc của ông đang sát sanh Chánh kiến con người. Tội nhân quả này nặng gấp trăm ngàn lần tội sát sanh. Vì nó dẫn đầu cho hệ tư tưởng phi Chánh pháp, phi khoa học. Đây là sự nguy hiểm về tệ tà tín trong dân gian ta cần phải tỉnh giác để không bị cuốn theo qui luật nhân quả oan trái luân hồi.

Ý định giết hàng trăm cừu cúng tế thần linh ảo tưởng, là việc làm rất ác. Trong khi đó thần linh nào đâu có. Bởi vì nhân quả Tương ứng rất rõ ràng, thân này vừa kết thúc thì đã qua thân khác trong cõi đời này. Thú người khác nhau là do nhân quả. Quan niệm con người từ loài khỉ sinh ra dường như nó rất sai lệch với lý nhân quả. Con người ăn thịt động vật hay ăn hoa quả đều phát sinh từ lòng dục ác và thiện.

Đạo Đức Hiếu Sinh thân hành thiện dũng cảm hướng theo đường đi của nhân quả

thiện pháp do Trưởng lão sáng lập, tổ chức theo lòng Từ Bi của đức Phật. Đây là chương trình giáo dục đúng đắn và rất ích lợi cho hiện tại và cho thế hệ mai sau, ở Việt Nam và cả thế giới.

Lấy câu chuyện Thái tử khuyên can các Bà La Môn và vị vua trong buổi tế đàn, không nên vấy máu cúng tế thần linh nữa, vì như thế rất là vô lý và hành vi này dẫn đến nỗi đau đớn cho bầy cừu và vô tình tạo gây oan nghiệt. Qua lời giảng giải và sự khuyên lơn của Thái tử: *“Hàng trăm con cừu đã được cứu sống chạy tung tăng trên đường phố như vừa thoát ngục mà con người u mê đã tạo ra”*. Từ câu chuyện đó Trưởng lão đã cho chúng ta những suy tư trí tuệ của Ngài giúp chúng ta giác ngộ nhân quả, Định vô lậu chuyên sâu về giới luật. Đây là lộ trình thánh quả, con đường của hòa bình thế giới, sự thanh thản an vui của muôn loài. Qua buổi học ngày rằm đầu năm, tôi rất chia sẻ ý kiến của tu sinh Kim Quang là chúng ta hãy từ lớp học này và cố gắng tu chứng thì tiếng nói của chúng ta sẽ có sức thuyết phục rất lớn và điều này cũng là tâm huyết của đức Trưởng lão.

Chúng ta sống trong thời đại hôm nay vẫn còn phảng phất 62 luận thuyết của ngoại

đạo lòng trong Phật giáo gây xáo trộn chánh kiến.

Ngày mừng một Tết tôi đến tịnh xá Ngọc Châu, Châu Đốc nghe pháp. Ôi! danh sách cầu an, cầu siêu quá dài, lý nhân quả thì lại quá thiếu hiểu biết, nhà sư rơi vào mê tín thần quyền “*Cầu cho đức Phật Di Đà phóng chiếu quang cứu độ vong linh*”. Phật Di Đà ở đâu thưa ông sư Khất Sĩ vô minh!

Để kết thúc bài viết tôi xin nêu ý kiến như thế này: Ban đời sống tu viện Chơn Như đang nhắc tâm chúng ta bài học thiết thực về sự tích cực chuyển đổi nhân quả thân hành thiện chế biến thực phẩm bằng thực vật, giúp người ăn khỏe mạnh, thanh tịnh, trong sạch, không máu tanh bất tịnh, không kết nghiệp oan gia, đoản mạng. Qua bát cơm chay không có sự kêu gào, không tiếng khóc than của loài động vật giúp chúng ta tỉnh giác cao độ. Rất có ý nghĩa về đức hiếu sinh, tâm từ, thân hành thiện của ban hộ pháp. Chúng ta tri ơn sâu sắc về ý hành thiện theo chánh kiến của đàn na, tín chủ.

Bài thứ 42

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Minh Diễm)

Kính Bạch Thầy, hôm nay con kính
gởi đến Thầy bài viết: “MẸ HIỀN TRONG TRÁI
TIM CON”.

Kính dâng đến Thầy!

Kính thưa Mẹ!

Hôm nay con sẽ viết về mẹ! Một người
mẹ trăm bề khổ nhọc về tinh thần lẫn thể
xác. Lao động đầu tắt mặt tối, mà vẫn không
kiếm đủ bữa ăn cho bốn đứa con nheo nhóc.
Mỗi tháng chúng con và mẹ hiền ăn nước
mắm kho quẹt gần hết hai mươi ngày.

Mẹ gánh khoai lang, khoai mì, hủ tiếu
ngọt, bắp xôi quần quai cả một cuộc đời. Gót
chân của người phụ nữ như mẹ, in dài trên
những con đường đất đỏ bơ vơ Mương Thủy
rời về đường xe lửa, lò hủ tiếu Châu Đốc. Con
thường theo mẹ trong những nắng trưa oi ả.
Tóc cháy vàng hoe. Quần sà lỏn nhả nhúm.
Ngày xưa con có bộ đồ đẹp là con mừng “hết

lớn”. Cảm giác đó còn mãi trong con. Thưa mẹ! Con không thể nào quên được những hình ảnh cảm động và đau khổ của mẹ, của con, của anh và các em con.

Con nhớ rõ hình ảnh con ngồi lột vỏ một đống khoai mì to tướng mỗi ngày, để mẹ về nấu đi bán kịp buổi trưa. Rồi cũng có những buổi chiều chạng vạng, con cũng ngồi lột vỏ mì muối cắn gần chết. Có bữa nhờ các bạn lột tiếp thì đỡ cho con lắm mẹ! Con còn biết cả việc hầm bấp chà ăn với đường cát, muối mè, bào củ mì lấy bột khoai mì làm bánh, xôi khoai mì. Cái cực khổ ấy sao con không hề biết than van. Có phải vì con quá thương mẹ phải không? Người phụ nữ bị chồng bỏ đi theo vợ bé! Trông mẹ khá xinh chớ! Người con gái miệt Sà Mách - Cà Mau - Cù Lao Ông Chưởng - Long Xuyên, con nhà có đạo đức. Mẹ rất thật thà hiền hậu. Vì nguyên nhân nào mà sợi dây tơ nó buộc mẹ với anh chàng chèo ghe bán nước mắm hỏ mẹ? À! con biết rồi, ba ở xã Đa Phước, tỉnh Châu Đốc, gần biên giới, lúc Miên tràn xuống đốt nhà, ba tản cư về miệt Thốt Nốt, Cờ Đỏ, bây giờ thuộc tỉnh Cần Thơ gặp mẹ. Từ đó kết tóc se duyên oan trái cuộc đời của mẹ. Cuộc đời của mẹ đã đến hồi trả nghiệp. Ông ngoại không chịu gả, đánh đòn mẹ, mẹ trốn, xách gói đi

theo người mà mình thương, mình nhớ mắc nợ tiền khiên hờ mẹ? Một người mẹ nặng nghiệp quá đau thương! Bây giờ mẹ ở đâu? Con là Châu Uốt cứng của mẹ đây! Ba cũng cứng mà mẹ cũng cứng. Cục cứng hết ông tha, bà bắt. Con nhớ hoài hình ảnh ấy, hể vừa xuống xe đò dong đờ Tây đi dạo chợ tối, ăn đêm ở quán Thái Bình, Mỹ Huệ, Bảy Bông, coi “hát bóng” ở rạp Lạc Thanh, Tân Việt về, thình lình ở trong bóng tối, dường như mẹ đợi đâu từ lúc nào, liền bước ra nắm tay con dắt đi, không nói một lời với ba và con vui vẻ te te đi theo mẹ về đường xe lửa cũ, lò hủ tiếu, ngang nhà ông năm Hớn, Hai Thanh, Ba Lái! Con nhớ mẹ lắm! Nhưng vì ba nhớ, ba dắt con cứng của mẹ! Cứ như thế diễn ra đều đặn! Mà tại sao ba mượn nhà ở riêng với bà nhỏ rồi lại không về thăm mẹ, hủ hủ với mẹ cũng được vậy? Hay mẹ buồn, mẹ tủi mẹ đuổi ba? Hay là ba chê chán mẹ? Lúc đó con còn nhỏ xíu biết gì!

Con còn nhỏ xíu quần quít bên mẹ. Mẹ đang róc mía để bán, bỗng nhiên ba xông tới đánh mẹ rất là thô bạo, máu mũi mẹ chảy lênh láng ướt đẫm bộ bà ba đen, lem lám qua áo quần con, kệ mía lật nhào, mía vừa róc xong gãy vụn ra từng khúc, như từng khúc ruột con đau đoàn đoàn, lẩn lóc xuống mặt

đường!... Con khóc, nhưng có biết gì đâu! Ôi! tội nghiệp cho tuổi thơ bất hạnh quá hử mẹ? Hai giờ khuya nay con ngồi tu Tứ Niệm Xứ, bỗng nhiên con nhớ về nỗi đau của mẹ mình. Con khóc như trẻ con. Nhưng con giao ước với lòng, muốn viết thì hãy đầu ba giờ khuya và đúng một tiếng đồng hồ con viết đây. Hồi nãy câu chuyện trong lòng có đầu, có đuôi. Bây giờ thì nhớ bao nhiêu, ghi bao nhiêu. Kỷ niệm một thời đau khổ của đứa con nít nhà nghèo!!! Nghèo đói nhất xóm. Không nghèo sao được, bốn đứa con nheo nhóc, xứ lạ quê người, bị ngoại từ. Nhưng sao đó ông ngoại nhớ thương đứa con gái đoạn trường của ngoại, ông lên thăm đều đều mang theo nhiều gạo đỡ qua cơn đói nghèo, có lúc không tiền mua gạo, con cầm cái thau đi mua chịu! Con nhớ lúc ba đánh đập mẹ, rồi đuổi mẹ con mình ở đậu bên mái hiên trường học ông thầy giáo Tám. Chiều chiều mẹ con hủ hỉ bên nhau dưới gốc cây trâm bên sàl nhà ông sáu giác hơi, các Di Phước Công giáo ở nhà sàl trên cao chiều nào cũng gheo con, ô liu liu mắc cỡ, lớn đầu còn bú!, rồi cho quà kẹo bánh, bây giờ các Di Phước chắc đã qua đời, con thành thật biết ơn! Con còn nhớ hình ảnh mấy Di Phước đó mẹ, nhất là mấy Di Phước ở bệnh viện Châu Đốc, lúc em Liễu

bệnh, mẹ con mình ăn cơm thí của mấy Di Phước nhà thương là nhiều nhất. Nhưng rồi cơn bệnh ngặt nghèo đã cướp mất vĩnh viễn em gái Liễu nghèo khổ của con. Rồi những lúc về nấu nướng bên ngoài, bên dòng sông Hậu, may mắn không nhờ dì út lẹ lỏi ra dòng sông vớt anh con, không thì anh con đã chết trôi dưới dòng sông Sà Mách, Ông Chưởng rồi.

Anh con cực khổ giữ em, chai sượng cả hông, không được tới trường học hành chi cả, lớn lên phải ở đợ, làm mướn, riêng con có phước hơn đôi chút, được ăn học cũng tạm đủ... Mẹ bị ba đuổi đi rồi lại trở về nơi oan nghiệt, bởi chữ tình khó dứt oan gia. Lúc sanh em dì út Mum có lên nuôi mẹ, cũng an ủi phần nào số kiếp hồng nhan bạc mệnh phải không mẹ? Người ta có phước hơn mẹ, sanh để có người chồng sẵn sóc chu đáo, ăn uống, nằm lửa vổ về an ủi, còn mẹ đi biển một mình cô quạnh, tủi buồn, mới có năm bảy ngày phải xuống ao lầy ở sau nhà móc củ co, nấu cho em gái con Sáu Si bán kiếm tiền đổi gạo qua ngày khổ nghèo, nghiệp quả! Mẹ có một biệt tài đặt biệt danh cho con cái rất lạ đời hơn hàng xóm mà cũng không lộn tên với con của ai như: Châu Um, Châu Uót, Chó Si, Chó Luốc chắc hạn đời đặt tên con cho bỏ

ghét ba phải không? Châu Um, Châu Uốt có phải ông sãi cả Sài Tốn đặt chứ gì?

Lâu lâu ba về cho tiền. Con nhớ tiền vua Bảo Đại xé đôi ra mỗi đứa một nửa đi ăn bánh. Ba mươi tết ba dẫn chúng con đi chợ mua cho mỗi đứa một bộ Pyjama, đặng có đồ mới đi ăn tết, ngày xưa vui xuân pháo nổ ròn rả, đốt ống lỏi, tu hú kêu vang lưng, bánh tét, bánh chưng, nhà ai cũng lửa hồng đun khói mịt mù vui quá. Con đi học xong về trốn bà kế mẫu, xuống bưng rổ khoai lang đi bán vì thương mẹ. Có lúc rao hoài chẳng thấy ai mua, khoai còn nhiều quá rỉ mồ hôi chua. Con ngồi khóc ở một xó cửa góc phố đông người qua lại! Vì thương mẹ trưa nay không có tiền mua gạo! Bắt ốc, mò cua, tát đĩa bắt cá về nuôi mẹ là số một.

Hôm nay học bài đạo đức, tới đoạn nghe tu sinh phát biểu thấy con kiến lênh bênh trong nước sợ nó chết, tu sinh bèn lấy cây vớt nó lên vì lòng hiếu sinh thương nó! Còn con thì cua ốc, cá mè vinh, tép tôm đủ loại, cắt cổ gà, lột da cóc nữa. Con nít nhà nghèo, sát sinh vì nghèo, vì vô minh. Thế thì con tội lắm đó mẹ ơi! Tôm tép, cóc, cua ... ơi! Hãy tha tội cho anh nhé! Vì anh đại khờ. Hiếu hạnh nhưng vô minh lỡ lầm cho anh sám hối.

Anh làm được công đức gì anh sẽ chia cho ba mẹ anh phân nửa, còn bao nhiêu chia hết cho cua, tôm, cóc, cá... Anh nặng đầu, đau cổ chắc tại vì đập đầu con cá lóc, xúc phạm nhà họ cá. Mẹ thấy chưa? Làm nhân nào thì phải chịu quả nấy. Con lo sợ, ăn năn hối hận lắm! Ôi! Con người thật là tàn ác. Từ thú vật mới tiến hóa lên lột người nên luôn có hành động ác pháp như vậy.

Còn cái tội con lừa bò ăn cắp cỏ công viên Châu Đốc nữa. Mẹ biết không ông Hai Vinh, chủ nuôi bò. Con ở đợ chăn bò cho ông mỗi tháng một trăm đồng đem về cho mẹ đó! Ông bắt con ba giờ khuya lừa hơn hai mươi con bò ra công viên ăn cỏ lén, vì ban ngày cảnh sát sẽ bắt, xong rồi về bãi rác gần cả mẩu. Con vừa chăn, vừa học bài ở chuồng bò với mùi hôi thúi của rác. Sáng, hoặc trưa đi học, khuya đi chăn bò. Đi ngang thành gạt sợ ma gần chết. Nhưng vì thương mẹ, thương anh em kiếp đời nghèo nên con phải đành gan dạ. Lúc đó đâu chừng mười ba tuổi, trong khi đó thì người ta cùng lứa tuổi nệm ấm chăn êm. Anh con thì cũng làm thợ tráng bánh hủ tiếu cho ông bà Chín Cư nuôi mẹ. Ngày xưa con nhớ khi đau không có tiền mua thuốc uống, con thường đến nhà ông bà chín thỉnh thuốc tán về uống, thầy kê bệnh bên

Đông uống bên Tây cũng hết, thuốc tán phòng bệnh bá chứng vì nhờ phước thí và tấm lòng yêu thương người nghèo của hai ông bà chín! Con xin chân thành biết ơn ông bà chín vô vàn. Con còn nhớ mấy đứa cháu ngoại của ông bà chín, chơi cò cò, nhảy dây ăn dây thun, chơi không lại cái thằng con nhà nghèo, còn hùa nhau đánh con gần chết. Mấy cô gà mái Tố Phương, Ngọc Búp, Mỹ Huệ... bữa nay chắc có cháu ngoại, cháu nội rồi chắc! Nghĩ lại rất nhiều kỷ niệm của kiếp luân hồi, nghiệp quả mênh mông trong cõi phù đồ tang thương. Con xin chân thành thành kính chúc hai ông bà chín gặp được Chánh Pháp.

Tuổi thơ dại như vậy mà con gặt lúa cả công, đau lưng quá than trời ôi sao mà nghèo khổ quá! Gặt lúa cả công, rồi tưới cải, tĩa bắp mướn cho người ta, tiền chắc mẹ nhận được chẳng là bao. Có khi lội đất cày cả mấy cây số, trời tối tăm, đói bụng, lạnh lùng, ếch, nhái, ảnh ương kêu sao mà đòi đoạn. Làm nhọc nhằn gần chết, nhận mười mấy ngàn với chút cơm thừa, cá cặn là quá quý. Mẹ đau ngón tay cương mủ nhứt nhối rên cả đêm, con khóc nhưng phải biết làm sao, sáng ra con lội ngang sông kiếm cây thuốc về đắp cho mẹ. Phải có ba lo cho mẹ thì an ủi biết bao

nhiều! Ba đừng có bà kế mầu thì hạnh phúc biết bao hở mẹ? Vì trước mẹ, đã có mẹ lớn qua đời rồi.

Vì bà kế mầu này mà mẹ bị bầm mắt, nâu cả mắt, sưng húp thảm thương do ba đánh đập tới bời, tàn nhẫn. Ôi! thương mẹ làm sao! Lấy chồng của mẹ còn dần dao mắng nhiếc mẹ, nói mẹ ghen cuồng vu oan tiếng xấu làm tổn hại danh giá của bà ta, rồi họ lo lót với ông trưởng làng Hai Chưm. Ông Hai Chưm bắt mẹ phải chầu rượu lạy xin lỗi. Người đời thật là ác, thật là vô liêm sĩ. Phải chi mẹ có máy chụp hình quả tang thì đâu có ra nông nổi. Con còn nhớ ông Ba Lái chửi mẹ thậm tệ, ông út Ni đòi bêu đầu mẹ lên ngọn cây vì nói xấu cho chị ông. Ôi làng xã, xóm giềng ở đâu không bênh vực mẹ. Vì mẹ là người trôi sông, lạc chợ, tứ cố vô thân nơi cái xứ của người ta. Sau đó sự thật đã phơi bày và con đã có thêm hai đứa em gái, một cha nhưng mà khác mẹ. Bà dần dao, bắt mẹ chầu rượu lạy năm nào là mẹ của hai em con. Thật là oan nghiệt, đáng cay!!! Con có ba dòng anh, chị, em. Anh hai Nghét, dòng lớn của con, vì thương, bênh mẹ cũng bị ba đánh tới bời!

Phải chi Đạo Đức Hiếu Sinh thuở xa xưa có mặt khắp làng, khắp xã chắc mẹ sẽ được bênh vực. Nhưng mẹ ơi đừng buồn nữa. Tất cả đều do oan trái và nhân quả của đời mẹ. Bây giờ mẹ ở phương nào? Con luôn trông ngóng, nhớ bóng hình mẹ đây! Con ráng học đạo đức của Thầy để con bênh vực cho lẽ phải. Để các người đàn ông nhìn vào quá khứ đau buồn của con. Để họ đừng làm khổ đau cho các đứa con của họ. Có thể con là một tấm gương để mọi người đàn ông trên đời luôn tỉnh thức lương tâm. Các bạn biết không, con nhà nghèo bơ vơ thường bị chúng bạn hàng xóm khinh chê. Tôi lên trung học phải bỏ áo vào quần, lòi cái đít vá, áo thì sờn vai, khâu đôi mảnh, túi lấm, buồn lấm, mà phải sống. Điều đặc biệt là tôi không bao giờ hờn trách cha mẹ, vì cha mẹ mình nghèo mà!

Khi mọi người ly tham, ly dục thì cuộc đời sẽ rất an vui.

Biết bao trẻ em nạn nhân của những gia đình không đầm ấm vì tà dâm, tham dục, không chung thủy. Gây nên biết bao cảnh đoạn trường. Nghe các em trong các trại mồ côi, nhà nuôi trẻ lang thang, bụi đời tâm sự và tôi cảm nhận rất nhanh nỗi khổ đau đó.

Xin các người làm mẹ, làm cha nhớ tĩnh giác và phải ngăn ngừa tội lỗi như ba tôi.

Hiểu được nhân quả và nguyên nhân dẫn đến nghiệp đau khổ.

Tôi không buồn ba tôi mà lại rất thương, vì sau đó ông có hối lỗi và thường lo lắng cho chúng tôi. Tôi được đi học là nhờ ông gian nan nuôi nấng. Ông thường dạy tôi niệm Phật Thích Ca những đêm nằm ngủ bên ông. Có giặc giã, tản cư ông luôn bảo bọc anh em chúng tôi. Mẹ cũng đã bớt khổ đau. Mẹ tôi rất thương ba dù mấy mươi năm không chăn gối mặn nồng.

Ngày ba tôi mất, bà khóc. Tôi thường thấy mẹ tôi thắp hương và cúng cho ba tôi củ khoai lang duyên nợ bể bàng.

Thế rồi qua năm sau mẹ tôi cũng qua đời theo ông. Nỗi đau này tiếp nỗi đau kia, đốn đau đời con trẻ. Trước khi ba qua đời thì trước đó là ông bố vợ cách nhau một năm - Ba của Mỹ Châu. Thế là ba năm liền đội ba cái tang. Chúng tôi đều xây mộ đàn hoàng, tử tế, chu toàn chữ hiếu. Cái tiếc nhất của đời tôi là không nuôi ba, mẹ được dài lâu.

Vì nỗi đau đó mà tôi dạn lòng quyết chí bảo vệ hạnh phúc gia đình, nuôi con ăn học

thành tài giàu sang phú quý, rồi tôi và bà Mỹ Châu sẽ quy y với Phật. Bây giờ chúng tôi học lớp Đạo Đức Rèn Nhân Cách cùng các cư sĩ bốn phương trời. Lòng cảm thấy nhẹ nhàng thanh thoát, ước nguyện cho ba cùng mẹ được tái sinh vào nhà Phật Chơn Như.

Tôi nghĩ tất cả người phụ nữ nào cũng là mẹ của tôi và lòng tôi thấy thanh thản, học bài chăm chỉ, đọc cứ trọn vẹn cho Thầy tôi vui. Cho người bố thí cơm cảm thấy không hoài công vô ích. Đạo đức hiếu sinh là tiếng gõ cửa lòng canh khuya thổn thức. Ngồi dậy niệm Phật để mà thương mẹ, thương người nghèo khó. Niệm Phật là sống y theo hạnh Phật. Chứ không phải niệm A Di Đà hư ảo, ước chế. Niệm để mà lo sợ cho tội lỗi và tu hành pháp Phật xả tâm, ly ác để có được một đời sống giải thoát khổ đau.

Tu Viện Chơn Như ngày 16/3/2007

Bài thứ 43

**ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH
VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY**

(Diệu Linh)

Kính thưa đức Chân Sư cùng cô Út. Ngài đã bố thí pháp cho con đã được gần một tháng nay, con có áp dụng về thực hành được một chút, con cung kính tạ ơn Ngài. Nay con có một chút tình cảm với thiên nhiên, con cúi xin Ngài chỉ dạy và sửa sai cho con.

Nay con kính bít!

**Bài luận Đạo Đức Hiếu Sinh Ý Hành
với thiên nhiên**

Với Đất:

Đất ơi! Sao Đất chẳng nói gì?

Đất chỉ mỉm cười im lặng từ bi

Mặc ai đi, đứng, xe gầm rú

Đất vẫn bình yên lặng như tờ

Tất cả những gì không sạch sẽ

Nào bất tịnh, nào cay, nồng độc

*Đất nhũn thản nhiên như bình thường
Ai đào bới quặng lên vật xuống
Vẫn an nhiên ngoan ngoãn vâng lời
Sông suối sỏi mòn cũng chỉ vậy thôi
Cây cối ăn đất màu bạc phếch
Vẫn hiền hòa chẳng than vãn điều chi
Ôi! Sao đất từ bi quá vậy
Ta yêu thương, ta quý trọng vô cùng
Ta yêu cầu mong khắp năm châu
Hãy giữ gìn yêu thương Trái Đất
Vì đất cho ta muôn ngàn vạn vật
Bao sinh linh từ Đất trưởng thành
Mà sao lại nỡ hoành hành
Để cho Đất lại rung rinh nhiều lần
Đã qua rồi bao nhiêu thế hệ
Chẳng tìm ra cách bảo vệ đất thương
Nếu không nhanh, nhiều quả vô thường
Đừng trách Đất sao không giúp nữa
Cũng chỉ vì con người không sửa
Để Đất nay phải chịu âm thầm
Xin các Ngài có đức từ tâm*

Hãy cứu Đất và thương Trái Đất!

Với Nước:

Nước sông trong gục cầu im bóng

Nhớ khi xưa cái thuở thiếu thừa...

Bây giờ thì đã khác rồi

Do đâu cũng thấy một màu bạc đen

Hồ - sông - ao - suối khắp nơi

Tìm mãi tìm hoài chẳng thấy trong veo

Xót xa cho những cánh bèo

Rau Ngổ, rau Nhút gạn màu nước trong

Cũng bị người ta diệt vong

Bởi chất thải độc tuôn ra hàng ngày

Trên sông ăm ắp rác rây

Ở bến Ninh Kiều ta đã thoáng qua

Nhìn sông mà thấy xót xa

Ta biết làm gì để cứu nước sông

Tâm ta thầm gọi người tài

Có linh thì đến với trời Chơn Như

Nơi đây có vị Minh Sư

Dạy cho tất cả Anh Thư – Trai Tài

Đạo Đức Hiếu Sinh miệt mài

Có đức, có tài cứu được thiên nhiên

Với Gió:

Ta thương gió lắm, gió ơi

Gió cứ đong đưa, gió lại cười

Những buổi trưa hè, ta cần gió

Gió về nhè nhẹ vẫy chào cây

Đem lại cho ta sức sống tràn đầy

Không khí trong lành như gió thổi

Gió hiểu lòng ta muốn gì rồi

Đừng đem khí nặng tới nơi đây

Muôn loài sinh vật, cây từ chối

Chỉ nhận khí trong nhẹ mát lành

Có khi gió phải âm âm cuốn

Ai làm giận giữ nổi phong ba

Gió chẳng nói gì ta cũng hiểu

Ta chẳng trách oan, gió đừng buồn

Bởi vì cái tham sinh ra cả

Để cho gió phải chạy vất vả

Tất tưởi long đong cả sóng thân

Gió biết không, Ta vẫn yêu thương gió

Dù có cuốn ta đi, Ta vẫn chỉ mỉm cười.

Với Mưa:

Mưa ơi trút nước xuống đi
Nước mưa lợi lạc vô cùng tận
Mát dịu lòng người cái nắng trưa
Có nước ngàn cây đua nhau nở
Các mùa xanh tốt bởi có mưa
Sạch đường hết bụi làm dịu nắng
Thương mưa nhen nhóm một tình
thương
Che chở cho mưa những chặng đường
Mỗi giọt mưa ta thêm cái ngọt
Thương trời xanh thương trọn cơn mưa

Với không khí:

Quả thật lòng ta yêu không khí
Là thức ăn bậc nhất trên đời
Cho sinh linh, cho tất cả loài người
Nếu mất khí chắc im lìm tịch hản
Vậy mà sao chẳng giữ khí thanh
Hàng ngày khắp chốn xung quanh
Ta làm cho khí chẳng lành, tại ta
Bây giờ ta phải suy ra

*Chớ đem rác thải vứt bừa tứ tung
Bao chất độc đừng phun ra nữa
Thuốc sâu, phân bón sáng chiều vườn
bên*

*Muốn thoáng mát trong lành không khí
Chỉ có điều ta phải ươm cây
Trồng cây cao ngút tầng mây
Khắp nơi khắp chốn cho cây xanh rờn
Làm sao cho sạch không gian
Đừng phóng rác rưởi ở trên bầu trời
Kính mong quý vị khắp nơi
Học hành đạo đức thấm nhuần tình
thương*

*Nếu không qui luật vô thường
Nó chẳng nhịn nhường, nó chẳng buông
tha*

*Xin mời các quý quốc gia
Đón lấy món quà “Đạo đức tình thương”*

Bút danh: Lưu Bạch Y Diệu Linh

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HẰNG NGÀY

--o--

GIỚI HẠNH ĐỘC CƯ

(Minh Diễm)

7ừ thời Thái Tử Cồ Đàm vào rừng, lên non hết năm năm cầu đạo, rồi sáu năm tu khổ hạnh. Cuộc đời của người Tăng lữ ấy luôn sống độc cư, độc bộ, độc hành. Thế nên ngài Thái tử Cồ Đàm mới thành tựu Phật quả, để lại một công trình trí tuệ vô lậu cho tất cả nhân loại hữu duyên trên vũ trụ này. Bởi vì Ngài vẫn còn tồn tại trong Đại Niết Bàn, thông tuệ tất cả từ trường vũ trụ, chúng sinh, các pháp. Công trình đó truyền cho đến ngày nay, là hạt nhân vô giá. Vì thế cho nên hôm nay có một con người vĩ đại chiến thắng được nội giặc dục, chiến thắng mọi cám dỗ mật ngọt của cuộc đời, đánh gục được tham, sân, si, hôn trầm, thù miên, trạo cử, giặc sinh tử tấn công, giặc cảm thọ kinh khiếp và phải trả bằng máu và nước mắt. Thọ ơn cao cả của

người hộ pháp là người mẹ kính yêu và cô em gái Diệu Quang.

Con người vĩ đại, siêu phàm đó chính là đức Phật Thích Thông Lạc. Nếu quý vị làm được những điều mà Ngài đã làm thì quý vị sẽ thành Phật như Ngài.

Thấy dễ mà rất khó! Ăn ngọ thôi thế nhưng dục nó luôn chạy chọt, cám dỗ, rù rến. Ngủ không phi thời thôi, mà cũng rất khó! Vì bộ não nó quen thói si mê, vô minh theo anh dục. Độc cư là chúng ta hoán chuyển giờ ngủ, thay đổi tín hiệu của não, nên quý vị cảm thấy rất khó. Phàm phu không có nghị lực ắt phải chào thua. Chúng ta rất thông cảm cho nhau vì cùng trong bến mê. Được mấy ai vĩ đại, siêu việt như Thầy Tỳ Kheo Thích Thông Lạc lúc chưa chứng đắc Chân lý ???

Phật là người hoán chuyển được dục hoặc trở thành thanh tịnh. Là người làm chủ cuộc đời của mình. Ra lệnh, làm chủ, hoán chuyển mọi tín hiệu của các tế bào, làm chủ cái ý, buộc nó phải tuân theo ý chí sắt thép của mình. Gan dạ, hy sinh như con chim ưng cứu chủ Thành Cát Tư Hãn. Gan dạ vì có giác ngộ và sự kinh nghiệm như đức Phật Thích Ca về cuộc đời đầy khổ lụy. Mà mọi đau khổ,

tạo nghiệp nhân quả bởi chính vì mình không giáo dục được dục, không chế ngự và đoạn tận lòng ham muốn. Đây là điểm mấu chốt của đường đi nhân quả.

Hôm nay chúng ta được diễm phúc thuận lợi hơn đức Thích Ca, Đức Thích Thông Lạc là nhờ đâu? Có phải máu và nước mắt của các Ngài đã hy sinh, dũng cảm cho chúng ta hay chăng?

Rừng Chơn Như có sẵn, cốc am, thực phẩm, điện, nước nước khỏe như Tiên còn đòi voi chi nữa ?

Chúng ta có khi nào lóe lên một ý thức tỉnh giác rằng mình đã nợ hai đức Phật rất nặng!. Nợ Đản Na, Tín Chủ. Ôn Ban Hộ Pháp quá lớn! Nhưng các Ngài, quý vị ấy đâu có đòi hỏi gì mình! Các Ngài chỉ biết cảm ơn mình ráng giác ngộ lo tu tập!

Trông ra cuộc đời, quý vị thấy có ai bán chất xám rẻ đâu? Họ ngã giá rất cao! Và luôn *“bánh ít đi, bánh qui trở lại”*. Hối lộ, tham những kinh thiên. Ở nước nào cũng có! Vì dục mà thôi!

Trông vào tu viện Chơn Như, chúng ta thấy như người mẹ xông vào lửa đổ cứu con

thương, tiêu tụy, nhọc nhằn, gian khổ biết bao nhiêu. Ôi trân trọng kính ơn đức Phật!

Đệ tử học chăm, không tranh đấu, sự hiểu biết đem ra thảo luận tốt đẹp, thương yêu, trù mến, diệt ngã, xả tâm, trao kiến thức cho nhau... Như vậy là đức Phật vui lắm rồi. Còn cảm ơn nữa! Những người đẩy xe cơm cảm thấy mỗi ngày phước báu thêm to, không mệt. Bằng ngược lại là chúng ta mang nợ lớn, mang họa lớn, khổ đọa rất nặng nếu như chúng ta phá độc cư.

Tùy theo sức tu, mệt thì cứ nằm xuống nghỉ giây lát lấy sức vì tâm ta chưa xả hết sạch ác pháp, ngồi xuống mà tu Định Sáng suốt. Buồn ngủ thì đi kinh hành Chánh Niệm Tỉnh Giác Định. Mặc cho anh dục nó xem đồng hồ. Đến giờ công phu tôi thường tác ý nghịch lại với ý dục rằng: giờ tu này quý giá lắm, ngoài đời sáu căn lẫn lộn dễ gì có cơ hội nhiếp phục, đâu có rảnh rang tu Định Vô Lậu, Tứ Niệm Xứ...

Dục nó tráo trở, lẫn khuấy vô cùng. Nó là bà con của vô minh, dẫn đến ác pháp, đọa đày!

Dục là cơn khát khao, đòi hỏi của tế bào, thần kinh vỏ não. Nhưng chúng ta sẽ nuôi,

chuyển nó bằng thực phẩm thiện pháp. Mà phương pháp tối cần đó vẫn là độc cư giới Thánh đức. Con chim ưng dũng cảm đó chính là ý thức lực. Ý thức lực là Chánh Kiến. Chánh kiến do chế ngự dục mà thành. Đường đi của nhân quả thiện cũng từ sự đoạn tận dục!

Vậy đoạn tận dục phải làm sao? - Phải độc cư để có cơ hội vàng tu Định Vô lậu, tu Tứ Bất Hoại Tịnh - niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng, niệm Giới. Quán vô lậu để khử anh dục, đạt được Thánh trí, thánh tịnh. Phải dũng mãnh, gan dạ như bà mẹ xông vào lửa đỏ cứu con. Đứa con là pháp hành Như Lý Tác Ý, Tứ Niệm Xứ, Định Như Ý Túc, Thân Hành Niệm đạt cho kỳ được Bất Động Tâm Định. Bất Động Tâm Định là tâm từ ái bảo vệ Chánh Pháp, thương người lầm lỗi ngoài ra không có vì danh, vì lợi mong người hiểu mà thương.

Con chim ưng do quen tiếp nhận từ trường của trái đất phóng lên, sự bốc hơi của chất độc trong không gian... cho nên nó biết chất kịch độc từ xác của con vật độc chảy lan trong khe đá, cho nên nó quyết hy sinh ba lần đều hất tung ly nước mà Thành Cát Tư Hãn hung thần dục chém giết, chiến tranh

vừa hứng được mà chưa kịp uống. Cuối cùng cũng chính đục sâu mà ông đã vô minh giết chết chim ưng báu vật, người bạn sa trường của mình và ông đã rất đau khổ tiếc thương.

Độc cư để đi tìm tĩnh tuệ, chứ nào phải tưởng tuệ, tâm thần, bệnh thần kinh. Quý vị đừng nên phát biểu sai như vậy mà có lỗi với ân sư, phạm nhân quả. Trước tiên là mình bị thiệt thòi. Vậy phải cần học tập, nghiên cứu cho tường tận rồi hãy phát biểu, tránh dao động, hoang mang cho người hậu học.

Đã vào rừng Chơn Như rồi tức là giác ngộ khổ đời. Đã từng giao tiếp với cuộc đời, với mọi người, nhưng chẳng hề thoát khổ, nên mới vào tu học đạo đức, áp dụng cho cuộc sống giải thoát.

Tu viện Chơn Như là một môi trường học tập giới luật, thanh qui nghiêm túc. Không bắt buộc, mời gọi ai, mà do người giác ngộ tự nguyện đến, được sự giúp đỡ không công, không đòi hỏi điều kiện, chỉ duy nhất có một điều là nghiêm gìn giới luật, tu rèn đạo đức, lợi mình, lợi cho cuộc đời.

Có một điều vô cùng cảm động là Thầy Tổ vì mình mà quá cực khổ. Điều này đau lòng lắm. Biết ơn vô lượng, vô biên.

Độc cư, không độc tâm, có nghĩa là mình đã thông suốt phương pháp độc cư, tự nguyện biết rõ giá trị và ích lợi của nó. Cho nên mình không lãn la nói chuyện, chính là mình nâng cao giá trị của độc cư, tâm mình không tuân trào, ức chế, khẩu và tâm vui vẻ với pháp tu!

Độc cư mà đi nói chuyện mới chính là gai độc của tâm nó phát tán, là bệnh tâm thần, thiếu tĩnh giác. Chưa giác ngộ được giá trị của độc cư!

Độc cư phải đi lang thang xã giao, tay bắt mặt mừng cho có tình người như vậy là loạn cư, mất kỷ luật, phá giới. Nếu nghĩ như vậy mà vào đây thì thật là cách hiểu rất tai hại, và cách chọn đó có thể có ở bên Đại thừa, các hệ phái vô kỷ, vô cương, vô giới hạnh, làm khổ mình, làm khổ người.

Ăn mà phải biết ăn cho ngon trong đời sống chế ngự dục, đạt Thánh quả là ý niệm, sáu căn của mình đang bị dục dắt lôi, bị dục nhiễm, nó đi ngược lại công phu tu tập của mình. Mình vào đây để diệt dục, ly ác pháp sao bị nó dẫn mình? Quý vị xét lại đi!

Từ bao đời nay, mấy ngàn năm nay. Từ đời Phật Thích Ca, đến Phật Thích Thông

Lạc độ cư là môi trường tu tập rất thẳng diệu, giúp cho cuộc đời phàm phu đau khổ của chúng ta sẽ có cơ hội làm Thánh.

Kính xin ai đừng hủy hoại môi trường tu tập này!

Không hủy hoại là khi mình phạm lỗi thì phải biết hổ thẹn, cắn rứt lương tâm, nghĩa là tự răn sửa. Bởi vì đức Phật biết hết, anh nào đánh một giấc tới sáng do không cố ý mà bởi vì dục si, anh nào chịu không nổi bởi vì nghiệp lực mạnh hơn nội lực. Tuệ bi của Ngài luôn biến mãn, không qua mặt được đâu. Thầy Giám Luật thừa biết ai nói chuyện, ai phạm giới và lòng bi mãn của Thầy cũng rất lớn. Minh Điền hiện thời cũng đang được Thầy thay mặt đức Phật uốn nắn, yêu thương dạy dỗ.

Minh Điền xưa mới vào đây cũng vậy. Út cho Minh Điền và Mỹ Châu mỗi người một phần ăn. Dù đã biết nhấp nhem giới luật rồi đó. Thế nhưng vẫn phạm rất nhiều lỗi. Cơm này vốn là phần cơm ngộ, chúng tôi quen dục ở ngoài đời lại ngỡ là phần ăn điểm tâm, ăn hết. Trưa nhịn đói, ngồi ngóng cơm mà không dám nói. Thỉnh thoảng về không lần nào giữ đúng hạnh ngủ. Luôn ngủ phi thời và

rất khổ sở vì ngu. Đức Phật biết hết, và cũng rất từ bi, bao dung uốn nắn từ từ dục nghiệp của mỗi chúng sanh.

Biết phạm mà cố ý là ác pháp, là phá hủy đức cư quý báu dành cho mình. Đức cư là đức hạnh, là oai nghi. Tôi sẽ kể cho quý vị Phú Lô Na đương đại nghe: - Ngày hôm đó xe dừng lại giữa đường Trường Sơn. Anh Minh Tâm bước xuống xe ném cái lon nhôm, với ý tốt để người dân tộc lượm về làm vật dụng tiện ích. Bạc Tam Minh thừa biết lòng tốt đó. Nhưng vì Minh Điền đang ở sau Ngài. Ngài bước xuống xe vừa cúi lượm cái lon nhôm, vừa dạy :

- *“Đi theo Phật mà không học cho giống hạnh Phật”.*

Quý vị sẽ cho rằng Ngài quở anh Minh Tâm phải không? - Không phải đâu! Ngài đang dạy đức hạnh cho Minh Điền đó! Bởi vì đạo đức hiếu sinh không cho phép ta chiến tranh với môi trường sống!

Đi theo đoàn Minh Điền là người thường phạm lỗi nhất. Ăn cơm chung với Phật nói chuyện bô lô, huyền thuyên.

Về tu viện đức Phật họp chúng, bị quở tội bời. Lần đầu tiên Minh Điền khiếp sợ

trước sự nghiêm nghị của Ngài. Minh Điền bước lên sấm hối nước mắt nghẹn ngào. Thầy Chơn Thành thấy đệ tử như vậy tội nghiệp lên sấm hối cho có cổ động viên tinh thần. Chứ Thầy Giám Luật là người chơn chính không hề phạm lỗi. Vừa qua, dâng lên Phật bài tập bản thảo, có bôi sửa lung tung, vừa nhìn phớt qua Ngài liền dạy: “*Người này chưa có đạo đức hiếu sinh*”. Trên bước đường cầu đạo, Minh Điền là người hân hạnh được Ngài rầy quở nhiều nhất!

Tôi xin kể tiếp ích lợi của hạnh độc cư, Quán Vô Lậu:

Bà Mỹ Châu bị siêu vi B cả siêu vi C được biệt trị ở Khoa Nhiệt Đới Bệnh Viện Chợ Rẫy. Nhờ tu quán Vô Lậu một cách tình cờ, tự nhiên mà hết bệnh. Có bệnh án và kết quả trở lại âm tính. Bệnh này chỉ cho thuốc bảo vệ men gan, không có thuốc đặc trị.

Trước đó Mỹ Châu cũng bị lao phổi thời kỳ hai, lờn thuốc đặc trị công thức hai. Phổi rất nặng, vi trùng lao đục thủng phế nang, xuất huyết, khái huyết. Xét nghiệm đánh giá của bệnh viện Hồng Bàng kết luận là cho thuốc cầm chừng chờ chết! Cô Diệp là Phật tử - điều dưỡng viên cho tôi biết riêng để liệu lo

hậu sự, tôi toát mồ hôi lo sợ và chỉ còn biết nuôi ăn, an ủi mà thôi! Nhưng dường như sáu tháng ở biệt trú trong bệnh viện cô độc một mình. Có lẽ đoán biết bệnh tình của mình hết còn hy vọng, sắp từ giã cuộc đời nên không sợ nữa. Cũng tình cờ quán vô lậu thân vô thường, bệnh vô thường, không còn ưu phiền sợ hãi nữa, thế mà lạ thay bệnh lại khỏi, lên cân, mập khỏe. Bác sĩ Phạm Viết Tú kinh ngạc cho rằng bệnh bà là bệnh phản khoa học.

Độc cư đã mang lại hiệu quả kỳ diệu đó. Sau này học pháp Thân Hành Niệm... Mỹ Châu được Phật dạy rằng: *“Con có duyên tu pháp Định Vô Lậu nhiều kiếp”*, cư sĩ Mỹ Châu mới trực nhận ra điều này!

Độc cư để thực hiện Thân Hành Niệm, tác ý: *“Hết bệnh rồi tôi biết tôi đưa tay ra, hết bệnh rồi tôi biết tôi đưa tay vô”* hoặc trên thân, thọ, tâm, pháp đẩy lùi tham ưu. Chữa bệnh bằng ý thức lực. Thay đổi tín hiệu của thần kinh vỏ não bằng một nội lệnh và các chúng sinh, tế bào, gen, bệnh sẽ nghe lệnh và chúng ta làm chủ nó!

Thí dụ như quét sân độc cư: Quét sân tôi biết tôi quét tham, quét sân, quét si. Hãy như

vậy thì rất có ý nghĩa về quét. Cách quét như vậy đức Phật dạy là uống thuốc đắng. Mắt thấy vào trong công đức; lỗ tai nghe vào trong thanh thản; ý cảm nhận thân hành thanh tịnh, khoan thai, còn có nghĩa là rất yên tịnh, rảnh rang chiếu vào bên trong, buông xuống bản ngã, nghe vào bên trong để nuôi dưỡng lý tưởng yêu thương. Tác ý tâm từ, tâm bi bền vững thì mọi lời nói xấu đều như gió thoảng, mây bay.

Dẫn chứng cụ thể:

MĐ bị bệnh:

- *Đường tăng cao.*
- *Gan nhiễm mỡ.*
- *Áp huyết cao.*
- *Thận có sạn, sỏi còn nhỏ.*
- *To tuyến tiền liệt giới hạn.*
- *Tay trái có hiện tượng tê buốt yếu chùng xuống.*

Được xét nghiệm máu, siêu âm của phòng khám Trường Đại Học Y Khoa, Chợ Rẫy, Bệnh Viện Thống Nhất. Để thân nhân bớt âu lo. Cố gắng uống vài toa thuốc, đến bệnh viện vài lần. Trọng tâm của MĐ là

pháp tu của Thầy chỉ dạy nhân dịp vào thất tu bị giặc sanh tử mở trận địa tấn công, chân đau như bị đục đẽo bên trong. MĐ áp dụng Định Niệm hơi thở: “*An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra*”. Thành công như ý. Về bệnh thì Thầy dạy: dùng cánh tay đưa vô khi hít vô, đưa tay ra khi thở ra sau đây: “*Hết bệnh rồi tôi biết tôi hít vô*”, đồng thời với đưa tay vô; “*đem bệnh ra ngoài tôi biết tôi thở ra*”, đưa tay ra. Điểm lợi thế là dùng nội lực chiếu thẳng như tia Laser hướng vào tuyến tiền liệt, gan mở, sỏi thận ra lệnh cho nó nhỏ lại bình thường, mở lưu xuất tan ra. Có khi đường tăng 310, tác ý hạ xuống có 91. Áp máu 16-18 tác ý thanh thân hạ xuống còn 9-10.

Những lần khám sau kết quả cho biết:

- Gan mở bình thường,
- Tuyến tiền liệt không lớn;
- Đường Glucoza bình thường, không uống thuốc;
- Thận hết sỏi.

Những trình bày trên là có cơ sở và thành thật.

Đạo Phật tồn tại vững bền mấy ngàn năm chính nhờ pháp hành. Mình nhiệt tâm tu tập không nghi pháp, không phóng dật phạm giới có ý chí, có thành công.

Sự kiến giải tuệ tưởng làm chết, suy sụp đạo Phật và 2.000 năm nay chúng sinh rất bệnh khổ, luân hồi.

Quý vị là những người có duyên với Phật quá khứ, Phật hiện tại, Thầy Tổ hiện tại. Xin hãy trân trọng tài nguyên độc cư vô giá.

Quý vị có mặt nơi đây, trong dòng lịch sử Phật giáo Chơn Như đương đại này. Quý vị chính là những viên gạch xây nhà Chánh Pháp Chơn Như kiên cố. Giây phút thiêng liêng này ước nguyện khi trở về quê nhà, về với các nhóm Nguyên Thủy quý vị sẽ là những tu sĩ, cư sĩ thuần thành, giới nghi, đạo đức thanh tịnh. Có như thế quý vị sẽ đoàn kết tất cả các nhóm Nguyên Thủy, đang bị phân hóa bởi giặc ngoại đạo, ác pháp đang ly gián, lung lay niềm tin, họ đang tạo nghiệp.

Xin chân thành biết ơn quý vị!

Bài thứ 45

**ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH
VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY**

*(Kính tặng Ban Nhà Khói Chơn Sư,
Tu sinh Mỹ Châu)*

MAI VÀNG RỰC RỠ CHƠN NHƯ

Nấu Quả Đạo Vàng cho kết quả,

Canh khuya kỳ vọng ở tương lai,

Mong người tinh tấn say mùi đạo,

Chớ có ngủ dai, phụ tấm lòng!

*Lòng người phù Đạo sáng như ánh trăng
trong,*

*Đẩy con Thuyền Chánh Pháp lòng hân
hoan,*

Nuôi bao hiền sĩ lòng không hận,

Nuôi kẻ gian tà, dạ vẫn thương.

Nấu cơm vô lậu vì thương Phật,

Bố thí tình thương công đức chơn.

Thương con trong lửa xông vào cứu.

*Thêm nữa chiếc giày cho đủ đôi.
Ôi thương lắm, thương tha thiết !!!,
Những người gian khổ nấu cơm khuya !
Tháng tháng, năm năm rèn đạo đức,
Thấm sâu vào tủy một tình thương.
Hơn kẻ ca sa trông nhón nhác,
Trong lòng phản bội đức Chân Sư.
Nguyện ước tình thương người nấu Đạo,
Thành công, giải thoát kiếp đau thương.*

(Tu sinh Mỹ Châu)

Bài thứ 46

**ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH
VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY**

*(Kính tặng cô giáo Diệu Quang!
Tu sinh Mỹ Châu)*

MAI CÒN ĐÓ BÊN VƯỜN CHỜN NHƯ

Mai vẫn nở, đợi chờ,

Dù Tết đã qua đi.

Xuân tươi cười, hay Xuân phụ phàng,

Lòng muôn thuở vẫn Xuân.

Bốn mùa, tám tiết vẫn lòng Xuân,

Vạn vật đổi đời, trăm hoa xinh xắn.

Cám ơn đức hiếu sinh,

Đã làm rạng rỡ một tấm lòng.

Ban tặng cho cuộc đời một con người,

Mênh mang một tình thương rộng lớn.

Như chiếc thuyền nan trong bão bùng,

Thuyền đã vượt qua về với con người,

*Muôn thuở vẫn một lòng Xuân.
Không đổi dời như sao trên trời.
Mai Chon Như vẫn nở,
Ngát thơm ngàn đại địa.*

(Tu sinh Mỹ Châu)

Bài thứ 47

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

(Minh Điển)

Kính thưa Thầy!

Kính thưa quý tu sinh!

Câu này dạy ĐẠO ĐỨC KHẨU HÀNH TÍN HẠNH TUYỆT VỜI.

Thầy đã tin tưởng học trò vâng lời học hành chăm chỉ và còn có lời cảm ơn các con. Câu chuyện thầy giáo và học trò, được đức Trưởng lão soạn thành giáo án đem vào giảng dạy trong lớp học đạo đức. Mục đích nâng cao giá trị và sự quan trọng của niềm tin. Bởi vì trong đời sống tu và học trong đạo hay ngoài cuộc đời. Thầy tin học trò, học trò tin Thầy là sức sống cần thiết là đạo đức thành thật xây dựng niềm tin, gắn kết tình thương giữa Thầy và trò. Từ đó thành tựu đạo đức giới hạnh, làm đẹp cho cuộc sống, cho sinh khí lớp học, nâng cao giá trị của tu viện, làm sáng tỏ đạo đức nhân bản của đức Phật

Thích Ca, chấn hưng Phật giáo, đầy lùi tham, sân, si. Tham, sân, si bị triệt tiêu thì chất lượng đạo đức, phẩm chất cá nhân đạt được viên mãn, chúng ta có thể hiểu là bản ngã tiêu tan thì sự chạy đua với ác pháp lớp học đạo đức đã về trước đến đích. Điểm đích đó là xã hội Việt Nam văn minh, trí tuệ. Chúng ta còn gọi là đáp ơn Thầy Giám Luật. Kính ơn đức yêu thương của đức Trưởng lão thật là sâu sắc.

Lớp học này dạy và học đạo đức. Vì đạo đức, giới hạnh là những tiêu chuẩn không thể thiếu trong công cuộc chấn hưng Phật giáo. Điểm khởi hành là lòng đạo đức biết ơn. Có biết ơn vì có diệt ngã. Có diệt ngã vì có giác ngộ chơn lý.

Ngược dòng lịch sử Phật giáo chúng ta thấy sự truyền bá Phật Pháp của các vị Tổ từ Ấn Độ sang Trung Hoa và các nước lân cận đến Việt Nam. Đạo Phật đã bị các Tổ không có niềm tin mãnh liệt ở đức Phật. Vì thế các Tổ đã khai sinh nên một Phật giáo phát triển Đại thừa. Dựa vào pháp môn của Đại thừa, các Hòa Thượng, các Cao tăng lịch đại danh tiếng lẫy lừng, nhưng sự chứng đạo không có thành tựu như mong muốn. Vì niềm

tin đã bị các Tổ làm hư hỏng và cũng chính là sự thiệt hại to lớn của các Tổ, các thiền sư, Tịnh Độ sư, các sư Khất sĩ lai Đại thừa đương đại.

May thay phước của chúng sanh vẫn còn, ánh sáng chân lý chưa tắt hẳn cho nên Thầy Tỳ Kheo Thích Thông Lạc chứng ngộ Chân lý, nắm được chiếc phao Nguyên Thủy Phật, sáng rõ niềm tin Chánh Pháp, chứng đạo Tam Minh trở thành Trưởng lão Phật Thích Thông Lạc.

Chúng ta hữu phước sống trong thời kỳ có Phật hiện tiền. Nếu chúng ta không tin có lẽ vì tham, sân, si nghiệp chướng chúng ta còn nặng.

Không trách vì các bạn và chính tôi vì phước kém, nghiệp dày nên phải chăm học đạo đức hiếu sinh, vun đắp niềm tin mỗi ngày mỗi to lớn! Nhờ vào thần thông giáo hóa của ngài và nó càng vững bền hơn qua việc áp dụng, thực hành ba đức, ba hạnh, tác ý nuôi dưỡng tình thương diệt ngã, trong lòng chúng ta không còn chữ ghét, hơn thua, tranh chấp mà vốn vẹn có một chữ thương.

Chúng ta hãy thương cho những vị chức sắc, cao tăng Khất sĩ ngày nay vẫn còn tán

thán Phật Giáo Đại thừa. Bởi vì trong lòng họ tràn ngập lợi danh, trống vắng đức tin giải khổ của đức Phật. Họ phải luân hồi trong lục đạo và phải chịu trách nhiệm nhân quả của mình tạo tác ác pháp.

Học Giáo Án, chúng ta thấy đức Trưởng lão dạy chúng ta phải có niềm tin tuyệt đối mà rất trí tuệ vào Chánh Phật Pháp. Niềm tin này chính là sức mạnh vô biên của đại đoàn kết các Nhóm Nguyên Thủy với nhau. Đức Trưởng lão tin tưởng, thương yêu đệ tử vô bờ bến chính là sách tấn tu sinh chóng vượt qua bờ giải thoát.

Lời dạy của bậc chứng Tứ Thiên, Tam Minh, Lục thông, nó đã xây dựng niềm tin vững chắc cho quý tu sinh khỏi phải tốn công lang thang trầm luân, khổ lụy.

Chúng tôi xin kể về đạo đức tín hạnh. Câu chuyện có thật ngay trong đời sống tu học của chúng ta.

Đó là câu chuyện của Thầy Chơn Thành, vị tu sĩ người Hà Nội, rất chia sẻ niềm vui và niềm vinh hạnh với các nhóm nguyên Thủy Hà Nội và các nhóm Nguyên Thủy Chơn Như cả nước, người đã chứng Thiên Định trong tu viện của chúng ta.

Ngày 10/3/2007, thầy Chơn Thành được tin điện từ Hà Nội, mẫu thân nay đã chín mươi tuổi lâm trọng bệnh, hấp hối. Thầy Chơn Thành kính bạch đức Trưởng lão và được chỉ dạy: *“Con hãy thu xếp lớp nhờ người dạy thế. Con hãy về cứu độ mẹ con”*. Thế rồi cô Diệu Quang mua vé máy bay tốc hành cho Thầy giáo Chơn Thành về Hà Nội báo hiếu với mẫu thân. Trông thần sắc mẹ bệnh rất nặng, vốn trước đây là thầy thuốc, thầy Thành bèn chẩn mạch, thấy mạch Thái Khê đã mất, động mạch cảnh rất yếu, thốn, quan, xích nhỏ nhí yếu dần, thần thái đi dần vào hôn mê. Thầy Thành khẽ gọi: *“Mẹ ơi, con là Thạch về thăm mẹ nè! Mẹ có nghe con nói không?”*. Nghe tiếng con bấy lâu xa cách. Bất giác cụ bà nghiêng đầu qua trong ánh mắt tỏ vẻ vui lòng. Như vậy là còn chút cảm giác!

Thầy Chơn Thành tin tưởng vào từ trường của đức Trưởng lão và từ trường tu tập của mình. Thầy áp dụng pháp thân hành niệm cứu mẹ. Tay Thầy Thành nắm lấy bàn tay mẹ tác ý cho bà nghe:

“An tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay vô. An tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay ra.”

Cứ thế Thầy Thành tin tưởng và kiên nhẫn như vậy suốt gần cả bảy ngày đêm. Kết quả đã đến từ một lòng tin Thầy Tổ của mình. Mấu thân Thầy Chơn Thành sức khỏe hồi phục dần, thần khí tươi nhuận lại, mạch Thái Khê xuất hiện, các mạch có lực dần không còn trong hình tượng mạch nguy hiểm như: Tước trác, hay ốc lậu... Mấu thân Thầy Chơn Thành tỉnh lại hẳn, lòng hiếu thảo cứu khổ mẹ hiền, còn vui mừng nào hơn, mẹ con trùng phùng nhau qua lời lành Chánh Đạo, bỗng nhiên bà khẽ nói: *“Cánh tay ta đau vì ta sát hại loài vật ta ăn nó, nên nó oán ta”*.

Người thân trong gia đình đã lo hậu sự, nhưng, khi nghe cụ bà nói như vậy rất đổi vui mừng, vì mẹ mình đã qua cơn ngặt nghèo, kéo dài tuổi thọ.

Với câu nói: *“Cánh tay ta đau vì ta sát hại loài vật ta ăn nên nó oán ta”*. Thầy Chơn Thành báo tin mừng cho đức Trưởng lão hay. Qua điện thoại đức Trưởng lão dạy rằng: *“Mẹ con đã đắc được pháp nhãn, thoát cảnh đọa lạc”*.

Thầy Chơn Thành đã cứu mẹ bằng sức định lực, niềm tin từ trường của đức Trưởng

lão. Thầy Chơn Thành vô cùng biết ơn Thầy Tổ của mình.

Tương tự như vậy, mẹ của tu sinh Liên Thiện đau nhức nằm rên trên giường, bà không dám đứng dậy, vì bà sợ xương đùi sẽ gãy, thần sắc không tươi tỉnh, tinh thần ưu buồn, đã nhờ pháp Như lý tác ý: *“An tịnh thân hành, tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra”* mà đã đi đứng lại như thường.

Pháp Như lý tác ý đức Trưởng lão chỉ dạy chính là phương pháp thay cho thuốc cứu khổ nhân sinh rất hiệu quả.

Bài thứ 48

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY

--o--

THẦY GIÁO MỖI

(Minh Diễm)

Kính thưa quý vị! Anh học trò rón rén, run run hồi hận, ăn năn về hành vi không phải của mình đối với thầy giáo thật đáng khen, đáng mến. Đức Phật có dạy về người biết hổ thẹn như sau: *“Có hai nhân duyên mà người tu sĩ đệ tử của đức Phật phải hết sức quý trọng. Đó là biết hổ và biết thẹn”*.

Anh học trò vô lễ biết hối cải, ăn năn là người có lương tri sẽ trở thành người tốt. “Nhân vô thập toàn”, ai mà người không có phạm lỗi. Điều quý nhất là biết khắc phục, sửa lỗi. Không nhận thức được sai trái, lễ nghĩa thì dáng vẻ không trong sáng, con người không liêm chính. Bởi vì ai ai cũng biết: “Tiên học lễ, hậu học văn”. Anh học trò rón rén, run run, vì đạo đức mình mãi đã

bừng dậy trong tâm. Bởi vì đức độ yêu thương của người Thầy tỏa ra một từ trường thanh tịnh cảm hóa lòng anh. Anh học trò giác ngộ rằng trong môi trường sống muốn có an vui, muốn trở thành một công dân hữu ích cho bản thân, cho xã hội thì phải chăm chỉ học hành, tin tưởng thương yêu áp dụng những lời dạy của thầy giáo. Luôn luôn “tôn sư trọng đạo”. Tôn kính công đức của Thầy. Rèn lòng quý trọng cái đạo làm trò, cái đạo làm con, cái đạo lý làm người. Kính thầy, nhớ ơn cha mẹ, mến bạn thì cuộc sống sẽ có hạnh phúc, an vui. Không bao giờ vi phạm lỗi, tất nhiên không làm khổ cho mình, không làm khổ cho người, thầy vui, bạn quý.

Đời hay đạo đều rất cần môi trường sống thiện pháp. Có lỗi biết sửa là thiện pháp. Môi trường tu và học rất cần ở giới hạnh, giới hành, ngăn ác, diệt ác pháp. Đây là phương pháp đốn đầu, chế ngự bản ngã kiêu căng, tránh sự ăn năn, hối hận, khai thông trí tuệ, mở rộng lòng thương chính bản thân mình, hiện bày trí minh mẫn. Vì có minh mẫn sẽ có đạo đức biết ơn thầy giáo, Chân sư, biết ơn giáo pháp, biết ơn thầy đứng lớp. “*Nhất tự vi sư, bán tự vi sư*” quán triệt. Biết ơn mọi người giúp ta, biết ơn đồng bào, xã hội, biết

ơn tín chủ, biết ơn cha mẹ nhiều đời nhiều kiếp. Chính nhờ những ơn đức cao cả đó mà chúng ta được ngồi trong lớp đạo đức này. Thiếu những đức tính này thì dù cho Phật, thầy giáo giỏi hy sinh công đức lớn lao chẳng nữa thì học viên học suốt cả đời như đã trảng se cát biển đông, kết quả chẳng có là bao. Do vậy ý thức giác ngộ khổ đế nó chính là sự nhắc nhở lương tâm học trò tinh tấn trau dồi kiến thức để tự giải khổ cho mình, ích lợi cho đời.

Lớp đạo đức hiếu sinh đã thể hiện lòng thương yêu của Trưởng lão vô bờ bến. Trí tuệ giáo hóa của Ngài tỏa sáng trong từng câu, từng chữ của giáo án.

Trách nhiệm, đức độ, lòng từ của Thầy đứng lớp là nhịp cầu giúp tu sinh đón nhận tình thương và trí tuệ sâu xa đó.

Điều này giúp cho tu sinh mỗi ngày diệt trừ bản ngã, lòng thanh thản, an vui, giải thoát. Kiên cố giới luật độc cư. Kiên cố giới luật độc cư nó nói lên sự áp dụng đạo đức về lòng tin của mình đối với đức A La Hán Thích Thông Lạc. Ngược lại là tự mình làm sụp đổ lý tưởng tu tập cứu khổ.

Thế nên bậc tu chứng Tam minh, vị Thầy tu chứng thiên định là cộng từ trường thiện pháp, một sản phẩm trí tuệ vô giá, phước lực vô biên cho dân tộc Việt Nam và thế giới chinh đốn ác pháp. Đồng bào ta, chúng sanh, nhân loại đã có được con đường thoát chốn mê đồ.

Hình ảnh anh học trò rón rén, run run đến gần Thầy giáo tỏ ý ăn năn là một hình ảnh đẹp trong cuộc đời. Vì đó là giây phút thiêng liêng bừng sáng trí tuệ, xa lìa vô minh.

Vì vô minh là ác pháp, nó chia rẽ các nhóm Nguyên Thủy với nhau. Danh lợi là hiện thân của vô minh. Nó xui khiến cho người từ bờ giác ngộ chạy sang tà giáo phản bội Phật Thích Ca. Các sư huynh của chúng tôi cho đến hôm nay vẫn còn ngợi ca Đại thừa. Thật là xót thương cho lòng tham phẩm bậc, chức sắc cao, cốc sang, chùa đẹp, chuông khánh vang trời rất nhiều đệ tử vô minh.

Đại Chúng Bộ, các thiên sư phát triển Đại thừa, các sư Khất sĩ xưng danh Đại thừa, các sãi ăn thịt, là những đệ tử tự ghép mình vào Phật giáo chứ thực không được truyền thừa đúng với Phật Giáo Nguyên Thủy,

không chứng ngộ chân lý của Như Lai, thường làm khổ mình, làm khổ người. Không biết ăn năn, hối cải về sự vô lễ với đức Phật. Sự vô lễ dẫn đến tuệ tướng triển khai sai chân lý Phật Đà. Thua xa anh học trò rón rén, run run hối lỗi.

Triển khai sai giáo lý dẫn đến tu tập không kết quả. Thiếu đạo đức giới luật là một tội ác rất lớn và cái quả khổ đạo không nhỏ.

Chúng ta hôm nay là đệ tử của đức Phật Thích Thông Lạc chứng ngộ chân lý của đức Phật Thích Ca. Cho nên một Nguyên Thủy đại đoàn kết là một ý tưởng rất được khả thi.

Anh học trò rón rén run run đến gần Thầy giáo, chính là sự vén màn vô minh, khơi đèn trí tuệ. Thầy giáo là biểu trưng cho trí tuệ, cho tri thức đạo đức. Anh học trò chột nghĩ ra điều này. Anh vô lễ với Thầy là anh tự đào thải mình, phá hoại môi trường học tập của chúng bạn. Vì học tập là món ăn cho tinh thần đạo đức. Vì kiến thức soi rọi cho lương tâm biết phải và trái, biết lợi và hại cho mình, cho loài vật. Có trí tuệ đạo đức chúng ta sẽ rất thanh thản an vui. Chúng ta sẽ không xâm hại đến môi trường sống của các pháp, của muôn loài vạn vật.

Có kiến thức soi rọi lương tâm chúng ta sẽ có dũng cảm nhận trách nhiệm, những tội lỗi của mình. Thí như người đổ cát, vật tư xây dựng tràn lan ra đường giao thông. Hai em bé học trò chở nhau gặp phải lúc né tránh khó khăn, nguy hiểm đâm nhào vào đống cát té đập đầu xuống đường, một em chết ngay tại chỗ, một em phải vào viện cấp cứu bệnh tình rất nguy kịch. Người quản lý đường bộ, và chủ đống cát rất thiếu đạo đức hiếu sinh đã gây ra cảnh giết người gián tiếp. Đài Truyền Hình Việt Nam tuần qua đã đưa tin con số người chết vì giao thông vẫn tăng lên hàng chục ngàn người mỗi năm. Vì sao? - Vì người ta cứ mãi lầm lỗi với luật giao thông. Phải chăng giáo dục đã mất niềm tin? Điều luật và ý thức đạo đức chấp hành giao thông, hầu hết các người dân tham gia giao thông rất kém. Chúng ta thử đặt ra một đề tài để thảo luận: - Các công dân kiến trong tu viện chúng ta rất vô ý trong trật tự giao thông, nhưng vì nó là loài vật nó chiếm cả giao lộ của chúng ta. Chúng ta rất thông cảm và từ bi với chúng. Vậy để tránh sát thương chúng nó thì chúng ta phải làm sao? Chúng ta phải là anh cảnh sát giao thông. Phải luôn quét dọn rác, tuần tra, tiếng chối và lòng từ thay

cho chiếc còi để kiến không núp trong lá. Đôi mắt chúng ta là hai ngọn đèn từ và bi. Đôi chân chúng ta là luật giao thông. Như thế số thương vong của nhà kiến sẽ không có.

Cũng như vậy, anh cảnh sát giao thông không phạm lỗi đạo đức thì vấn đề chăm chú tìm phạt những lỗi lớn để có tiền nhiều, hưởng phần trăm, nó không bằng những lỗi nhỏ, đa dạng chiếm tỷ lệ tai nạn rất cao và cần phải phạt rất nặng những xe gắn máy chạy vào làn đường ô tô. Trên quốc lộ giao thông nào các bạn cũng thấy căn bệnh vô ý thức này, xe khách ném bọc nước, dừa trái, rác thải xuống đường tỉnh bơ... Mức phạt này được định danh là phạt lỗi vô ý thức đạo đức. Vì vô ý thức đạo đức dẫn đến tai nạn giao thông. Tai nạn tăng thì mỗi anh chiến sĩ công an giao thông phải tự phạt mình. Bởi vì những người thiếu đạo đức đậu xe mua hàng hóa trên lộ, dừng xe chào hỏi, nói chuyện tào lao vô đạo đức trên đầu cầu, trên làn xe giao thông, những người đổ cát, đá, chướng ngại vật chiếm lộ giới, v.v.. mà mình thiếu trách nhiệm bỏ qua không tuyên truyền giáo dục phạt nặng nghiêm minh, không bố trí cho công an áp, xã phường địa bàn gần nhất xử lý kịp thời. Không thiếu những công an giao

thông thiếu đạo đức lo kiếm mãi lộ bỏ túi riêng, bao che, bỏ lỗi những kẻ không sợ nguy hiểm khi vượt đèn đỏ mà báo chí đã đưa tin. Do đó trách nhiệm quản lý đường bộ lương phải cao, bảo vệ nghiêm, đường lộ thông thoáng, những tuyến, giao lộ hợp lý, điểm báo đèn đỏ tại những nút giao thông nguy hiểm... sẽ giảm tối đa tai nạn giao thông.

Luôn biết lỗi mình, chịu trách nhiệm với công việc của mình thì ánh sáng chân lý sẽ hiện ra trước mắt.

Các sư sãi ăn thịt động vật vì niềm tin giới luật, niềm tin chánh pháp của đức Phật không có. Ở đây chúng ta thấy họ không có run run sợ tội lỗi. Sư Thái, Sư Lào, Sư Cao Miên ăn thịt ngon lành. Họ đã bẻ vụn lòng từ bi của Phật Giáo. Tu ngàn đời chỉ là người mẫu sư sãi mà thôi. Họ thua rất xa các tu sinh ở tu viện Chơn Như.

Quý tu sĩ Chơn Như mỗi bước đi luôn nhìn xuống. Ban đêm không có đèn soi đường không dám đi. Bước đi chậm chạp nhìn xuống vì sợ vô ý tạo oan gia nghiệp sát, có vị rất từ bi luôn dùng chổi bông cỏ quét nhẹ trên mỗi bước đi. Giờ tu quý vị mặc áo giới, mặc y

thượng không ngủ nghỉ trước giờ qui định, rất kính trọng pháp tu. Quý tu sinh đi kinh hành trên vòng thềm của thất và được quét nhẹ thường xuyên sợ giẫm đạp đồng loại kiến. Quý tu sinh rất sợ cuộc đất vì sẽ cuộc phải trùng, bọ, kiến, mối... làm vỡ tổ gây sát thương.

Quý tu sinh có được những nhân cách đó vì đạo đức hiếu sinh đã lan tỏa trong tận trái tim từ bi, vì một lòng tin trí tuệ Phật Thích Thông Lạc. Kính thưa quý vị uy tín, niềm tin đạo đức là một món hàng tinh thần vô giá. Nó giúp tẩy gột những khổ đau cuộc đời. Anh học trò rón rén là trạng thái của đau khổ khi mình lầm lỗi. Cho nên, niềm tin như nước uống. Mất niềm tin như một ngày không có nước. Chúng ta không có nước chúng ta sẽ khổ như anh học trò đó vậy.

Đại thừa mất niềm tin giới luật, lầm lỗi với Chánh Pháp nên tu cả một cuộc đời, vô lượng kiếp vẫn chìm nổi, trầm luân. Các sư sãi phạm giới sát ăn thịt chúng sinh, phải bị chúng sinh ăn thịt lại vì không tỉnh giác lỗi lầm.

Học đạo đức hiếu sinh mà không biến nó thành đạo đức giới luật, oai nghi, không chế

ngự dục hoặc thì coi như niềm tin chưa chính chắn. Học trò chưa có diệt ngã, xả tâm, chưa tin yêu Thầy giáo cho lắm.

Biết đời là khổ đau lắm lẽ, là tội lỗi cho nên muôn vạn lối đường đời về đây tu học, đổi hạnh phàm thành hạnh thánh. Cho nên, tín chủ biến niềm tin chánh pháp thành nước uống, thực phẩm, cả một lòng thành cúng dường Tam Bảo. Tín chủ sẽ nhìn vào sáu căn chúng ta có phòng hộ không? Có phá độ cư không? Nhìn chúng ta đi ngó quanh, ngó quất thì họ sẽ rất đau lòng vì dưới chân ta có những con kiến rên than. Từ đó họ sẽ vững bền niềm tin, hay là sẽ vỡ tan niềm tin! Nó giống như nơi chốn pháp đình đánh mất niềm tin công lý trong lòng quần chúng nhân dân, thì pháp luật loạn, kỷ cương đổ, đời sống con người bất an thì rất nguy to.

Vì vậy luôn tìm thấy lỗi mình từng giây, từng phút thì chúng ta không làm khổ mình, không làm khổ người. Con đường đi đến hạnh phúc, giải thoát không xa.

---卍☸---

HẾT

MỤC LỤC

Lời nói đầu	5
Bài thứ 11.....	8
I- Đức từ tâm	10
II- Đức bi tâm	24
III- Đức hỷ tâm.....	31
IV- Đức xả tâm.....	39
Bài thứ 12.....	51
I- Đức từ tâm	53
II- Đức bi tâm	67
III- Đức hỷ tâm.....	72
IV- Đức xả tâm.....	74
Bài thứ 13.....	81
I- Đức từ tâm	83
II- Đức bi tâm	92
III- Đức hỷ tâm.....	97
IV- Đức xả tâm.....	104
Bài thứ 14.....	117
Bài thứ 15.....	120
Bài thứ 16.....	125
Bài thứ 17.....	131
Bài thứ 18.....	140
Bài thứ 19.....	144

Bài thứ 20.....	148
Bài thứ 21.....	157
Bài thứ 22.....	163
Bài thứ 23.....	175
Bài thứ 24.....	180
Bài thứ 25.....	185
Bài thứ 26.....	198
Bài thứ 27.....	213
Bài thứ 28.....	215
Bài thứ 29.....	222
Bài thứ 30.....	231
Bài thứ 31.....	249
Bài thứ 32.....	259
Bài thứ 33.....	263
Bài thứ 34.....	277
Bài thứ 35.....	284
Bài thứ 36.....	287
Bài thứ 37.....	289
Bài thứ 38.....	295
Bài thứ 39.....	299
Bài thứ 40.....	302
Bài thứ 41.....	310

Bài thứ 42.....	317
Bài thứ 43.....	329
Bài thứ 44.....	335
Bài thứ 45.....	350
Bài thứ 46.....	352
Bài thứ 47.....	354
Bài thứ 48.....	361
Mục lục.....	371

GIỚI THIỆU SÁCH

1. Đường về xứ Phật (Mười tập, bộ mới).
2. Những lời gốc Phật dạy (Bốn tập, tái bản 2011)
3. Văn hóa Phật giáo truyền thống (Hai tập, tái bản 2011)
4. Đạo đức làm người (Tập I, II...)
5. Cẩm nang tu Phật (Hai tập)
6. Thiền căn bản
7. Hành thập thiện & Tứ vô lượng tâm
8. Những chặng đường tu học của người cư sĩ
9. Thời khóa tu tập trong thời Đức Phật
10. Giáo án rèn nhân cách lớp Ngũ Giới: Đức Hiếu Sinh (Tập I, II, III)
11. Giáo án rèn nhân cách lớp Ngũ Giới: Đức Ly Tham (Tập I...)
12. Giáo án rèn nhân cách lớp Ngũ Giới: Đạo Đức Gia Đình (Tập I...)
13. Mười Đức Thánh Sa Di (Tập I, II)
14. Giới đức Thánh Tăng, Thánh Ni
15. Định niệm hơi thở
16. Phật giáo có đường lối riêng biệt
17. Pháp môn niệm Phật tứ bất hoại tịnh
18. Nghi thức thọ trai
19. Những lời tâm huyết...

20. Mười hai cửa vào đạo (2009)
21. Tạo duyên giáo hóa chúng sinh (mới 2009)
22. Lòng yêu thương (2009)
23. Linh hồn không có (2010 quý I)
24. Muốn chứng đạo phải tu pháp môn nào? (2010 - mới)
25. Ba mươi bảy phẩm trợ đạo (2010 - mới)
26. Giới đức làm người - 2 tập (2010 - mới)
27. Lịch sử chùa Am (2010 - mới)
28. Linh hồn không có - tái bản lần I (2010 quý IV)
29. Sống một mình như con Tê Ngưu (2010)
30. Thanh qui Tu Viện Chơn Như (2010)
31. Lòng yêu thương - tập 2 (2011)
32. Sống mười điều lành (2011)

...

Ấn bản điện tử được đăng tải tại trang
web:

<http://www.thuvienthaythonglac.net>

...

Ước mong mọi người sống không làm khổ
mình, khổ người và khổ chúng sinh.

PHẬT TỬ XIN ẮN TỔNG SÁCH

“ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY - TẬP II”

- Phật tử Hà Nội
- Phật tử Thái Nguyên, Bắc Giang
- Phật tử Hải Phòng, Hải Dương
- Phật tử Bắc Ninh
- Phật tử Quảng Ninh
- Phật tử Hà Nam, Nam Định, Ninh Bình
- Phật tử Thanh Hóa, Nghệ An, Hà Tĩnh
- Phật tử Đồng Hới, Quảng Bình
- Phật tử Phú Yên
- Phật tử Đà Nẵng
- Phật tử Huế Thừa Thiên
- Phật tử Ninh Thuận
- Phật tử Nha Trang, Khánh Hòa
- Phật tử Bình Phước
- Phật tử Lâm Đồng, Đà Lạt
- Phật tử TP Hồ Chí Minh
- Phật tử Đồng Nai
- Phật tử Cần Thơ

- Phật tử Đồng Tháp
- Phật tử Châu Đốc, An Giang
- Phật tử Cái Bè, Cai Lậy
- Phật tử Long An
- Phật tử Tây Ninh
- Phật tử Tiền Giang, Mỹ Tho, Bến Tre
- Phật tử Sóc Trăng, Bạc Liêu
- Phật tử Kiên Giang
- Phật tử Cà Mau, Nam Căn
- Phật tử Bà Rịa - Vũng Tàu
- Phật tử Phước Hải, Long Đất
- Phật tử Hóc Môn, Bà Điểm
- Phật tử Củ Chi, Gia Định
- Phật tử Bình Dương
- Phật tử Gò Dầu, Bến Cầu
- Phật tử Tra Võ, Giang Tân
- Phật tử Cẩm Giang
- Phật tử Phước Hiệp
- Phật tử Gia Bình, Bàu Tre
- Phật tử Bình Lái, Lái Thiêu

ÁP DỤNG ĐỨC HIẾU SINH VÀO ĐỜI SỐNG HÀNG NGÀY - TẬP II

Trưởng lão THÍCH THÔNG LẠC

NHÀ XUẤT BẢN TÔN GIÁO

Phường Yên Hòa – Q.Cầu Giấy - Hà Nội

ĐT: (04) 37822845 - Fax: (04) 37822841

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Nguyễn Công Oánh

Biên tập: **Nguyễn Tường Long**

Bìa & Trình bày: **Thanh Tuệ**

Sửa bản in: **Ngọc Phúc**

Đối tác liên kết:

TU VIỆN CHƠN NHƯ

Điện thoại: 066.3982911

Email: chonnhu.info@gmail.com

Số lượng in: 7.000 bản, khổ: 13 x 20,5 cm

Tại **CTY CỔ PHẦN IN ...**

(Tp.HCM. ĐT: ...)

Số xuất bản: ...

In xong và nộp lưu chiểu quý ... năm ...